

Thà Làđ Đảđ Phự

Contents

Thà Làđ Đảđ Phự	2
1. Chương 1: Mỏ Đầđ	2
2. Chương 1-1: Mỏ Đầđ	4
3. Chương 2: Chương 1.1	6
4. Chương 1-2	8
5. Chương 3: Chương 1.2	9
6. Chương 1-3	12
7. Chương 4: Chương 1.3	15
8. Chương 1-4	18
9. Chương 5: Chương 2.1	21
10. Chương 2-1	23
11. Chương 6: Chương 2.2	25
12. Chương 2-2	28
13. Chương 7: Chương 2.3	30
14. Chương 2-3	32
15. Chương 8: Chương 3.1	35
16. Chương 3-1	37
17. Chương 9: Chương 3.2	39
18. Chương 3-2	42
19. Chương 10: Chương 3.3	44
20. Chương 3-3	47
21. Chương 4-1	49
22. Chương 4-2	51
23. Chương 4-3	53
24. Chương 5-1	57
25. Chương 5-2	60
26. Chương 5-3	63
27. Chương 6-1	65
28. Chương 6-2	68
29. Chương 6-3	71
30. Chương 7-1	72
31. Chương 7-2	74
32. Chương 7-3	77
33. Chương 8-1	79
34. Chương 8-2	80
35. Chương 8-3	82
36. Chương 9-1	86
37. Chương 9-2	89
38. Chương 9-3	91
39. Chương 10-1	93
40. Chương 10-2	96
41. Chương 10-3	99

Thà Là Đấng Phụ

Giới thiệu

Nàng biết toàn bộ người trong Nam triều đều không xem trọng cuộc hôn nhân này của bọn họ, bởi vì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tha-lam-dang-phu>

1. Chương 1: Mở Đầu

Triệu Tinh Nhung rốt cục ngồi trên máy bay bay đi Canada.

Cho tới bây giờ nàng còn không dám tin tưởng, anh trai từ nhỏ cùng mình sống nương tựa lẫn nhau, cùng với chị dâu mới vừa kết hôn không đến ba năm, thế nhưng bởi vì một vụ tai nạn xe cộ mà song song qua đời.

Ba ngày trước khi nhận được tin tức này, nàng bị shock. Mà càng làm cho nàng khổ sở là, đứa cháu gái chưa đến ba tuổi nay trở thành cô nhi, may mắn có đồng nghiệp của anh trai tạm thời trông nom nó.

Vừa nhận được tin dữ, nàng bằng tốc độ nhanh nhất làm thủ tục xuất ngoại, trừ bỏ tham gia tang lễ của anh trai, chị dâu, còn muốn đem cháu gái mang về Đài Loan chính mình nuôi nấng.

Ngồi ở vị trí cửa sổ, đang giữa mùa hạ, ngoài cửa sổ ánh nắng chói mắt chiếu rọi về phía hai má trắng như ngọc, lại không thể làm lòng nàng ấm áp được.

“Tiểu thư, tia tử ngoại rất mạnh nha, cô muốn hay không đem cửa sổ đóng lại? Miễn cho tổn thương da thịt.”

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nói trẻ tuổi lại dễ nghe, Triệu Tinh Nhung theo tiếng nhìn lại, là một tiếp viên hàng không đáng người cao, xinh đẹp.

Đối phương lộ ra tươi cười ôn hòa vô hại, ngôn ngữ tràn đầy thân thiết hiền lành, làm cho người ta không khỏi ấm áp trong lòng, phẳng phất nhiều ngày lo lắng, cũng bởi vì đối phương tươi cười ấm áp mà trở thành hư không.

Nàng thu hồi tâm tình uể oải, nở ra một cái mỉm cười, “Không sao, tôi da thô thịt dày, tổn thương không được.”

Một câu nói vui đùa, làm hai người nhìn nhau cười.

Máy bay tiếp tục lộ trình, qua bữa cơm trưa, rất nhiều hành khách nhân thời gian bay dài, mỗi một nhắm mắt chợp mắt.

Khoang hạng nhất của máy bay này đều đã bị chủ tịch tập đoàn đế quốc Đài Bắc bao trọn, bởi vì hấn kinh doanh mảnh khỏe tàn nhẫn vô tình, gây nhiều thù hằn, một hồi khủng bố hoạt động tại thời khắc nhìn như bình tĩnh lặng yên tiến hành.

Ngay khi Triệu Tinh Nhung nhắm mắt dần dần tiến vào giấc ngủ, chỉ cảm thấy cabin đột nhiên nhoáng lên một cái, giây tiếp theo, bên tai truyền đến tiếng nổ mạnh chói tai, toàn bộ cabin vang lên tiếng thét chói tai của hành khách cùng tiếng kêu khóc của trẻ nhỏ.

Hết thấy phát sinh quá mức đột nhiên, làm cho nàng không có thời gian hiểu rõ đến tột cùng phát sinh chuyện gì, xoay mình một đạo ánh sáng trắng chói mắt xuất hiện, tiếng thét chói tai vốn có cùng với khuôn mặt hoảng sợ của mọi người toàn bộ biến mất, tiếp theo bốn phía một mảnh sương mù lượn lờ.

Triệu Tinh Nhung không dám tin trừng mắt nhìn khung cảnh phẳng phất nét tiên cảnh trước mắt, bỗng nhiên một lão nhân cười ha ha hướng nàng đi tới.

Đôi phương vô về chòm râu trắng thật dài, già vẫn trắng kiện, ánh mắt gian tà toát ra vài phần bướng bỉnh.

“Tiểu cô nương, đột nhiên phát sinh loại tình này, có phải hay không cảm giác thực ngoài ý muốn?”

Nàng cảnh giác híp hai mắt, “Ông..... Ông là ai?”

“Ta?” Lão nhân nhú mày, ha ha cười nói: “Ồ nhân gian, mọi người đều gọi ta là Nguyệt lão.”

Triệu Tinh Nhung trong lòng ngẩn ra. Nguyệt lão? Kia không phải thần tiên trong truyền thuyết chưởng quản hôn nhân trên trời sao?

Nàng rõ ràng đáp máy bay chạy tới Canada đón cháu gái, chẳng lẽ lúc cưới máy bay, có thể cùng thần tiên trên trời gặp nhau?

Ngay tại lúc nàng ngẩn người, không ngừng tự hỏi, Nguyệt lão chạy tới trước mặt nàng.

“Tuy rằng lấy phương thức này gặp mặt khẳng định sẽ làm người cảm thấy bất khả tư nghị, nhưng ta còn là muốn nói cho người một tin tức bất hạnh, chính là dương thọ của người đã hết.”

“Cái gì, ông là nói tôi đã chết?”

Tin tức này tựa như sét đánh ngang tai, anh trai cùng chị dâu nàng mới ba ngày trước bị tai nạn xe cộ mà qua đời, nay ngay cả nàng cũng đã chết?

“Tiểu cô nương đừng kích động, cái gọi là sinh tử có mệnh, phú quý tại trời, sứ mệnh của người đời này nay đã hoàn thành, liền chuẩn bị nghênh đón đời tiếp theo khiêu chiến đi! Ách.....Ồ đời tiếp theo của người, có một chút việc nhỏ muốn nhờ cậy người, chính là trên bộ nhân duyên của ta đột nhiên xuất hiện một ít vấn đề nhỏ, cho nên làm cho.....”

Chợt nghe được tin tức chính mình đã chết đã làm cho Triệu Tinh Nhung khổ sở đến cực điểm, bên tai lại nghe đối phương bô lô ba la nói không yên, trong lòng lại nôn nóng không kiên nhẫn.

“Này, ông cái lão già này, rầy rà lời thôi rốt cuộc là muốn nói cái gì?”

Nàng hiện tại thực uể oải rất khó chịu, cái gì mà một đời này, sứ mệnh ở đời tiếp theo, cái gì bộ nhân duyên có vấn đề, liên quan cái rắm gì đến nàng a!

“Kỳ thật cũng không có nhiều phức tạp, chính là muốn mượn dùng linh hồn của người một chút, trở lại cổ đại, cùng Tể tướng Nam triều thành thân.”

“Cái gì trở lại cổ đại? Cùng người thành thân?”

Này cái gì cùng cái gì? Triệu Tinh Nhung phát hiện chính mình muốn hôn mê!

“Tiểu cô nương không cần xúc động như vậy, kỳ thật không muốn linh hồn của người ở lại cổ đại quá lâu, đại khái..... Ách..... Mười tháng không hơn, dù sao người tại đời này dương thọ cũng đã hết.....”

Nói tới đây, Nguyệt lão giả vờ ho nhẹ vài tiếng, “Như vậy đi, nghe nói người ở nhân gian còn có một đứa cháu gái, nếu người khẳng định trở lại cổ đại cùng người thành thân, ta đáp ứng người an bài thích đáng cuộc sống tươi lai cho cháu gái người, như thế nào?”

Triệu Tinh Nhung không khỏi trừng lớn hai mắt. Đúng ha, nếu ngay cả nàng cũng đã chết, kia đứa cháu gái đáng thương không nơi nương tựa của nàng làm sao bây giờ?

Lão già này vừa mới nói, cho dù linh hồn của nàng trở lại cổ đại cũng sẽ không dừng lại quá lâu, chỉ có mười tháng.....

Tuy nói chuyện này quá mức ly kỳ cổ quái,nhưng nếu cháu gái nàng thật sự không có ai chiếu cố,anh trai chị dâu ở trên trời có linh thiêng,chỉ sợ cũng sẽ không an tâm.

Nàng có chút khó xử hỏi:“Bất quá....Ông nói muốn ta gả cái nam nhân kia,có phải hay không bộ dạng thực xấu không có ai muốn,nếu không như thế nào làm phiền lão nhân gia ngài dùng phương thức này giúp hẩn tìm lão bà?”

Nguyệt lão nghe xong,cười ha ha không ngừng.Cẩn thận ngẫm lại,người nợ trừ bỏ tính tình kém một tí,toàn thân cao thấp thật đúng là không lôi ra được một khuyết điểm gì.

“Này,ông sao còn không trả lời vấn đề của tôi.Người nợ nếu vừa già lại vừa xấu,tật xấu lại nhiều,ông tốt nhất trước nói cho tôi biết,còn có,tôi làm sao mà biết,nam nhân phải gả là người nào?”

“Nếu có một ngày người nhìn thấy nam nhân trên vành tai phải có bốt hoa mai,hẩn chính là chân mệnh thiên tử người phải gả.”

2. Chương 1-1: Mở Đầu

Triệu Tinh Nhung rốt cục ngồi trên máy bay bay đi Canada.

Cho tới bây giờ nàng còn không dám tin tưởng,anh trai từ nhỏ cùng mình sống nương tựa lẫn nhau,cùng với chị dâu mới vừa kết hôn không đến ba năm,thế nhưng bởi vì một vụ tai nạn xe cộ mà song song qua đời.

Ba ngày trước khi nhận được tin tức này,nàng bị shock.Mà càng làm cho nàng khổ sở là,đứa cháu gái chưa đến ba tuổi nay trở thành cô nhi,may mắn có đồng nghiệp của anh trai tạm thời trông nom nó.

Vừa nhận được tin dữ,nàng bằng tốc độ nhanh nhất làm thủ tục xuất ngoại,trừ bỏ tham gia tang lễ của anh trai,chị dâu,còn muốn đem cháu gái mang về Đài Loan chính mình nuôi nấng.

Ngồi ở vị trí cửa sổ,đang giữa mùa hạ,ngoài cửa sổ ánh nắng chói mắt chiếu rọi về phía hai má trắng như ngọc,lại không thể làm lòng nàng ấm áp được.

“Tiểu thư,tia tử ngoại rất mạnh nha,cô muốn hay không đem cửa sổ đóng lại? Miễn cho tổn thương da thịt.”

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nói trẻ tuổi lại dễ nghe,Triệu Tinh Nhung theo tiếng nhìn lại,là một tiếp viên hàng không đáng người cao,xinh đẹp.

Đối phương lộ ra tươi cười ôn hòa vô hại,ngôn ngữ tràn đầy thân thiết hiền lành,làm cho người ta không khỏi ấm áp trong lòng,phảng phất nhiều ngày lo lắng,cũng bởi vì đối phương tươi cười ấm áp mà trở thành hư không.

Nàng thu hồi tâm tình uể oải,nở ra một cái mỉm cười,“Không sao,tôi da thô thịt dày,tổn thương không được.”

Một câu nói vui đùa,làm hai người nhìn nhau cười.

Máy bay tiếp tục lộ trình,qua bữa cơm trưa,rất nhiều hành khách nhân thời gian bay dài,mỗi một nhắm mắt chợp mắt.

Khoang hạng nhất của máy bay này đều đã bị chủ tịch tập đoàn đế quốc Đài Bắc bao trọn,bởi vì hẩn kinh doanh mảnh khỏe tàn nhẫn vô tình,gây nhiều thù hằn,một hồi khủng bố hoạt động tại thời khắc nhìn như bình tĩnh lặng yên tiến hành.

Ngay khi Triệu Tinh Nhung nhắm mắt dần dần tiến vào giấc ngủ,chỉ cảm thấy cabin đột nhiên nhoáng lên một cái,giây tiếp theo,bên tai truyền đến tiếng nổ mạnh chói tai,toàn bộ cabin vang lên tiếng thét chói tai của hành khách cùng tiếng kêu khóc của trẻ nhỏ.

Hết thấy phát sinh quá mức đột nhiên, làm cho nàng không có thời gian hiểu rõ đến tột cùng phát sinh chuyện gì, xoay mình một đạo ánh sáng trắng chói mắt xuất hiện, tiếng thét chói tai vốn có cùng với khuôn mặt hoảng sợ của mọi người toàn bộ biến mất, tiếp theo bốn phía một mảnh sương mù lượn lờ.

Triệu Tinh Nhung không dám tin tưởng mắt nhìn khung cảnh phẳng phất nét tiên cảnh trước mắt, bỗng nhiên một lão nhân cười ha ha hướng nàng đi tới.

Đôi phương vô về chòm râu trắng thật dài, già vẫn trắng kiện, ánh mắt gian tà toát ra vài phần bướng bỉnh.

“Tiểu cô nương, đột nhiên phát sinh loại tình này, có phải hay không cảm giác thực ngoài ý muốn?”

Nàng cảnh giác híp hai mắt, “Ông..... Ông là ai?”

“Ta?” Lão nhân nhú mày, ha ha cười nói: “Ồ nhân gian, mọi người đều gọi ta là Nguyệt lão.”

Triệu Tinh Nhung trong lòng ngẩn ra. Nguyệt lão? Kia không phải thần tiên trong truyền thuyết chưởng quản hôn nhân trên trời sao?

Nàng rõ ràng đáp máy bay chạy tới Canada đón cháu gái, chẳng lẽ lúc cưới máy bay, có thể cùng thần tiên trên trời gặp nhau?

Ngay tại lúc nàng ngẩn người, không ngừng tự hỏi, Nguyệt lão chạy tới trước mặt nàng.

“Tuy rằng lấy phương thức này gặp mặt khẳng định sẽ làm người cảm thấy bất khả tư nghị, nhưng ta còn là muốn nói cho người một tin tức bất hạnh, chính là dương thọ của người đã hết.”

“Cái gì, ông là nói tôi đã chết?”

Tin tức này tựa như sét đánh ngang tai, anh trai cùng chị dâu nàng mới ba ngày trước bị tai nạn xe cộ mà qua đời, nay ngay cả nàng cũng đã chết?

“Tiểu cô nương đừng kích động, cái gọi là sinh tử có mệnh, phú quý tại trời, sứ mệnh của người đời này nay đã hoàn thành, liền chuẩn bị nghênh đón đời tiếp theo khiêu chiến đi! Ách.....Ồ đời tiếp theo của người, có một chút việc nhỏ muốn nhờ cậy người, chính là trên bộ nhân duyên của ta đột nhiên xuất hiện một ít vấn đề nhỏ, cho nên làm cho.....”

Chợt nghe được tin tức chính mình đã chết đã làm cho Triệu Tinh Nhung khổ sở đến cực điểm, bên tai lại nghe đối phương bô lô ba la nói không yên, trong lòng lại nôn nóng không kiên nhẫn.

“Này, ông cái lão già này, rầy rà lời thôi rốt cuộc là muốn nói cái gì?”

Nàng hiện tại thực uể oải rất khó chịu, cái gì mà một đời này, sứ mệnh ở đời tiếp theo, cái gì bộ nhân duyên có vấn đề, liên quan cái rắm gì đến nàng a!

“Kỳ thật cũng không có nhiều phức tạp, chính là muốn mượn dùng linh hồn của người một chút, trở lại cổ đại, cùng Tể tướng Nam triều thành thân.”

“Cái gì trở lại cổ đại? Cùng người thành thân?”

Này cái gì cùng cái gì? Triệu Tinh Nhung phát hiện chính mình muốn hôn mê!

“Tiểu cô nương không cần xúc động như vậy, kỳ thật không muốn linh hồn của người ở lại cổ đại quá lâu, đại khái..... Ách..... Mười tháng không hơn, dù sao người tại đời này dương thọ cũng đã hết.....”

Nói tới đây, Nguyệt lão giả vờ ho nhẹ vài tiếng, “Như vậy đi, nghe nói người ở nhân gian còn có một đứa cháu gái, nếu người khẳng định trở lại cổ đại cùng người thành thân, ta đáp ứng người an bài thích đáng cuộc sống tươi lai cho cháu gái người, như thế nào?”

Triệu Tinh Nhung không khỏi tròng lớn hai mắt. Đúng ha, nếu ngay cả nàng cũng đã chết, kia đứa cháu gái đáng thương không nơi nương tựa của nàng làm sao bây giờ?

Lão già này vừa mới nói, cho dù linh hồn của nàng trở lại cổ đại cũng sẽ không dừng lại quá lâu, chỉ có mười tháng.....

Tuy nói chuyện này quá mức ly kỳ cổ quái,nhưng nếu cháu gái nàng thật sự không có ai chiếu cố,anh trai chị dâu ở trên trời có linh thiêng,chỉ sợ cũng sẽ không an tâm.

Nàng có chút khó xử hỏi:“Bất quá....Ông nói muốn ta gả cái nam nhân kia,có phải hay không bộ dạng thực xấu không có ai muốn,nếu không như thế nào làm phiền lão nhân gia ngài dùng phương thức này giúp hẩn tìm lão bà?”

Nguyệt lão nghe xong,cười ha ha không ngừng.Cẩn thận ngẫm lại,người nợ trừ bỏ tính tình kém một tí,toàn thân cao thấp thật đúng là không lòi ra được một khuyết điểm gì.

“Này,ông sao còn không trả lời vấn đề của tôi.Người nợ nếu vừa già lại vừa xấu,tật xấu lại nhiều,ông tốt nhất trước nói cho tôi biết,còn có,tôi làm sao mà biết,nam nhân phải gả là người nào?”

“Nếu có một ngày người nhìn thấy nam nhân trên vành tai phải có bốt hoa mai,hẩn chính là chân mệnh thiên tử người phải gả.”

3. Chương 2: Chương 1.1

“Khụ khụ.....Khụ khụ khụ.....”

Một trận ho khan kịch liệt qua đi,Triệu Tinh Nhung khó chịu nhăn mày,toàn thân ngượng ngùng ẩm ướt.

Đợi chút,ẩm ướt ngượng ngùng?

Thật vất vả gắng gượng mở hai mắt,yết hầu của nàng đau quá,trong lúc giây chết,nàng thế nhưng cả người ướt đầm,thảm hại ngồi ở bờ sông,tóc còn không ngừng nhỏ nước xuống dưới.

Nàng nâng cánh tay lên nhìn trái nhìn phải.Ôi trời ơi! Đây là cái kiểu quần áo kỳ quái gì thế này?

Ổng tay áo vừa rộng vừa to,toàn thân cao thấp một màu đỏ thẫm chói mắt,nàng thử sờ tóc mình,ngoài ý muốn rơi xuống hai cái châm cài tóc bằng ngọc trai quý báu.

“Oa!” Nàng nhịn không được khê hô một tiếng.Trâm cài tóc bằng ngọc trai? Trên đầu nàng làm sao có thể mang loại đồ vật này?

“Tinh?”

Một tiếng nói mềm nhẹ từ đỉnh đầu truyền đến,Triệu Tinh Nhung theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn,chỉ thấy trước mắt là một vị nam tử đang nằm dấp người cao,thon dài,thân mặc cẩm bào màu xanh nhạt.

Giơ lên mắt phượng chột làm cho người ta nắm lấy không ra quang mang,bên môi lơ đãng một chút cười lạnh yếu ớt,giống như trong lúc đó vạn vật trên trời đất,với hẩn mà nói đều bé nhỏ không đáng kể.

Một đầu tóc dài đen nhánh buộc (Sal định dùng vắn/bó/búi,mà thấy k “man” nên để buộc! =..=) cao cao sau đầu,tuy rằng sợi tóc cũng chính là không ngừng nhỏ nước,nhưng vẫn tôn gương mặt trong suốt như ngọc của hẩn càng thêm tuần mỹ phi phạm.

Triệu Tinh Nhung không khỏi nuốt nước miếng một cái.Nam nhân này thật sự là suất đến bạo (=đẹp đến nổ tung&super đẹp! :”>).

“Ách....Tiên sinh,xin hỏi ngài là ai? Còn có....Tôi vì sao lại ở chỗ này? Tôi vì sao lại thảm hại như vậy?”

Nàng thật cẩn thận mở miệng hỏi,không hiểu đối phương trên mặt vì sao lại có biểu tình châm chọc,khinh thường.

Nam tử hơi hơi nhướn cao mày,mắt phượng trào phúng tựa hồ lại có vài phần sâu sắc:“Ninh Thiện,mấy ngày không gặp,ý đồ tiếp cận ta của người chiêu thức thế nhưng lại càng ngày càng nhiều,trông thí nghiệm mấy cái giống cây người cũng theo tới rình coi.Ta là ai,người không phải so với người khác còn rõ ràng hơn? Về phần người vì sao lại ở chỗ này,người tự hỏi chính mình đi.” Khinh thường vung tay áo,“Lần sau nếu lại

rình coi ta tắm rửa (ax ax..),chỉ sợ ta sẽ không tốt như vậy lao xuống cứu người lên bờ.” Hóa ra nàng sợ đi tắm hại như vậy,là vì sợ chân rơi xuống nước,nhưng là đợi chút

“Người nói cái gì? Rình coi người tắm rửa? Ta làm sao có thể làm ra cái loại chuyện không phẩm chất như vậy – -” Nàng đột nhiên ngừng thanh âm. (Vì TN đang tức giận nên Sal để tỷ ấy xưng ta-người luôn!)

Nàng cẩn thận nhìn chung quanh đáng giá cảnh sắc bốn phía,cách đó không xa nhấp nhô một dãy núi,gần đó là một mảnh xanh biếc đường liễu,nước sông trong veo.

Địa phương hoang dã,u tĩnh như vậy,không phải Đài Bắc! Nhìn lại cách ăn mặc của hắn,bên người vang lên thanh âm của lão nhân râu bạc,cái gì kỳ hạn 10 tháng,lập gia đình,làm vợ,nói như vậy,hết thấy đều là sự thật?!

Nàng quả thực đã chết!

Không đúng,phải nói nàng thật sự xuyên qua thời không,đi vào cổ đại!

Triệu Tinh Nhung giật mình trờng lớn hai mắt.Đây là cái thời đại gì,chính mình lại là cái thân phận gì? Còn có,nam tử trước mắt là ai?

Rất nhiều nghi vấn cùng sợ hãi,làm cho nàng với tương lai sắp sửa phát sinh hết thấy sinh ra ý muốn lùi bước.

Nàng mang vài phần loại tình cảm cảm kích nhìn nam tử,“Ách....Mặc kệ nói như thế nào,cám ơn người đem ta từ dưới sông cứu lên.”

Nam tử sắc mặt khẽ biến vài phần,nháy mắt lại khôi phục vẻ mặt lạnh như băng.

“Nói lời cảm tạ liền miễn,về sau mời người tự quản ánh mắt của mình,không cần lại đối ta tán tỉnh,không cần lại không có việc gì cũng đến quấy rầy ta,không cần thường xuyên lấy mấy phương thức đáng ghét xuất hiện trước mặt ta,ta liền cảm ơn trời đất.” Tán tỉnh hắn? Không có việc gì cũng quấy rầy hắn? Triệu Tinh Nhung cảm thấy thực oan,nàng rõ ràng cái gì cũng không biết mà!

Từ nhỏ đến lớn,nàng vẫn đều thực ngoan,chưa bao giờ vượt quá mười hai giờ mới về nhà.

Một người vừa biết thư đạt lễ (=am hiểu cả sách vở lẫn lễ nghi),ôn nhu hiền lành,thậm chí giẫm chết một con kiến nhỏ cũng thương xót đến hai phút như nàng,thật là một người tốt,vừa đến thời đại này,mới mở mắt đã bị người ta chỉ ra và xác nhận là sắc nữ?!

Ngực có chút rầu rĩ,vốn dĩ thường thức với nam nhân này toàn bộ biến mất hầu như không còn.

Đúng lúc này,bên tai truyền đến một trận dồn dập tiếng bước chân,chỉ thấy vài thị vệ trẻ tuổi từ xa xa chạy tới,quỳ rạp xuống trước mặt tuần mỵ nam tử.

“Lận đại nhân,thái tử sai đám người thuộc hạ mời Lận đại nhân đến phủ,nói là có chuyện quan trọng cần trao đổi.” Lận đại nhân? Thái tử? Nam nhân này quả nhiên lai lịch không nhỏ,may mắn chính mình vừa rồi không có nói ra cái gì không lễ phép.

Nghe nói cổ đại làm quan quyền lực lớn vô cùng,nàng đột nhiên rơi xuống lòng lăm cũng chỉ là một tiểu nữ tử,nếu không cẩn thận đắc tội đại nhân vật,cẩn thận sẽ rơi vào kết cục bị thảm “đầu chuyển nhà”.

Ngay tại thời điểm Triệu Tinh Nhung một lòng bất ổn,thị vệ kia đột nhiên quay đầu liếc nàng một cái,sắc mặt đại biến.

“Công,công chúa,người.....người như thế nào lại ở nơi này?!”

Gì cơ? Công chúa?

Nguyệt lão,không cần nói cho tôi biết,tôi ở thời đại này thân phận là một vị công chúa a!

4. Chương 1-2

“Khụ khụ.....Khụ khụ khụ.....”

Một trận ho khan kịch liệt qua đi, Triệu Tinh Nhung khó chịu nhăn mày, toàn thân ngượng ngùng ửng ửng.

Đợi chút, ửng ửng ngượng ngùng?

Thật vất vả gắng gượng mở hai mắt, vết hầu của nàng đau quá, trong lúc giãy chết, nàng thấy cả người ửng ửng, thậm chí ngồi ở bờ sông, tóc còn không ngừng nhỏ nước xuống dưới.

Nàng nâng cánh tay lên nhìn trái nhìn phải. Ôi trời ơi! Đây là cái kiểu quần áo kỳ quái gì thế này?

Ổng tay áo vừa rộng vừa to, toàn thân cao thấp một màu đỏ thẫm chói mắt, nàng thử sờ tóc mình, ngoài ý muốn rơi xuống hai cái châm cài tóc bằng ngọc trai quý báu.

“Oa!” Nàng nhìn không được khe hô một tiếng. Trâm cài tóc bằng ngọc trai? Trên đầu nàng làm sao có thể mang loại đồ vật này?

“Tinh?”

Một tiếng nói mềm nhẹ từ đỉnh đầu truyền đến, Triệu Tinh Nhung theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trước mắt là một vị nam tử đang nằm dấp người cao, thon dài, thân mặc cẩm bào màu xanh nhạt.

Giơ lên mắt phượng chợt làm cho người ta nắm lấy không ra quang mang, bên môi lơ đãng một chút cười lạnh yếu ớt, giống như trong lúc đó vạn vật trên trời đất, với hắn mà nói đều bé nhỏ không đáng kể.

Một đầu tóc dài đen nhánh buộc (Sal định dùng vắn/bó/búi, mà thấy k “man” nên để buộc! =..=) cao cao sau đầu, tuy rằng sợi tóc cũng chính là không ngừng nhỏ nước, nhưng vẫn tôn gương mặt trong suốt như ngọc của hắn càng thêm tuấn mỹ phi phàm.

Triệu Tinh Nhung không khỏi nuốt nước miếng một cái. Nam nhân này thật sự là suất đến bạo (=đẹp đến nổ tung à super đẹp! :”>).

“Ách.....Tiên sinh, xin hỏi ngài là ai? Còn có.....Tôi vì sao lại ở chỗ này? Tôi vì sao lại thậm chí như vậy?”

Nàng thật cẩn thận mở miệng hỏi, không hiểu đối phương trên mặt vì sao lại có biểu tình châm chọc, khinh thường.

Nam tử hơi hơi nhướn mày, mắt phượng trào phúng tựa hồ lại có vài phần sâu sắc. “Ninh Thiện, mấy ngày không gặp, ý đồ tiếp cận ta của ngươi khiến ta thất vọng nhưng lại càng ngày càng nhiều, trông thí nghiệm mấy cái giống cây ngươi cũng theo tới rình coi. Ta là ai, ngươi không phải so với người khác còn rõ ràng hơn? Về phần ngươi vì sao lại ở chỗ này, ngươi tự hỏi chính mình đi.” Khinh thường vung tay áo, “Lần sau nếu lại rình coi ta tắm rửa (ax ax..), chỉ sợ ta sẽ không tốt như vậy lao xuống cứu ngươi lên bờ.” Hóa ra nàng sợ đi tắm hại như vậy, là vì sợ chân rơi xuống nước, nhưng là đợi chút

.

“Ngươi nói cái gì? Rình coi ngươi tắm rửa? Ta làm sao có thể làm ra cái loại chuyện không phẩm chất như vậy –” Nàng đột nhiên ngừng thanh âm. (Vì TN đang tức giận nên Sal để tỷ ấy xưng ta-ngươi luôn!)

Nàng cẩn thận nhìn chung quanh đáng giá cảnh sắc bốn phía, cách đó không xa nhấp nhô một dãy núi, gần đó là một mảnh xanh biếc đường liễu, nước sông trong veo.

Địa phương hoang dã, u tĩnh như vậy, không phải Đài Bắc! Nhìn lại cách ăn mặc của hắn, bên người vang lên thanh âm của lão nhân râu bạc, cái gì kỳ hạn 10 tháng, lập gia đình, làm vợ, nói như vậy, hết thấy đều là sự thật?!

Nàng quả thực đã chết!

Không đúng, phải nói nàng thật sự xuyên qua thời không, đi vào cổ đại!

Triệu Tinh Nhung giật mình trợn mắt hai mắt. Đây là cái thời đại gì, chính mình lại là cái thân phận gì? Còn có, nam tử trước mắt là ai?

Rất nhiều nghi vấn cùng sợ hãi, làm cho nàng với tương lai sắp sửa phát sinh hết thảy sinh ra ý muốn lùi bước.

Nàng mang vài phần loại tình cảm cảm kích nhìn nam tử, “Ách....Mặc kệ nói như thế nào, cảm ơn người đem ta từ dưới sông cứu lên.”

Nam tử sắc mặt khẽ biến vài phần, nháy mắt lại khôi phục vẻ mặt lạnh như băng.

“Nói lời cảm tạ liền miễn, về sau mời người tự quản ánh mắt của mình, không cần lại đối ta tán tỉnh, không cần lại không có việc gì cũng đến quấy rầy ta, không cần thường xuyên lấy mấy phương thức đáng ghét xuất hiện trước mặt ta, ta liền cảm ơn trời đất.” Tán tỉnh hẳn? Không có việc gì cũng quấy rầy hẳn? Triệu Tinh Nhung cảm thấy thực oan, nàng rõ ràng cái gì cũng không biết mà!

Từ nhỏ đến lớn, nàng vẫn đều thực ngoan, chưa bao giờ vượt quá mười hai giờ mới về nhà.

Một người vừa biết thư đạt lễ (=am hiểu cả sách vở lẫn lễ nghi), ôn nhu hiền lành, thậm chí giẫm chết một con kiến nhỏ cũng thương xót đến hai phút như nàng, thật là một người tốt, vừa đến thời đại này, mới mở mắt đã bị người ta chỉ ra và xác nhận là sắc nữ?!

Ngực có chút rầu rĩ, vốn dĩ thường thức với nam nhân này toàn bộ biến mất hầu như không còn.

Đúng lúc này, bên tai truyền đến một trận dồn dập tiếng bước chân, chỉ thấy vài thị vệ trẻ tuổi từ xa xa chạy tới, quỳ rạp xuống trước mặt tuần mỵ nam tử.

“Lận đại nhân, thái tử sai đám người thuộc hạ mời Lận đại nhân đến phủ, nói là có chuyện quan trọng cần trao đổi.” Lận đại nhân? Thái tử? Nam nhân này quả nhiên lai lịch không nhỏ, may mắn chính mình vừa rồi không có nói ra cái gì không lễ phép.

Nghe nói cổ đại làm quan quyền lực lớn vô cùng, nàng đột nhiên rơi xuống lớn lắm cũng chỉ là một tiểu nữ tử, nếu không cẩn thận đắc tội đại nhân vật, cẩn thận sẽ rơi vào kết cục bi thảm “đầu chuyển nhà”.

Ngay tại thời điểm Triệu Tinh Nhung một lòng bất ổn, thị vệ kia đột nhiên quay đầu liếc nàng một cái, sắc mặt đại biến.

“Công, công chúa, người.....người như thế nào lại ở nơi này?!”

Gì cơ? Công chúa?

Nguyệt lão, không cần nói cho tôi biết, tôi ở thời đại này thân phận là một vị công chúa a!

5. Chương 3: Chương 1.2

Triệu Tinh Nhung lại soi gương đánh giá gương mặt mới của mình, mười chín tuổi, da thịt vừa trắng vừa mềm.

Cô gái trong gương mặc dù không thể nói là khuynh quốc khuynh thành, nhưng mày liễu mắt hạnh, mặt tựa hoa đào, mềm mại vô hạn.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình sẽ biến thành Nam triều công chúa Đoàn Ninh Thiện.

Tuy rằng nàng với nhân vật Đoàn Ninh Thiện này hiểu biết cũng không nhiều lắm, nhưng từ trong miệng mấy cung nữ thích buôn chuyện luyên thuyên trong cung, nghe lén được, hóa ra vị công chúa này có ba là đương kim Thánh Thượng, chẳng những được nuông chiều từ bé, muốn làm gì thì làm, hơn nữa thích nam sắc, thường xuyên đùa giỡn mấy thị vệ diện mạo tuần tú, nhưng bởi vì nàng là công chúa, cho nên không ai dám chỉ trích hành vi không đúng của nàng.

Trước đó không lâu, nàng rốt cục nhìn thấy diện mạo thật của đương triều Tể tướng Lận Viễn Ngạn, thấy hẳn bộ dạng tuần mỵ vô đào, phong lưu phóng khoáng, nhưng lại thừa dịp lúc hắn ở bờ sông ngoài cung tắm rửa, chạy tới nhìn coi!

Kết quả Đoàn Ninh Thiện bởi vì không biết bơi sẽ mười phần rơi xuống nước mà chết chìm,từ nay về sau nàng – – Triệu Tinh Nhung trở thành thể thân.

Sau,nàng bị thị nữ theo sau đuổi tới mang về hoàng cung.

Trải qua nhiều ngày quan sát của nàng,Nam triều ở phía nam trung nguyên,chiếm một khoảng cực lớn,dân giàu nước mạnh,cùng Bắc quốc ở phương bắc,đồng thời ngồi ở vị trí hai đại bá chủ trung nguyên.

Điều ngoài ý muốn của nàng là,Nam triều tuy là quốc gia quân chủ chuyên chế,nhưng con cháu hoàng gia chỉ cần có năng lực,vô luận là nam hay nữ,đều có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Ở trong đầu nàng,thủy chung cho rằng cổ đại hoàng quyền chẳng khác nào nam quyền,không nghĩ tới Nam triều cư nhiên là một ngoại lệ.

Hơn nữa nghe nói,trong sách sử Nam triều,còn có tiền lệ nữ hoàng thống trị đất nước.

Mà đương kim Ninh Thiện công chúa xuân xanh mười chín,nhưng vẫn chưa lấy chồng,Nam triều hoàng đế hi vọng vì nữ nhân duy nhất ra tay tìm một vị hôn phu tốt.

“Công chúa,mấy bộ xiêm y này đều là nô tỳ dựa theo phân phó của người sai thợ may trong cung làm cho người,người xem,cái này màu vàng nhạt,màu bột nước,màu trắng tuyết,màu lam,thật hợp với da thịt trắng như tuyết của người,thật sự là cực kỳ xinh đẹp.”

Bên tai truyền đến thanh âm thị nữ bên người Liên Nhi,Ninh Thiện công chúa thị nữ bên người mặc dù không ít,nhưng phần lớn thời gian đều do Liên Nhi hầu hạ.

Từ khi nàng bị đưa đến cung Vân Tụ này,rõ ràng phát hiện,sở thích của Ninh Thiện công chúa thật sự là.....làm nàng chịu không nổi.

Tất cả y bào màu sắc đều phi thường dung tục,trang sức trang điểm trên người mỗi kiện đều là vô giá,còn có nhiều đến không đếm được bột nước phấn bôi người,rõ ràng là một cô gái thanh thuần rất được,lại bị Ninh Thiện công chúa khiến cho chính mình giống đầu bảng kỹ viện.

Lập tức,nàng liền phân phó thị nữ làm vài món phần trang điểm,xiêm y,lại đem mấy trang sức xoa hoa này thu gọn,một đầu tóc đen như thác nước vấn đơn giản thành búi,bên trên cài mấy cái trâm ngọc đơn giản.

Từ nay về sau,y bào hồng hồng lục lục đều bị nàng thu vào trong rương,trở thành một thân quần áo thanh lịch màu trắng nhẹ.

Thay đổi lớn tới bất ngờ của nàng khiến cho Vân Tụ cung cao thấp một mảnh xôn xao,mọi người đều rất ngạc nhiên,công chúa điều ngoa thành tính trước kia vì sao đột nhiên đổi tính?

Triệu Tinh Nhung cũng không nghĩ giải thích nhiều,dù sao cùng mấy người cổ nhân này nói về sự tồn tại của mình,bọn họ cũng sẽ không tin,không những tổn nhiều vô mồm,lại còn không thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ Nguyệt lão giao cho.

Đứng dậy tiếp nhận quần áo trong tay Liên Nhi,không hổ là đồ được làm trong hoàng cung,vô luận là vải hay công thủ đều thực tình xảo nhẩn nhụi,làm cho người ta nhìn yêu thích không nỡ buông tay.

Nàng quay đầu nhìn Liên Nhi mỉm cười hiền lành thân thiện,“Liên Nhi,vất vả người,nơi này mỗi một kiện xiêm y ta đều rất thích.”

Liên Nhi nghe xong,lại đột nhiên nhanh chóng quỳ rạp xuống trước mặt nàng,còn vẻ mặt bị chấn động,bộ dáng kinh khủng không ngừng dập đầu.

“Công chúa tha mạng,nô tỳ cũng không dám nữa! Công chúa tha mạng.....” Triệu Tinh Nhung bị hành động của nàng dọa thành một cú sốc,ôm bộ đồ mới nhảy ra thật xa.

“Liên.....Liên Liên Liên Nhi....Người làm chi đột nhiên lại quỳ xuống?” Trở lại thời đại viễn cổ quý quá này,việc làm cho người ta đau đầu nhất chính là hạ nhân không có việc gì cũng liền tam quỳ cửu bái,khiến cho nàng bị thần kinh.

Liên Nhi khóc tang ngẩng mặt cầu xin tha thứ,“Nô tỳ nếu làm sai chuyện,công chúa trực tiếp đánh chửi trách phạt là được,nô tỳ tuyệt đối không dám có nửa câu oán hận.”

“Ta làm chi muốn đánh mắng trách phạt người?” Triệu Tinh Nhung không hiểu ra làm sao. Làm ơn, hiện tại bị kinh hãi rõ ràng là nàng à nha!

“Nhưng là.....có một lần công chúa hướng tì nữ nói cảm ơn,kết quả nô tỳ bị đánh bốn mươi đại bản a!” Lần trách phạt đó,thắt lưng nàng bị đau mấy ngày đến nỗi không dậy nổi.

Triệu Tinh Nhung trong giây lát hiểu được,hiển nhiên từ trước Ninh Thiện công chúa thật sự rất khó hầu hạ,mới có thể ra lệnh khiến mọi người kinh sợ.

Nàng vội vàng đi qua,đem đứa nhỏ đáng thương quỳ trên mặt đất kéo đứng dậy.”Được rồi được rồi,ta lại chưa nói muốn đánh người hoặc phạt người,người không cần thần kinh....Ách,ta là nói,người cũng không có làm sai chuyện gì,bản công chúa làm sao có thể tùy tiện trách phạt người?”

Liên Nhi khóe mắt còn chưa khô nước mắt.“Công,công chúa,người thật sự không phạt nô tỳ sao?” “Không phạt không phạt,chẳng lẽ – – người dám nghi ngờ lời nói của bản công chúa?” Khuyên can trấn an mãi không được,đành rõ ràng giả bộ tức giận.

“Không phải,chính là nô tỳ cảm thấy công chúa và trước kia....Có chút không giống nhau.” “Ách....Này....Ta không phải đã nói rồi sao? Chính là lần trước rơi xuống sông,ta giống như ngã sắp đầu xuống,cho nên có một số việc nhớ không được rõ ràng.”

Triệu Tinh Nhung mỗi ngày ít nhất nói đến hơn mười lần lời nói dối để an ủi mấy hạ nhân chịu đủ kinh hách,mỗi ngày nói,ngay cả nàng cũng muốn tin tưởng chính mình thật sự mất trí nhớ.

Cũng may mắn bên người còn có Liên Nhi,nàng lấy lí do mình bị đụng vào đầu,lừa Liên Nhi cấp cho nàng không ít chuyện về Đoàn Ninh Thiện trước kia.

Đương kim hoàng thượng Đoàn Chiêu Khánh tại vị hai mươi tư năm,dưới gối chỉ có một con một nữ (ta k hiểu rõ lắm,có thể là 1 trai 1 gái,như thế k hợp với “dưới gối”,là 1 con 1 vợ,thì lại k đúng vì có 2 con,nên ta giữ nguyên cv vậy! a men!),con trưởng Đoàn Ninh Khang là đương kim thái tử,là do Phượng quý phi sở sinh,mà Đoàn Ninh Thiện còn lại là do cố Trần hoàng hậu sở sinh.

Hoàng Thượng đối với hai đứa con này yêu thương có thừa,thời điểm Đoàn Ninh Khang mười lăm tuổi liền phong hán làm thái tử.

Mà Đoàn Ninh Thiện cùng thái tử là huynh muội,nhưng ngày thường rất ít lui tới.

Nàng nếu đã đến thời đại này,để sớm hoàn thành nhiệm vụ,phải cố gắng thích ứng với niên đại này mới được.

Thuở nhỏ cùng anh trai hơn mình năm tuổi sống nương tựa lẫn nhau,nàng từ nhỏ thập phần độc lập.

Từ sau khi anh trai di dân sang Canada,nàng cũng bằng thành tích nổi trội xuất sắc,thành công tự mình tìm được một công việc – – giáo viên dạy môn mỹ thuật tạo hình.

Lần này nếu không phải vì đi Canada đón đứa cháu gái về Đài Loan,nàng cũng sẽ không xui xẻo bị bắt đi vào cổ đại ngay cả đồ điện gia dụng cũng không có.

Ngo thiện (bữa trưa) vừa qua không bao lâu,Triệu Tinh Nhung thật sự chán ghét cuộc sống nhàm chán mỗi ngày ở trong cung xa hoa cùng thái giám cung nữ mắt to tròng mắt nhỏ,một mình chạy đến ngự hoa viên thưởng thức phong cảnh.

Ngự hoa viên quả nhiên không phải núi giả,nước chảy,cũng là mấy loại hoa hoa cỏ cỏ quý báu,đều là những thứ nàng chưa thấy qua.

Trong không khí toát ra mùi hương vui vẻ,có tiếng chim,hương hoa,ánh nắng tươi sáng,nhà đế vương quả nhiên thực biết hưởng thụ.

Xa xa truyền đến tiếng nói chuyện,Triệu Tinh Nhung tuy rằng không thích lắm chuyện,nhưng thanh âm này có chút quen tai,làm cho nàng nhớ tới nam nhân vô lễ ngạo mạn ngày đó – – Lận Viễn Ngạn.

Nhỏ giọng đến gần vài bước,chỉ thấy trong lương đình có ba người đang ngồi,trừ bỏ tuấn mỹ Lận Viễn Ngạn,còn có đương kim thiên tử Đoàn Chiêu Khánh cùng với thái tử Đoàn Ninh Khang.

Đối với Hoàng Thượng cùng thái tử,nàng cũng không quen,chính là ngày đó nàng rơi xuống nước,Hoàng Thượng từng tự mình tới thăm nàng,biết nàng tạm thời mất đi một ít trí nhớ,trong mắt toát ra đau lòng,đối với từ nhỏ khuyết thiếu tình thương cha mẹ Triệu Tinh Nhung mà nói,thực cảm thấy uất ức.

Mà thái tử cùng nàng liền có vẻ bất hòa,tuy rằng thái tử bộ dạng cũng tuấn mỹ,nhưng là ánh mắt gian mang âm khí,hơn nữa ánh mắt nhìn nàng luôn mang vài phần lãnh ý,làm cho người ta không thể nào thân cận.

“Lận Khanh gia mấy năm qua vì Nam Triều lập vô số công lao,trẫm cảm giác an tâm sâu sắc,nay Lận Khanh gia cũng hai mươi lăm,lại chưa có thể tử làm bạn,không biết Lận Khanh gia cảm thấy ái nữ của trẫm thế nào?” Thân mặc quần áo quan phục màu tím,Lận Viễn Ngạn tao nhã nhẹ uống một ngụm trà,mới cười yếu ớt khéo léo cự tuyệt,“Hoàng Thượng nâng đỡ,vi thần lo sợ.”

“Phụ hoàng,Lận đại nhân cả ngày vì nước làm lưng vất vả,nào có dư thừa thời gian suy nghĩ việc cưới vợ sinh con.” Lâu chưa hé răng Đoàn Ninh Khang buông chén trong tay,mặt lộ vẻ không hờn giận.

Hoàng Thượng nghe xong,thoáng nhíu nhíu đầu lông mày.“Khang nhi,không phải phụ hoàng nói người,tuổi của người cũng không nhỏ,trẫm không chỉ một lần muốn người nhanh chóng nạp thái tử phi,vì sao người cố ý phản đối?” “Quốc gia của ta tuy là bá chủ phía nam,nhưng chư quốc chung quanh đối với quốc gia ta như hổ rình mồi,nhi thần thần nghĩ vì quốc gia làm việc,chuyện cưới vợ tạm hoãn cũng không vội.”

Nói xong,thái tử còn đặc biệt nhìn Lận Viễn Ngạn liếc mắt một cái,mà Lận Viễn Ngạn lại nhếch môi,nhìn không ra là vui hay giận,giữa hai nam nhân này,cảm giác là lạ?

Ngay tại lúc Triệu Tinh Nhung chuyên tâm rình coi,không ngờ phía sau truyền đến một đạo thanh âm lạnh lạnh – – “Công chúa!” Thanh âm này dọa nàng nhảy dựng lên,nhìn lại,đúng là thái giám Vĩnh Phúc hầu hạ Hoàng Thượng nhiều năm,một tiếng kêu này gọi nàng,đồng thời cũng quấy nhiễu ba người trong lương đình,ánh mắt thẳng hướng chính mình phóng tới,nàng chỉ có thể dày mặt đi qua.

6. Chương 1-3

Triệu Tinh Nhung lại soi gương đánh giá gương mặt mới của mình,mười chín tuổi,da thịt vừa trắng vừa mềm.

Cô gái trong gương mặc dù không thể nói là khuynh quốc khuynh thành,nhưng mày liễu mắt hạnh,mặt tựa hoa đào,mềm mại vô hạn.

Nàng năm mơ cũng không nghĩ tới,chính mình sẽ biến thành Nam triều công chúa Đoàn Ninh Thiện.

Tuy rằng nàng với nhân vật Đoàn Ninh Thiện này hiểu biết cũng không nhiều lắm,nhưng từ trong miệng mấy cung nữ thích buôn chuyện luyên thuyên trong cung,nghe lén được,hóa ra vị công chúa này có ba là đương kim Thánh Thượng,chẳng những được nuông chiều từ bé,muốn làm gì thì làm,hơn nữa thích nam sắc,thường xuyên đùa giỡn mấy thị vệ diện mạo tuấn tú,nhưng bởi vì nàng là công chúa,cho nên không ai dám chỉ trích hành vi không đúng của nàng.

Trước đó không lâu,nàng rốt cục nhìn thấy diện mạo thật của đương triều Tể tướng Lận Viễn Ngạn,thấy hần bộ dạng tuấn mỹ vô đào,phong lưu phóng khoáng,nhưng lại thừa dịp lúc hần ở bờ sông ngoài cung tắm rửa,chạy tới rình coi!

Kết quả Đoàn Ninh Thiện bởi vì không biết bơi sẽ mười phần rơi xuống nước mà chết chìm,từ nay về sau nàng – – Triệu Tinh Nhung trở thành thể thần.

Sau,nàng bị thị nữ theo sau đuổi tới mang về hoàng cung.

Trải qua nhiều ngày quan sát của nàng,Nam triều ở phía nam trung nguyên,chiếm một khoảng cực lớn,dân giàu nước mạnh,cùng Bắc quốc ở phương bắc,đồng thời ngồi ở vị trí hai đại bá chủ trung nguyên.

Điều ngoài ý muốn của nàng là,Nam triều tuy là quốc gia quân chủ chuyên chế,nhưng con cháu hoàng gia chỉ cần có năng lực,vô luận là nam hay nữ,đều có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Ở trong đầu nàng,thủy chung cho rằng cổ đại hoàng quyền chẳng khác nào nam quyền,không nghĩ tới Nam triều cư nhiên là một ngoại lệ.

Hơn nữa nghe nói,trong sách sử Nam triều,còn có tiền lệ nữ hoàng thống trị đất nước.

Mà đương kim Ninh Thiện công chúa xuân xanh mười chín,nhưng vẫn chưa lấy chồng,Nam triều hoàng đế hi vọng vì nữ nhân duy nhất ra tay tìm một vị hôn phu tốt.

“Công chúa,mấy bộ xiêm y này đều là nô tỳ dựa theo phân phó của người sai thợ may trong cung làm cho người,người xem,cái này màu vàng nhạt,màu bột nước,màu trắng tuyền,màu lam,thật hợp với da thịt trắng như tuyết của người,thật sự là cực kỳ xinh đẹp.”

Bên tai truyền đến thanh âm thì nữ bên người Liên Nhi,Ninh Thiện công chúa thì nữ bên người mặc dù không ít,nhưng phần lớn thời gian đều do Liên Nhi hầu hạ.

Từ khi nàng bị đưa đến cung Vân Tụ này,rõ ràng phát hiện,sở thích của Ninh Thiện công chúa thật sự là.....làm nàng chịu không nổi.

Tất cả y bào màu sắc đều phi thường dung tục,trang sức trang điểm trên người mỗi kiện đều là vô giá,còn có nhiều đến không đếm được bột nước phấn bôi người,rõ ràng là một cô gái thanh thuần rất được,lại bị Ninh Thiện công chúa khiến cho chính mình giống đầu bảng kỹ viện.

Lập tức,nàng liền phân phó thị nữ làm vài món phần trang điểm,xiêm y,lại đem mấy trang sức xoa hoa này thu gọn,một đầu tóc đen như thác nước vấn đơn giản thành búi,bên trên cài mấy cái trâm ngọc đơn giản.

Từ nay về sau,y bào hồng hồng lục lục đều bị nàng thu vào trong rương,trở thành một thân quần áo thanh lịch màu trắng nhẹ.

Thay đổi lớn tới bất ngờ của nàng khiến cho Vân Tụ cung cao thấp một mảnh xôn xao,mọi người đều rất ngạc nhiên,công chúa điều ngoa thành tính trước kia vì sao đột nhiên đổi tính?

Triệu Tinh Nhung cũng không nghĩ giải thích nhiều,dù sao cùng mấy người cổ nhân này nói về sự tồn tại của mình,bọn họ cũng sẽ không tin,không những tốn nhiều vô mồm,lại còn không thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ Nguyệt lão giao cho.

Đứng dậy tiếp nhận quần áo trong tay Liên Nhi,không hổ là đồ được làm trong hoàng cung,vô luận là vải hay công thêu đều thực tinh xảo nhẵn nhụi,làm cho người ta nhìn yêu thích không nỡ buông tay.

Nàng quay đầu nhìn Liên Nhi mỉm cười hiền lành thân thiện,“Liên Nhi,vất vả người,nơi này mỗi một kiện xiêm y ta đều rất thích.”

Liên Nhi nghe xong,lại đột nhiên nhanh chóng quỳ rạp xuống trước mặt nàng,còn vẻ mặt bị chấn động,bộ dáng kinh khủng không ngừng đập đầu.

“Công chúa tha mạng,nô tỳ cũng không dám nữa! Công chúa tha mạng.....” Triệu Tinh Nhung bị hành động của nàng dọa thành một cú sốc,ôm bộ đồ mới nhảy ra thật xa.

“Liên.....Liên Liên Liên Nhi....Người làm chi đột nhiên lại quỳ xuống?” Trở lại thời đại viễn cổ quỷ quái này,việc làm cho người ta đau đầu nhất chính là hạ nhân không có việc gì cũng liền tam quỳ cửu bái,khiến cho nàng bị thần kinh.

Liên Nhi khóc tang ngẩng mặt cầu xin tha thứ,“Nô tỳ nếu làm sai chuyện,công chúa trực tiếp đánh chửi trách phạt là được,nô tỳ tuyệt đối không dám có nửa câu oán hận.”

“Ta làm chi muốn đánh mắng trách phạt người?” Triệu Tinh Nhung không hiểu ra làm sao.Làm ơn,hiện tại bị kinh hãi rõ ràng là nàng à nha!

“Nhưng là.....có một lần công chúa hướng tì nữ nói cảm ơn,kết quả nô tỳ bị đánh bốn mươi đại bản a!” Lần trách phạt đó,thất lưng nàng bị đau mấy ngày đến nỗi không dậy nổi.

Triệu Tinh Nhung trong giây lát hiểu được,hiển nhiên từ trước Ninh Thiện công chúa thật sự rất khó hầu hạ,mới có thể ra lệnh khiến mọi người kinh sợ.

Nàng vội vàng đi qua, đem đứa nhỏ đáng thương quỳ trên mặt đất kéo đứng dậy.”Được rồi được rồi,ta lại chưa nói muốn đánh người hoặc phạt người,người không cần thần kinh....Ách,ta là nói,người cũng không có làm sai chuyện gì,bản công chúa làm sao có thể tùy tiện trách phạt người?”

Liên Nhi khòe mắt còn chưa khô nước mắt.“Công,công chúa,người thật sự không phạt nô tỳ sao?” “Không phạt không phạt,chẳng lẽ – – người dám nghi ngờ lời nói của bản công chúa?” Khuyên can trấn an mãi không được,đành rõ ràng giả bộ tức giận.

“Không phải,chính là nô tỳ cảm thấy công chúa và trước kia....Có chút không giống nhau.” “Ách....Này....Ta không phải đã nói rồi sao? Chính là lần trước rơi xuống sông,ta giống như ngã sấp đầu xuống,cho nên có một số việc nhớ không được rõ ràng.”

Triệu Tinh Nhung mỗi ngày ít nhất nói đến hơn mười lần lời nói dối để an ủi mấy hạ nhân chịu đủ kinh hách,mỗi ngày nói,ngay cả nàng cũng muốn tin tưởng chính mình thật sự mất trí nhớ.

Cũng may mắn bên người còn có Liên Nhi,nàng lấy lí do mình bị đụng vào đầu,lừa Liên Nhi cấp cho nàng không ít chuyện về Đoàn Ninh Thiện trước kia.

Đương kim hoàng thượng Đoàn Chiêu Khánh tại vị hai mươi tư năm,dưới gối chỉ có một con một nữ (ta k hiểu rõ lắm,có thể là 1 trai 1 gái,như thế k hợp với “dưới gối”,là 1 con 1 vợ,thì lại k đúng vì có 2 con,nên ta giữ nguyên cv vậy! a men!),con trưởng Đoàn Ninh Khang là đương kim thái tử,là do Phụng quý phi sở sinh,mà Đoàn Ninh Thiện còn lại là do cố Trần hoàng hậu sở sinh.

Hoàng Thượng đối với hai đứa con này yêu thương có thừa,thời điểm Đoàn Ninh Khang mười lăm tuổi liền phong hán làm thái tử.

Mà Đoàn Ninh Thiện cùng thái tử là huynh muội,nhưng ngày thường rất ít lui tới.

Nàng nếu đã đến thời đại này,để sớm hoàn thành nhiệm vụ,phải cố gắng thích ứng với niên đại này mới được.

Thuở nhỏ cùng anh trai hơn mình năm tuổi sống nương tựa lẫn nhau,nàng từ nhỏ thập phần độc lập.

Từ sau khi anh trai di dân sang Canada,nàng cũng bằng thành tích nổi trội xuất sắc,thành công tự mình tìm được một công việc – – giáo viên dạy môn mỹ thuật tạo hình.

Lần này nếu không phải vì đi Canada đón đứa cháu gái về Đài Loan,nàng cũng sẽ không xui xẻo bị bắt đi vào cổ đại ngay cả đồ điện gia dụng cũng không có.

Ngọ thiện (bữa trưa) vừa qua không bao lâu,Triệu Tinh Nhung thật sự chán ghét cuộc sống nhàm chán mỗi ngày ở trong cung xa hoa cùng thái giám cung nữ mắt to trừng mắt nhỏ,một mình chạy đến ngự hoa viên thưởng thức phong cảnh.

Ngự hoa viên quả nhiên không phải núi giả,nước chảy,cũng là mấy loại hoa hoa cỏ cỏ quý báu,đều là những thứ nàng chưa thấy qua.

Trong không khí toát ra mùi hương vui vẻ,có tiếng chim,hương hoa,ánh nắng tươi sáng,nhà đế vương quả nhiên thực biết hưởng thụ.

Xa xa truyền đến tiếng nói chuyện,Triệu Tinh Nhung tuy rằng không thích lắm chuyện,nhưng thanh âm này có chút quen tai,làm cho nàng nhớ tới nam nhân vô lễ ngạo mạn ngày đó – – Lận Viễn Ngạn.

Nhỏ giọng đến gần vài bước,chỉ thấy trong lương đình có ba người đang ngồi,trừ bỏ tuấn mỹ Lận Viễn Ngạn,còn có đương kim thiên tử Đoàn Chiêu Khánh cùng với thái tử Đoàn Ninh Khang.

Đối với Hoàng Thượng cùng thái tử,nàng cũng không quen,chính là ngày đó nàng rơi xuống nước,Hoàng Thượng từng tự mình tới thăm nàng,biết nàng tạm thời mất đi một ít trí nhớ,trong mắt toát ra đau lòng,đối với từ nhỏ khuyết thiếu tình thương cha mẹ Triệu Tinh Nhung mà nói,thực cảm thấy uất ức.

Mà thái tử cùng nàng liền có vẻ bất hòa,tuy rằng thái tử bộ dạng cũng tuấn mỹ,nhưng là ánh mắt gian mang âm khí,hơn nữa ánh mắt nhìn nàng luôn mang vài phần lãnh ý,làm cho người ta không thể nào thân cận.

“Lận khanh gia mấy năm qua vì Nam Triều lập vô số công lao, trăm cảm giác an tâm sâu sắc, nay Lận khanh gia cũng hai mươi lăm, lại chưa có thể tử làm bạn, không biết Lận khanh gia cảm thấy ái nữ của trăm thế nào?” Thân mặc quần áo quan phục màu tím, Lận Viễn Ngạn tao nhã nhẹ uống một ngụm trà, mới cười yếu ớt khéo léo cự tuyệt, “Hoàng Thượng nâng đỡ, vì thần lo sợ.”

“Phụ hoàng, Lận đại nhân cả ngày vì nước làm lưng vất vả, nào có dư thừa thời gian suy nghĩ việc cưới vợ sinh con.” Lâu chưa hé răng Đoàn Ninh Khang buông chén trong tay, mặt lộ vẻ không hờn giận.

Hoàng Thượng nghe xong, thoáng nhíu nhíu đầu lông mày. “Khang nhi, không phải phụ hoàng nói người, tuổi của người cũng không nhỏ, trăm không chỉ một lần muốn người nhanh chóng nạp thái tử phi, vì sao người cố ý phản đối?” “Quốc gia của ta tuy là bá chủ phía nam, nhưng chư quốc chung quanh đối với quốc gia ta như hổ rình mồi, nhi thần thăm nghĩ vì quốc gia làm việc, chuyện cưới vợ tạm hoãn cũng không vội.”

Nói xong, thái tử còn đặc biệt nhìn Lận Viễn Ngạn liếc mắt một cái, mà Lận Viễn Ngạn lại nhếch môi, nhìn không ra là vui hay giận, giữa hai nam nhân này, cảm giác là lạ?

Ngay tại lúc Triệu Tinh Nhung chuyên tâm rình coi, không ngờ phía sau truyền đến một đạo thanh âm lạnh lẽo – “Công chúa!” Thanh âm này dọa nàng nhảy dựng lên, nhìn lại, đúng là thái giám Vĩnh Phúc hầu hạ Hoàng Thượng nhiều năm, một tiếng kêu này gọi nàng, đồng thời cũng quấy nhiễu ba người trong lương đình, ánh mắt thẳng hướng chính mình phóng tới, nàng chỉ có thể dày mặt đi qua.

7. Chương 4: Chương 1.3

Thấy nàng xuất hiện, Hoàng Thượng tự nhiên là mãn nhãn từ ái (mắt tràn ngập yêu thương); Thái tử thì không hờn giận nhíu mày, vẻ mặt không chào đón; về phần Lận Viễn Ngạn kia, như trước mặt mày hờn hờ, nhưng lời nói ra miệng, thật chói tai.

“Thần thực không biết Ninh Thiện công chúa trừ bỏ một ít sở thích đặc thù, còn có hứng thú nghe lén người khác nói chuyện.”

Hắn không khỏi đánh giá nàng.

Thay cho xiêm y hồng hồng tím tím, trang điểm xinh đẹp, nay nàng sửa quần áo trong lành thanh nhã, lại sửa trang điểm đậm ngày xưa, trên tóc chỉ cài mấy trâm ngọc đơn giản, nhưng lại tỏa mát ra một nữ nhân thanh thuần cùng ý nhị.

Lận Viễn Ngạn đối với nàng từ chỗ không hảo cảm, mà liếc thấy nàng một thân như vậy, không khỏi có chút thất thần.

Mà nghĩ lại lại thấy, tám phần là dối trá. Từ sau khi nàng nhìn qua mặt hắn, liền đối với hắn truy đuổi mãnh liệt, chẳng những không để ý cô nương nhà người ta nên có rụt rè, ngôn hành so với đầu bảng kỹ viện còn muốn kiêu ngạo quá đáng hơn.

Nàng không ngừng nghĩ biện pháp tiếp cận hắn, thật sự đáng ghét.

Lần này nàng đem chính mình đổi thành bộ dáng tươi mới này, khẳng định có âm mưu.

Bởi vì sự kiện lần trước rơi xuống nước, Triệu Tinh Nhung vốn dĩ đối với hắn liền không có hảo cảm, hiện tại lại nghe hắn hạ thấp mình, trên mặt cười không khỏi nhiễm một tầng giận tái đi. “Lận đại nhân nói chuyện sao lại hà khắc như thế, ngự hoa viên vốn là của hoàng gia, ta tới nơi này du ngoạn giải sầu, cần gì ngại Lận đại nhân?”

“Ninh Thiện, không thể vô lễ với Lận đại nhân!” Đoàn Ninh Khang lạnh lùng trừng nàng. (ta muốn đá thẳng cha thái tử này! ~..~)

Triệu Tinh Nhung vừa mới phát hiện thái tử đối với Lận Viễn Ngạn thái độ có phần quái dị, mà nàng lại chưa nói cái gì quá đáng, hắn làm chỉ một bộ hung hăng căng mắt trừng nàng?

Không khí trầm xuống, Hoàng Thượng lại đột nhiên lộ ra tươi cười, “Khang nhi, người là không hiểu, chẳng lẽ người không nhìn ra, Lận Khanh gia cùng Ninh Thiện là đang liếc mắt đưa tình a!”

Liếc mắt đưa tình? Triệu Tinh Nhung suýt nữa bị những lời này làm chết sặc. “Phụ hoàng, con nào có!” Đoàn Ninh Khang nghe xong, trên khuôn mặt tuấn tú càng thêm vài phần âm trầm. “Sợ là phụ hoàng đa tâm. Nhi thần không phải đã nói, Lận đại nhân mỗi ngày trăm công nghìn việc làm lưng vất vả vì lo quốc sự, không có dư thời gian đối với nữ nhân nói chuyện yêu đương, mong rằng phụ hoàng đừng nhắc lại việc này.” “Mà trầm lại cảm thấy Ninh Thiện cùng Lận Khanh gia thực xứng đôi.”

“Phụ hoàng....”

Hai cha con không ngừng tranh luận, còn đương sự Triệu Tinh Nhung cùng Lận Viễn Ngạn lại bị bỏ sang một bên, hai người đối mặt không nói gì.

Lận Viễn Ngạn biểu tình làm cho người ta nhìn không ra là vui hay giận, nhưng ánh mắt thâm thúy, làm Triệu Tinh Nhung tâm đột nhiên trầm xuống. Không biết vì sao, địa vị của hắn mặc dù chỉ dưới Hoàng Thượng cùng Thái tử, mà nàng lại cảm thấy hắn mới chân chính là người làm chủ toàn cục.

Trong tiềm thức, nàng lại có chút sợ hãi cùng hắn tiếp xúc.

Nhìn cha, anh hai người còn đang tranh luận không ngớt, Triệu Tinh Nhung lúc này mới đột nhiên ý thức được bọn họ đang vì chuyện hôn nhân đại sự của nàng mà tranh chấp.

Linh hồn của nàng xuyên qua đến thời không này, nhưng là có nhiệm vụ quan trọng trong người, sao có thể tùy tiện liên lạc gia đình.

Nhìn ra được Lận Viễn Ngạn đối với nàng hoàn toàn là không có hảo cảm, thậm chí còn chán ghét đến cực điểm, thật không biết chủ nhân của thân thể này lúc trước đến tột cực coi trọng hắn ở điểm nào? Đơn giản chỉ là hắn bộ dáng đẹp?

“Phụ hoàng, hôn nhân đại sự của nữ nhi cũng không vội, mong phụ hoàng đừng gây khó dễ hoàng huynh cùng Lận đại nhân thì hơn.” Lời này vừa nói ra, chẳng những Hoàng Thượng cùng thái tử ngậm cả người, liền ngay cả Lận Viễn Ngạn lông mày cũng nhô cao vài phần.

“Ninh Thiện, chẳng lẽ Lận Khanh gia không hợp tâm ý con sao?”

Hợp có mà hợp cái rắm! Người này trừ bỏ diện mạo tuấn mỹ, cá tính kém tới cực điểm, nói chuyện lại chanh chua, nàng làm sao có thể sẽ thích loại nam nhân này?

“Như hoàng huynh đã nói, Lận đại nhân ngày bận trăm công nghìn việc, vất vả giúp phụ hoàng, hoàng huynh lo việc quốc sự, nữ nhi tình trường chỉ sợ sẽ làm lỡ việc đại sự của Lận đại nhân.”

Nàng nhìn hướng Lận Viễn Ngạn, lộ ra vẻ mặt hiền lành dễ chịu mỉm cười, “Đúng không, Lận đại nhân?” Lận Viễn Ngạn nhú mày, không hiểu nàng trong hồ lô đến tột cùng là bán cái thuốc gì, trước kia còn giống bà điên sống chết nghĩ một đồng biện pháp đến quẩn rũ hắn, như thế nào mới mấy ngày không gặp, nàng lại không muốn gả cho hắn?!

Lúc này, gió nhẹ khinh đưa, ghé vào lỗ tai hắn vài sợi tóc đón gió nhẹ bay, càng làm cho người ta luyến tiếc dời tầm mắt.

Triệu Tinh Nhung ở trong lòng than thở. Khó trách cái sắc nữ Đoàn Ninh Thiện đối với nam nhân này ái mộ như thế.

Hử? Đợi chút! Lận Viễn Ngạn trên vành tai phải sao lại có một cái bột hoa mai.

“Nếu có một ngày người nhìn thấy nam nhân trên vành tai phải có bột hoa mai, đó chính là chân mệnh thiên tử người phải gả.”

Hay là, nam nhân mà lần này linh hồn nàng xuyên qua thời không muốn tìm kiếm, chính là Lận Viễn Ngạn?!

Triệu Tinh Nhung đột nhiên cả kinh. Ôi trời ơi! Hoàng Thượng đem nhiệm vụ của nàng tự tay đưa đến trong tay nàng, suýt nữa bị nàng chống đẩy ra ngoài.

Nếu không thể bằng tốc độ nhanh nhất gả cho Lận Viễn Ngạn, như vậy nhiệm vụ này của nàng muốn tới năm nào tháng nào mới có thể hoàn thành a?

Nghĩ đến đây, nàng vội vàng đi tới kéo ống tay áo Hoàng Thượng, cứng rắn bức chính mình xả ra một chút tươi cười giả dối: “Bất quá, việc hôn nhân này nếu là từ phụ hoàng tự mình làm chủ, nữ nhi tự nhiên sẽ không phản đối.” Đối với chuyển biến đột ngột của nàng, Lận Viễn Ngạn không khỏi nhíu mày. Đoàn Ninh Thiện này rốt cuộc đang làm cái quỷ gì? Nếu hắn không nhìn lầm, nàng vừa mới rõ ràng thực kháng cự cộc (cv là cộc nha, k phải Sal type nhầm đâu~) hôn sự này, vì sao trong chớp mắt đột nhiên lại thay đổi chủ ý?

Hoàng Thượng nghe xong, nhất thời long tâm hơi hẫng, thái tử cũng nhíu mày, sắc mặt khó coi, chỉ có Lận Viễn Ngạn cùng Triệu Tinh Nhung hai người ôm tâm sự riêng.

Theo sau, Hoàng Thượng đem thái tử lưu lại nói là có việc thương lượng, mà Triệu Tinh Nhung cùng Lận Viễn Ngạn lại bị Hoàng Thượng lấy lý do bồi dưỡng tình cảm, cho bọn họ đi tản bộ ngắm hoa trong vườn.

Từ đầu tới đuôi, Lận Viễn Ngạn thủy chung giữ phong độ, chưa nói ra miệng một lời ác ý nào, thẳng đến khi hai người rời khỏi lương đình được một khoảng cách, hắn mới xả ra một cái cười lạnh.

Liếc mắt cao thấp đánh giá cách ăn diện mới của Triệu Tinh Nhung, mà trong mắt tất cả đều là ý khinh thường: “Không nghĩ tới công chúa vì khiến cho ta hứng thú, lần này lại ngay cả phong cách phóng túng dĩ vãng cũng sửa lại.” Triệu Tinh Nhung trong lòng chính là đang tính kế như thế nào bằng tốc độ nhanh nhất rời khỏi thời đại nhảm chán này, đột nhiên bên tai truyền đến ngôn ngữ châm chọc, bất mãn rất muốn phản kháng lại.

Chính là miệng hắn quá lợi hại, tâm tư lại nhanh nhẹn, nếu cùng hắn đối đầu, chịu thiệt khẳng định là chính mình.

Cho nên nàng thay tươi cười ôn hòa phản kích, “Lận đại nhân nói những lời này quả thật làm khó bản cung, dù sao xảy ra một hồi chuyện cũ ta đều đã quên, mong rằng Lận đại nhân thứ lỗi.”

Lận Viễn Ngạn hừ cười một tiếng, mở ra quạt bạch ngọc trong tay, giống như không dụng tâm nhẹ lay động: “Ta suýt quên, nghe nói lần trước ngươi rơi vào trong sông cuối cùng đầu bị hồng mà mất trí nhớ, chỉ sợ đã quên hết thấy dĩ vãng chính mình đã làm những gì, chính là..... Công chúa là thật mất trí nhớ hay là giả mất trí nhớ, ai mà biết được.” Tờ chết tiệt này!

Triệu Tinh Nhung trong lòng mắng, nếu không phải nàng nhất định phải ở thời đại này hoàn thành sứ mệnh Nguyệt lão phò thác, nàng chết cũng không muốn cùng nam nhân này cải thiện quan hệ.

“Đến tột cùng là mất trí nhớ thật hay giả mất trí nhớ, Lận đại nhân về sau cùng ta ở chẳng phải sẽ biết.” Tuy rằng trong lòng tức giận, nhưng ở ngoài mặt vẫn giả bộ dường như không có việc gì, tóm lại, không thể làm cho nam nhân này xem nhẹ nàng.

Không nghĩ tới Đoàn Ninh Thiện trước kia động một tí liền làm nũng giương oai, lại cũng có thể nói ra những lời lẽ như thế.

Lận Viễn Ngạn hứng thú đánh giá tiểu nữ nhân trước mặt, cặp mắt trước kia dụ dỗ, lúc này lại toát ra ánh sáng kiêu căng.

Hắn nhẹ lay động cây quạt, xẩu xẩu nhếch miệng cười nói: “Nghe nói, trước kia Ninh Thiện công chúa đều thích lơ lửng chính mình, hơn nữa thích mặc đồ màu đỏ, tím, quan trọng nhất là, ở trước mặt thị vệ rất được hoan nghênh.” Đối mặt những câu trào phúng này của hắn, Triệu Tinh Nhung cũng là không giận. “Lận đại nhân vì sao không nói, lơ lửng chính mình là vì dáng người của ta đẹp; Mặc xiêm y đỏ tím có thể phụ trợ tôn màu da trắng nõn của ta; Về phần ở trước mặt thị vệ rất được hoan nghênh, kia thuyết minh bản cung có sức quyến rũ có nhân duyên.”

Lận Viễn Ngạn lạnh lùng chém thêm một đao, “Nguyên lai đây là cái gọi là không biết cảm thấy thẹn, công chúa ngay cả loại này cũng nói ra miệng được, thật sự là làm Lận mỗ mở rộng tầm mắt.”

“Ta không biết cảm thấy thẹn?” Triệu Tinh Nhung không sợ đón nhận ánh mắt khinh thường của hắn, “Như vậy ta thật muốn hỏi Lận đại nhân một chút, người lại như thế nào phán đoán được cái gì gọi là cảm thấy thẹn? Liền nói chuyện ở bờ sông lần trước, người cứu ta một mạng, ta từ nội tâm hướng người nói lời cảm

ta,mà đổi lại cũng là lời nói lạnh nhạt của người; Hôm nay ta trong lúc vô ý đi qua ngự hoa viên,người lại nói ta hao tổn tâm cơ muốn tiếp cận người,nếu nói ta không biết xấu hổ,vô sỉ,như vậy,Lận đại nhân cách nói chuyện của người lại nên ví là cái gì mới được?” Không để ý tới kinh ngạc trong mắt Lận Viễn Ngạn,nàng cũng lạnh lùng cười,“Một người hoàn toàn không hiểu lễ phép,có tư cách đi phê bình người khác sao?”

“Nhìn không ra công chúa thâm tàng bất lộ,miệng lại có thể xảo quyết như thế.” “Lận đại nhân quá khen,bản cung lại cảm thấy,người nhiều lần chế nhạo châm chọc ta,hay là.....” Triệu Tinh Nhung cố ý đem khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn tiến đến trước mặt hắn,“Lận đại nhân sợ hãi lấy ta vào cửa?” Lận Viễn Ngạn sững sốt,nhìn dung nhan xinh đẹp đột nhiên phóng đại ở trước mặt mình,hai tròng mắt trong suốt mang vài phần bướng bỉnh,nhưng lại làm trong lòng hắn hơi hơi loạn nhịp.

Nhưng hắn rất nhanh hoàn hồn,ánh mắt ngả ngón đánh trả,“Hóa ra công chúa lại chờ đợi gả cho ta làm vợ như vậy a.” Cho dù bất mãn hắn trêu chọc mình như vậy,nhưng nàng như cũ mỉm cười ngọt ngào đáp,“Lận đại nhân,có câu là Hoàng mệnh làm khó,chẳng lẽ người muốn kháng chỉ?”

Hắc! Hoàng quyền giữa đường có chỗ tốt,chính là cha già hoàng đế của nàng vung ngọc bút lên,sự tình là có thể thoải mái thu phục.

Về phần Lận Viễn Ngạn người,giúp bốn tiểu thư hoàn thành sứ mệnh xong,chúng ta liền mỗi người một phương,từ nay về sau không bao giờ gặp lại.

8. Chương 1-4

Thấy nàng xuất hiện,Hoàng Thượng tự nhiên là mãn nhãn từ ái (mắt tràn ngập iêu thương); Thái tử thì không hờn giận nhúu mày,về mặt không chào đón; về phần Lận Viễn Ngạn kia,như trước mặt mày hờn hờ,nhưng lời nói ra miệng,thật chói tai.

“Thần thực không biết Ninh Thiện công chúa trừ bỏ một ít sở thích đặc thù,còn có hứng thú nghe lén người khác nói chuyện.”

Hắn không khỏi đánh giá nàng.

Thay cho xiêm y hồng hồng tím tím,trang điểm xinh đẹp,nay nàng sửa quần áo trong lành thanh nhã,lại sửa trang điểm đậm ngày xưa,trên tóc chỉ cài mấy trâm ngọc đơn giản,nhưng lại tỏa mát ra một nữ nhân thanh thuần cùng ý nhị.

Lận Viễn Ngạn đối với nàng từ chỗ không hảo cảm,mà liếc thấy nàng một thân như vậy,không khỏi có chút thất thần.

Mà nghĩ lại lại thấy,tám phần là dối trá.Từ sau khi nàng nhìn qua mặt hắn,liền đối với hắn truy đuổi mãnh liệt,chẳng những không để ý cô nương nhà người ta nên có rụt rè,ngôn hành so với đầu bảng kỹ viện còn muốn kiêu ngạo quá đáng hơn.

Nàng không ngừng nghĩ biện pháp tiếp cận hắn,thật sự đáng ghét.

Lần này nàng đem chính mình đổi thành bộ dáng tươi mới này,khẳng định có âm mưu.

Bởi vì sự kiện lần trước rơi xuống nước,Triệu Tinh Nhung vốn dĩ đối với hắn liền không có hảo cảm,hiện tại lại nghe hắn hạ thấp mình,trên mặt cười không khỏi nhiễm một tầng giận tái đi.“Lận đại nhân nói chuyện sao lại hà khắc như thế,ngự hoa viên vốn là của hoàng gia,ta tới nơi này du ngoạn giải sầu,cần gì ngại Lận đại nhân?”

“Ninh Thiện,không thể vô lễ với Lận đại nhân!” Đoàn Ninh Khang lạnh lùng trừng nàng. (ta muốn đá thăng cha thái tử này! ~..~)

Triệu Tinh Nhung vừa mới phát hiện thái tử đối với Lận Viễn Ngạn thái độ có phần quái dị,mà nàng lại chưa nói cái gì quá đáng,hắn làm chỉ một bộ hung hăng căng mắt trừng nàng?

Không khí trầm xuống, Hoàng Thượng lại đột nhiên lộ ra tươi cười, “Khang nhi, người là không hiểu, chẳng lẽ người không nhìn ra, Lận Khanh gia cùng Ninh Thiện là đang liếc mắt đưa tình a!”

Liếc mắt đưa tình? Triệu Tinh Nhung suýt nữa bị những lời này làm chết sặc. “Phụ hoàng, con nào có!” Đoàn Ninh Khang nghe xong, trên khuôn mặt tuấn tú càng thêm vài phần âm trầm. “Sợ là phụ hoàng đa tâm. Nhi thần không phải đã nói, Lận đại nhân mỗi ngày trăm công nghìn việc làm lưng vất vả vì lo quốc sự, không có dư thời gian đối với nữ nhân nói chuyện yêu đương, mong rằng phụ hoàng đừng nhắc lại việc này.” “Mà trầm lại cảm thấy Ninh Thiện cùng Lận Khanh gia thực xứng đôi.”

“Phụ hoàng....”

Hai cha con không ngừng tranh luận, còn đương sự Triệu Tinh Nhung cùng Lận Viễn Ngạn lại bị bỏ sang một bên, hai người đối mặt không nói gì.

Lận Viễn Ngạn biểu tình làm cho người ta nhìn không ra là vui hay giận, nhưng ánh mắt thâm thúy, làm Triệu Tinh Nhung tâm đột nhiên trầm xuống. Không biết vì sao, địa vị của hắn mặc dù chỉ dưới Hoàng Thượng cùng Thái tử, mà nàng lại cảm thấy hắn mới chân chính là người làm chủ toàn cục.

Trong tiềm thức, nàng lại có chút sợ hãi cùng hắn tiếp xúc.

Nhìn cha, anh hai người còn đang tranh luận không ngớt, Triệu Tinh Nhung lúc này mới đột nhiên ý thức được bọn họ đang vì chuyện hôn nhân đại sự của nàng mà tranh chấp.

Linh hồn của nàng xuyên qua đến thời không này, nhưng là có nhiệm vụ quan trọng trong người, sao có thể tùy tiện liên lập gia đình.

Nhìn ra được Lận Viễn Ngạn đối với nàng hoàn toàn là không có hảo cảm, thậm chí còn chán ghét đến cực điểm, thật không biết chủ nhân của thân thể này lúc trước đến tột cực coi trọng hắn ở điểm nào? Đơn giản chỉ là hắn bộ dáng đẹp?

“Phụ hoàng, hôn nhân đại sự của nữ nhi cũng không vội, mong phụ hoàng đừng gây khó dễ hoàng huynh cùng Lận đại nhân thì hơn.” Lời này vừa nói ra, chẳng những Hoàng Thượng cùng thái tử ngậm cả người, liền ngay cả Lận Viễn Ngạn lông mày cũng nhô cao vài phần.

“Ninh Thiện, chẳng lẽ Lận Khanh gia không hợp tâm ý con sao?”

Hợp có mà hợp cái rắm! Người này trừ bỏ diện mạo tuấn mỹ, cá tính kém tới cực điểm, nói chuyện lại chanh chua, nàng làm sao có thể sẽ thích loại nam nhân này?

“Như hoàng huynh đã nói, Lận đại nhân ngày bận trăm công nghìn việc, vất vả giúp phụ hoàng, hoàng huynh lo việc quốc sự, nữ nhi tình trường chỉ sợ sẽ làm lỡ việc đại sự của Lận đại nhân.”

Nàng nhìn hướng Lận Viễn Ngạn, lộ ra vẻ mặt hiền lành dễ chịu mỉm cười, “Đúng không, Lận đại nhân?” Lận Viễn Ngạn nhíu mày, không hiểu nàng trong hồ lô đến tột cùng là bán cái thuốc gì, trước kia còn giống bà điên sống chết nghĩ một đồng biện pháp đến quẩn rũ hắn, như thế nào mới mấy ngày không gặp, nàng lại không muốn gả cho hắn?!

Lúc này, gió nhẹ khinh đưa, ghé vào lỗ tai hắn vài sợi tóc đón gió nhẹ bay, càng làm cho người ta luyến tiếc dời tầm mắt.

Triệu Tinh Nhung ở trong lòng than thở. Khó trách cái sắc nữ Đoàn Ninh Thiện đối với nam nhân này ái mộ như thế.

Hử? Đợi chút! Lận Viễn Ngạn trên vành tai phải sao lại có một cái bột hoa mai.

“Nếu có một ngày người nhìn thấy nam nhân trên vành tai phải có bột hoa mai, đó chính là chân mệnh thiên tử người phải gả.”

Hay là, nam nhân mà lần này linh hồn nàng xuyên qua thời không muốn tìm kiếm, chính là Lận Viễn Ngạn?!

Triệu Tinh Nhung đột nhiên cả kinh. Ôi trời ơi! Hoàng Thượng đem nhiệm vụ của nàng tự tay đưa đến trong tay nàng, suýt nữa bị nàng chống đẩy ra ngoài.

Nếu không thể bằng tốc độ nhanh nhất gả cho Lận Viễn Ngạn, như vậy nhiệm vụ này của nàng muốn tới năm nào tháng nào mới có thể hoàn thành a?

Nghĩ đến đây, nàng vội vàng đi tới kéo ống tay áo Hoàng Thượng, cứng rắn bức chính mình xả ra một chút tươi cười giả dối: “Bất quá, việc hôn nhân này nếu là từ phụ hoàng tự mình làm chủ, nữ nhi tự nhiên sẽ không phản đối.” Đối với chuyển biến đột ngột của nàng, Lận Viễn Ngạn không khỏi nhíu mày. Đoàn Ninh Thiện này rốt cuộc đang làm cái quỷ gì? Nếu hắn không nhìn lầm, nàng vừa mới rõ ràng thực kháng cự cộc (cv là cộc nha, k phải Sal type nhầm đâu~) hôn sự này, vì sao trong chớp mắt đột nhiên lại thay đổi chủ ý?

Hoàng Thượng nghe xong, nhất thời long tâm hơi hẫng, thái tử cũng nhíu mày, sắc mặt khó coi, chỉ có Lận Viễn Ngạn cùng Triệu Tinh Nhung hai người ôm tâm sự riêng.

Theo sau, Hoàng Thượng đem thái tử lưu lại nói là có việc thương lượng, mà Triệu Tinh Nhung cùng Lận Viễn Ngạn lại bị Hoàng Thượng lấy lý do bồi dưỡng tình cảm, cho bọn họ đi tản bộ ngắm hoa trong vườn.

Từ đầu tới đuôi, Lận Viễn Ngạn thủy chung giữ phong độ, chưa nói ra miệng một lời ác ý nào, thẳng đến khi hai người rời khỏi lương đình được một khoảng cách, hắn mới xả ra một cái cười lạnh.

Liếc mắt cao thấp đánh giá cách ăn diện mới của Triệu Tinh Nhung, mà trong mắt tất cả đều là ý khinh thường: “Không nghĩ tới công chúa vì khiến cho ta hứng thú, lần này lại ngay cả phong cách phóng túng dĩ vãng cũng sửa lại.” Triệu Tinh Nhung trong lòng chính là đang tính kế như thế nào bằng tốc độ nhanh nhất rời khỏi thời đại nhảm chán này, đột nhiên bên tai truyền đến ngôn ngữ châm chọc, bất mãn rất muốn phản kháng lại.

Chính là miệng hắn quá lợi hại, tâm tư lại nhanh nhẹn, nếu cùng hắn đối đầu, chịu thiệt khẳng định là chính mình.

Cho nên nàng thay tươi cười ôn hòa phản kích, “Lận đại nhân nói những lời này quả thật làm khó bản cung, dù sao xảy ra một hồi chuyện cũ ta đều đã quên, mong rằng Lận đại nhân thứ lỗi.”

Lận Viễn Ngạn hừ cười một tiếng, mở ra quạt bạch ngọc trong tay, giống như không dụng tâm nhẹ lay động: “Ta suýt quên, nghe nói lần trước ngươi rơi vào trong sông cuối cùng đầu bị hồng mà mất trí nhớ, chỉ sợ đã quên hết thấy dĩ vãng chính mình đã làm những gì, chính là..... Công chúa là thật mất trí nhớ hay là giả mất trí nhớ, ai mà biết được.” Tên chết tiệt này!

Triệu Tinh Nhung trong lòng mắng, nếu không phải nàng nhất định phải ở thời đại này hoàn thành sứ mệnh Nguyệt lão phó thác, nàng chết cũng không muốn cùng nam nhân này cải thiện quan hệ.

“Đến tột cùng là mất trí nhớ thật hay giả mất trí nhớ, Lận đại nhân về sau cùng ta ở chẳng phải sẽ biết.” Tuy rằng trong lòng tức giận, nhưng ở ngoài mặt vẫn giả bộ dường như không có việc gì, tóm lại, không thể làm cho nam nhân này xem nhẹ nàng.

Không nghĩ tới Đoàn Ninh Thiện trước kia động một tí liền làm nũng giương oai, lại cũng có thể nói ra những lời lẽ như thế.

Lận Viễn Ngạn hứng thú đánh giá tiểu nữ nhân trước mặt, cặp mắt trước kia dụ dỗ, lúc này lại toát ra ánh sáng kiêu căng.

Hắn nhẹ lay động cây quạt, xấu xa nhếch miệng cười nói: “Nghe nói, trước kia Ninh Thiện công chúa đều thích lơ là chính mình, hơn nữa thích mặc đồ màu đỏ, tím, quan trọng nhất là, ở trước mặt thị vệ rất được hoan nghênh.” Đối mặt những câu trào phúng này của hắn, Triệu Tinh Nhung cũng là không giận. “Lận đại nhân vì sao không nói, lơ là chính mình là vì dáng người của ta đẹp; Mặc xiêm y đỏ tím có thể phụ trợ tôn màu da trắng noãn của ta; Về phần ở trước mặt thị vệ rất được hoan nghênh, kia thuyết minh bản cung có sức quyến rũ có nhân duyên.”

Lận Viễn Ngạn lạnh lùng chém thêm một đao, “Nguyên lai đây là cái gọi là không biết cảm thấy thẹn, công chúa ngay cả loại này cũng nói ra miệng được, thật sự là làm Lận mỗ mở rộng tầm mắt.”

“Ta không biết cảm thấy thẹn?” Triệu Tinh Nhung không sợ đón nhận ánh mắt khinh thường của hắn, “Như vậy ta thật muốn hỏi Lận đại nhân một chút, người lại như thế nào phán đoán được cái gì gọi là cảm thấy thẹn? Liền nói chuyện ở bờ sông lần trước, người cứu ta một mạng, ta từ nội tâm hướng người nói lời cảm

ta,mà đổi lại cũng là lời nói lạnh nhạt của người; Hôm nay ta trong lúc vô ý đi qua ngự hoa viên,người lại nói ta hao tổn tâm cơ muốn tiếp cận người,nếu nói ta không biết xấu hổ,vô sỉ,như vậy,Lận đại nhân cách nói chuyện của người lại nên ví là cái gì mới được?” Không để ý tới kinh ngạc trong mắt Lận Viễn Ngạn,nàng cũng lạnh lùng cười,“Một người hoàn toàn không hiểu lễ phép,có tư cách đi phê bình người khác sao?”

“Nhìn không ra công chúa thâm tàng bất lộ,miệng lại có thể xảo quyết như thế.” “Lận đại nhân quá khen,bản cung lại cảm thấy,người nhiều lần chế nhạo châm chọc ta,hay là.....” Triệu Tinh Nhung cố ý đem khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn tiến đến trước mặt hắn,“Lận đại nhân sợ hãi lấy ta vào cửa?” Lận Viễn Ngạn sững sốt,nhìn dung nhan xinh đẹp đột nhiên phóng đại ở trước mặt mình,hai tròng mắt trong suốt mang vài phần bướng bỉnh,nhưng lại làm trong lòng hắn hơi hơi loạn nhịp.

Nhưng hắn rất nhanh hoàn hồn,ánh mắt ngả ngón đánh trả,“Hóa ra công chúa lại chờ đợi gã cho ta làm vợ như vậy a.” Cho dù bất mãn hắn trêu chọc mình như vậy,nhưng nàng như cũ mỉm cười ngọt ngào đáp,“Lận đại nhân,có câu là Hoàng mệnh làm khó,chẳng lẽ ngươi muốn kháng chỉ?”

Hắc! Hoàng quyền giữa đường có chỗ tốt,chính là cha già hoàng đế của nàng vung ngọc bút lên,sự tình là có thể thoải mái thu phục.

Về phần Lận Viễn Ngạn người,giúp bốn tiểu thư hoàn thành sứ mệnh xong,chúng ta liền mỗi người một phương,từ nay về sau không bao giờ gặp lại.

9. Chương 5: Chương 2.1

Chuyện Nam Triều Ninh Thiện công chúa gã cho Tể tướng trẻ tuổi tuần mỹ Lận Viễn Ngạn,rất nhanh liền truyền khắp dân gian,ngày hai mươi tám tháng năm theo nông lịch,xưa nay nổi tiếng điều ngoa phóng túng Ninh Thiện công chúa,rốt cục thành công tìm được nhà chồng.

Liền ngay cả đương sự Triệu Tinh Nhung cũng không dám tin,việc hôn nhân này lại có thể làm thần tốc như vậy,làm hại nàng đều không có chuẩn bị tốt,liền vội vàng vàng lập gia đình.

Công chúa gã cho Tể tướng đại nhân,ngghi thức đương nhiên long trọng xa hoa.

Sáng sớm nàng liền bị vài thị nữ đánh thức,vừa tắm rửa vừa thay quần áo,hại nàng còn chưa ăn được ngụm điểm tâm nào đã bị mặc vào một bộ y phục đồ thẫm,trên đầu cắm đầy phượng sai châu báu làm nàng suýt bị đè gãy cổ.

Thật vất vả mặc chỉnh tề,trên đầu trùm một cái khăn hồng,nàng được cung nữ nâng bước vào kiệu,tiếp theo là bái đường thành thân,một đồng nghi thức lễ tiết phức tạp khiến cho nàng đầu choáng não trạng.

Nàng thực không hiểu,Lận Viễn Ngạn trước kia rõ ràng thực chán ghét Ninh Thiện công chúa,không biết nguyên nhân gì,cư nhiên nhanh như vậy liền đem nàng lấy vào cửa.

Bất quá,chỉ cần gã cho hắn,sau mười tháng,nhiệm vụ của nàng lần này có thể viên mãn hoàn thành,có thể đi đầu thai.

Bị tra tấn suốt một ngày,ngghi thức hôn lễ cuối cùng cũng xong.

Triệu Tinh Nhung kéo thân mình mệt mỏi được an bài đến chủ phòng ngủ,mới phát hiện,Tể tướng phủ này xa hoa so với hoàng cung tuyệt đối không kém cõi.

Bụng đói kêu vang Triệu Tinh Nhung vội vã kéo khăn hồng trùm đầu cùng đồ trang sức trối buộc ra,cầm ly rượu mơ trên bàn điểm tâm liền một người hăng hái ăn.

“Công chúa,rượu giao bôi này là để cùng Phò mã gia hai người cùng nhau dùng,người không thể vụng trộm uống hết.” Liên Nhi là thị nữ của hồi môn,vội vàng ngăn cản.Tuy rằng công chúa luôn miệng nói chính mình rơi xuống sông và vào đầu có chút mất trí nhớ,mà đối mặt công chúa thay đổi thật lớn như thế,nàng vẫn là có chút không thể thích ứng được.

“Nhưng là ta rất đói bụng,từ buổi sáng đến bây giờ,còn không có ăn một ngụm cơm,uống qua một ngụm nước.” Nói xong,nàng rót một ly rượu mơ thơm lừng đưa tới,“Liên Nhi người cũng nếm thử,cái này thật sự là rất ngon.” “Nô,nô tỳ không dám.” Trời ơi! Công chúa nhà nàng đến tột cùng là làm sao vậy? Chẳng những tính tình đại biến,ngay cả tính cách cũng trở nên là lạ.

Triệu Tinh Nhung bất đắc dĩ nhìn trời liếc một cái xem thường,chịu không nổi bộ dáng luôn sợ sệt của Liên Nhi.

Ăn uống no đủ xong,cơn buồn ngủ dần dần đánh úp về phía mí mắt của nàng,cũng không để ý tới Liên Nhi một bên thăm thăm thì thì nói không đợi chú rể tới nhắc khăn trùm đầu là không hợp lễ nghĩa,trút bỏ lễ phục đồ thẩm nặng nề trên người,kéo chân ngã đầu tùy tiện ngủ.

Lận Viễn Ngạn tiễn khách xong trở lại trong phòng,nhìn thấy chính là tân hôn thê tử không hề có hình tượng ôm chăn thở phì phì ngủ.

Hắn đuổi nha hoàn hầu hạ hai bên,chậm rãi đi đến trước giường,nhìn thiên hạ đang ngủ say khê nhếch cánh môi hồng nhuận,lông mi thật dài nhẹ cong,cánh mũi còn phát ra hô hấp đều đều.

Từ trên cao nhìn xuống đánh giá nàng hồi lâu,bên môi lộ ra tươi cười lạnh lùng.

Đoàn Ninh Thiện,xem ra người và ta lúc này,nhất định dây dưa không rõ.

Có lẽ lãnh ý trong mắt hắn quấy nhiễu thiên hạ trên giường,Triệu Tinh Nhung tự nhiên lại hung hăng rùng mình một cái.

Đột nhiên mở mắt nhập nhèm buồn ngủ,đầu óc hỗn loạn,trong khoảng thời gian ngắn,dường như đã quên mình đang ở nơi nào,ngây ngốc nhìn Lận Viễn Ngạn đang lạnh lùng đánh giá mình.

“Công chúa từng nói ta không dám lấy người nhập phủ,nay được ta dùng tám đại kiện nạng,cưỡi hoi đàn hoàng vào cửa,có phải hay không thực vui vẻ?”

Hắn ngồi ở đầu giường,trên mặt lộ vẻ nhìn như tươi cười ôn hòa vô hại,nếu không phải đáy mắt lộ ra ánh sáng lạnh lẽo,Triệu Tinh Nhung thật đúng là sẽ chìm đắm trong ôn nhu của hắn.

“Tuy rằng người là công chúa cao quý,nhưng nếu đã gả tiến Lận gia ta,từ nay về sau tự nhiên sẽ phải tuân theo quy củ trong Lận phủ,tam tông tứ đức không cần nói phải tuân thủ,tính tình công chúa từ trước hết thấy phải thu hồi hết,còn có,không cho phép ở trong này làm xằng làm bậy,điều ngoa tùy hứng,không có lệnh của ta nếu dám một mình ra phủ...” Thanh âm của hắn đột nhiên trở nên trầm thấp,“Thì ta sẽ lấy gia pháp trừng phạt người.”

Nàng mặt ngốc không để ý tới hắn,hắn lạnh lùng đứng dậy,giống như ôn nhu vừa nãy chưa từng xuất hiện.

“Hy vọng công chúa ghi nhớ lời nói đêm nay của ta,nếu thật sự phạm vào quy củ để bị phạt,sẽ không muốn trách tội vì phụ đối với người thủ hạ không lưu tình.”

Dứt lời,Lận Viễn Ngạn phát tay áo xoay người rời đi.

Triệu Tinh Nhung như cũ có chút ngơ ngác,không rõ lắm vừa nãy đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì,trong lúc mơ mơ màng màng,cơn buồn ngủ lại đánh úp tới,nàng lại tiến vào hương vị ngọt ngào của mộng đẹp.

“Tiểu cô nương.....Tiểu cô nương.....”

“Ngô...” Triệu Tinh Nhung đang ngủ say bị một trận tiếng gào đánh thức,trợn tròn mắt,mới phát hiện chính mình cứ nhiên đứng ở một nơi sương trắng bao phủ.

Cơn buồn ngủ lập tức biến mất.“Nguyệt,Nguyệt lão?” Nàng rốt cục thấy rõ người gọi nàng là ai.Nguyệt lão vẫn như lần đầu tiên gặp mặt,vỗ về chòm râu bạc đối với nàng cười hắc hắc nói:“Tiểu cô nương,chúng ta lại gặp mặt.”

“Đúng vậy đúng vậy,tôi đang muốn nói cho ông biết,tôi đã hoàn thành nhiệm vụ,thành công gả cho cái tên nam nhân có bớt hoa mai trên vành tai kia,có phải hay không chỉ cần qua tiếp mười tháng là tôi có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này....”Ách,y tôi là,tôi có thể rời khỏi nơi này,một lần nữa đầu thai chuyển thế? Còn có,cháu gái của tôi,ông có giúp tôi an bài thích đáng không? Đúng rồi đúng rồi,chúng ta trước tiên là nói,tôi

không cầu kiếp sau đại phú đại quý hoặc xinh đẹp mê người, nhưng nhất định làm cho tôi sinh ra trong một gia đình ấm áp có ba mẹ, còn có chính là....”

Triệu Tinh Nhung lắng nhà lắng nhăng nói không ngừng, Nguyệt lão lại đột nhiên đánh gãy lời nàng, “Tiểu cô nương, người rút cuộc có biết hay không thực sự nhiệm vụ lần này của người là cái gì?”

“Ách, ông không phải nói tôi gả cho cái nam nhân họ Lận kia mười tháng sao?” “Di, ta lần trước không phải nói rõ với người rồi sao? Ta muốn người vì hấn mang thai 10 tháng, sinh hạ tiểu hài tử mới tính là hoàn thành nhiệm vụ.”

“Cái gì!? Sinh tiểu hài tử? Mang thai 10 tháng?” Triệu Tinh Nhung lập tức trợn tròn hai mắt. “Ông cái đồ Nguyệt lão này đầu có lăm hay không? Lần trước rõ ràng nói chỉ cần thành thân là coi như xong việc, tôi làm sao còn muốn giúp cái tên kia sinh đứa nhỏ? Ông cũng không biết hấn tính tình siêu thối rửa, nói chuyện lại khó nghe, tuy rằng bộ dạng coi như có thể chấp nhận, nhưng tôi làm sao có thể sẽ đối với loại người thối nát này sinh ra hảo cảm, còn thay hấn sinh đứa nhỏ? Tôi mặc kệ!”

Nguyệt lão vân vê râu, cười châm biếm đáp (cv là “ưu tai tiểu đáp” = ông í vừa vân vê chòm râu, vừa thảnh thơi “tặng kèm” thêm cười châm biếm), “Tóm lại, nếu người không thể hoàn thành nhiệm vụ, như vậy cháu gái người ở Canada ta cũng không quản, tiểu cô nương, tự người đi mà trông nàng.” “Này, lão già ông hơi quá đáng rồi đấy, rõ ràng ông chính miệng nói chuyện không rõ ràng, hiện tại lại đến trách tôi, uy uy uy, ông chờ tôi một chút, tôi còn chưa nói xong, uy – -” Triệu Tinh Nhung mạnh mẽ mở hai mắt, thẳng tắp ngồi dậy.

Nhìn bốn phía một chút, sắc trời đã tỏ, lời Nguyệt lão dần lại vang lên bên tai.

Sinh tiểu hài tử.....Giúp Lận Viễn Ngạn, nam nhân nhân phẩm kém, tính tình hỏng, các phương diện đều rất kém cỏi kia, sinh tiểu hài tử....

“Không – -” Nàng ôm đầu hô một tiếng, lại làm Liên Nhi canh giữ ở ngoài cửa kinh ngạc tiến vào.

“Công chúa, người làm sao vậy?!”

10. Chương 2-1

Chuyện Nam Triều Ninh Thiện công chúa gả cho Tể tướng trẻ tuổi tuần mỹ Lận Viễn Ngạn, rất nhanh liền truyền khắp dân gian, ngày hai mươi tám tháng năm theo nông lịch, xưa nay nổi tiếng điều ngoa phóng túng Ninh Thiện công chúa, rốt cục thành công tìm được nhà chồng.

Liền ngay cả đương sự Triệu Tinh Nhung cũng không dám tin, việc hôn nhân này lại có thể làm thần tốc như vậy, làm hại nàng đều không có chuẩn bị tốt, liền vội vàng vàng lập gia đình.

Công chúa gả cho Tể tướng đại nhân, nghi thức đương nhiên long trọng xa hoa.

Sáng sớm nàng liền bị vài thị nữ đánh thức, vừa tắm rửa vừa thay quần áo, hại nàng còn chưa ăn được ngụm điểm tâm nào đã bị mặc vào một bộ y phục đỏ thẫm, trên đầu cắm đầy phượng sai châu báu làm nàng suýt bị đè gãy cổ.

Thật vất vả mặc chỉnh tề, trên đầu trùm một cái khăn hồng, nàng được cung nữ nâng bước vào kiệu, tiếp theo là bái đường thành thân, một đồng nghi thức lễ tiết phức tạp khiến cho nàng đầu choáng não trường.

Nàng thực không hiểu, Lận Viễn Ngạn trước kia rõ ràng thực chán ghét Ninh Thiện công chúa, không biết nguyên nhân gì, cứ nhiên nhanh như vậy liền đem nàng lấy vào cửa.

Bất quá, chỉ cần gả cho hấn, sau mười tháng, nhiệm vụ của nàng lần này có thể viên mãn hoàn thành, có thể đi đầu thai.

Bị tra tấn suốt một ngày, nghi thức hôn lễ cuối cùng cũng xong.

Triệu Tinh Nhung kéo thân mình mệt mỏi được an bài đến chủ phòng ngủ,mới phát hiện,Tể tướng phủ này xa hoa so với hoàng cung tuyệt đối không kém cõi.

Bụng đói kêu vang Triệu Tinh Nhung vội vã kéo khăn hồng trùm đầu cùng đồ trang sức trối buộc ra,cầm ly rượu mơ trên bàn điểm tâm liền mời một người hầu hái ăn.

“Công chúa,rượu giao bôi này là để cùng Phò mã gia hai người cùng nhau dùng,người không thể vụng trộm uống hết.” Liên Nhi là thị nữ của hồi môn,vội vàng ngăn cản.Tuy rằng công chúa luôn miệng nói chính mình rơi xuống sông và vào đầu có chút mất trí nhớ,mà đối mặt công chúa thay đổi thật lớn như thế,nàng vẫn là có chút không thể thích ứng được.

“Nhưng là ta rất đói bụng,từ buổi sáng đến bây giờ,còn không có ăn một ngụm cơm,uống qua một ngụm nước.” Nói xong,nàng rót một ly rượu mơ thơm lừng đưa tới,“Liên Nhi người cũng nếm thử,cái này thật sự là rất ngon.” “Ô,nô tỳ không dám.” Trời ơi! Công chúa nhà nàng đến tột cùng là làm sao vậy? Chẳng những tính tình đại biến,ngay cả tính cách cũng trở nên là lạ.

Triệu Tinh Nhung bất đắc dĩ nhìn trời liếc một cái xem thường,chịu không nổi bộ dáng luôn sợ sệt của Liên Nhi.

Ăn uống no đủ xong,cơn buồn ngủ dần dần đánh úp về phía mí mắt của nàng,cũng không để ý tới Liên Nhi một bên thăm thăm thì thì nói không đợi chú rể tới nhắc khăn trùm đầu là không hợp lễ nghĩa,trút bỏ lễ phục đồ thẩm nặng nề trên người,kéo chân ngã đầu tùy tiện ngủ.

Lận Viễn Ngạn tiễn khách xong trở lại trong phòng,nhìn thấy chính là tân hôn thê tử không hề có hình tượng ôm chân thờ phụng.

Hắn đuổi nha hoàn hầu hạ hai bên,chậm rãi đi đến trước giường,nhìn thiên hạ đang ngủ say khê nhếch cánh môi hồng nhuận,lông mi thật dài nhẹ cong,cánh mũi còn phát ra hô hấp đều đều.

Từ trên cao nhìn xuống đánh giá nàng hồi lâu,bên môi lộ ra tươi cười lạnh lùng.

Đoàn Ninh Thiện,xem ra người và ta lúc này,nhất định đây chứ không rõ.

Có lẽ lãnh ý trong mắt hắn quá nhiều thiên hạ trên giường,Triệu Tinh Nhung tự nhiên lại hung hăng rùng mình một cái.

Đột nhiên mở mắt nhập nhèm buồn ngủ,đầu óc hỗn loạn,trong khoảng thời gian ngắn,dường như đã quên mình đang ở nơi nào,ngây ngốc nhìn Lận Viễn Ngạn đang lạnh lùng đánh giá mình.

“Công chúa từng nói ta không dám lấy người nhập phủ,nay được ta dùng tám đại kiện nạng,cưỡi hoi dăng hoàng vào cửa,có phải hay không thực vui vẻ?”

Hắn ngồi ở đầu giường, trên mặt lộ vẻ nhìn như tươi cười ôn hòa vô hại,nếu không phải đáy mắt lộ ra ánh sáng lạnh lẽo,Triệu Tinh Nhung thật đúng là sẽ chìm đắm trong ôn nhu của hắn.

“Tuy rằng người là công chúa cao quý,nhưng nếu đã gả tiến Lận gia ta,từ nay về sau tự nhiên sẽ phải tuân theo quy củ trong Lận phủ,tam tông tứ đức không cần nói phải tuân thủ,tính tình công chúa từ trước hết thấy phải thu hồi hết,còn có,không cho phép ở trong này làm xằng làm bậy,điều ngoa tùy hứng,không có lệnh của ta nếu dám một mình ra phủ...” Thanh âm của hắn đột nhiên trở nên trầm thấp,“Thì ta sẽ lấy gia pháp trừng phạt người.”

Nàng mặt ngốc không để ý tới hắn,hắn lạnh lùng đứng dậy,giống như ôn nhu vừa nãy chưa từng xuất hiện.

“Hy vọng công chúa ghi nhớ lời nói đêm nay của ta,nếu thật sự phạm vào quy củ để bị phạt,sẽ không muốn trách tội vì phụ đối với người thủ hạ không lưu tình.”

Dứt lời,Lận Viễn Ngạn phát tay áo xoay người rời đi.

Triệu Tinh Nhung như cũ có chút ngơ ngác,không rõ lắm vừa nãy đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì,trong lúc mơ mơ màng màng,cơn buồn ngủ lại đánh úp tới,nàng lại tiến vào hương vị ngọt ngào của mộng đẹp.

“Tiểu cô nương.....Tiểu cô nương.....”

“Ngô...” Triệu Tinh Nhung đang ngủ say bị một trận tiếng gào đánh thức, trợn tròn mắt, mới phát hiện chính mình cứ nhiên đứng ở một nơi sương trắng bao phủ.

Cơn buồn ngủ lập tức biến mất. “Nguyệt, Nguyệt lão?” Nàng rốt cục thấy rõ người gọi nàng là ai. Nguyệt lão vẫn như lần đầu tiên gặp mặt, vỗ về chòm râu bạc đối với nàng cười hắc hắc nói: “Tiểu cô nương, chúng ta lại gặp mặt.”

“Đúng vậy đúng vậy, tôi đang muốn nói cho ông biết, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ, thành công gả cho cái tên nam nhân có bết hoa mai trên vành tai kia, có phải hay không chỉ cần qua tiếp mười tháng là tôi có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này.... Ách, ý tôi là, tôi có thể rời khỏi nơi này, một lần nữa đầu thai chuyển thế? Còn có, cháu gái của tôi, ông có giúp tôi an bài thích đáng không? Đúng rồi đúng rồi, chúng ta trước tiên là nói, tôi không cầu kiếp sau đại phú đại quý hoặc xinh đẹp mê người, nhưng nhất định làm cho tôi sinh ra trong một gia đình ấm áp có ba mẹ, còn có chính là....”

Triệu Tinh Nhung lẳng nhà lẳng nhằng nói không ngừng, Nguyệt lão lại đột nhiên đánh gãy lời nàng, “Tiểu cô nương, người rốt cuộc có biết hay không thực sự nhiệm vụ lần này của người là cái gì?”

“Ách, ông không phải nói tôi gả cho cái nam nhân họ Lận kia mười tháng sao?” “Di, ta lần trước không phải nói rõ với người rồi sao? Ta muốn người vì hấn mang thai 10 tháng, sinh hạ tiểu hài tử mới tính là hoàn thành nhiệm vụ.”

“Cái gì!? Sinh tiểu hài tử? Mang thai 10 tháng?” Triệu Tinh Nhung lập tức trợn tròn hai mắt. “Ông cái đồ Nguyệt lão này đầu có lăm hay không? Lần trước rõ ràng nói chỉ cần thành thân là coi như xong việc, tôi làm sao còn muốn giúp cái tên kia sinh đứa nhỏ? Ông cũng không biết hấn tính tình siêu thối rửa, nói chuyện lại khó nghe, tuy rằng bộ dạng coi như có thể chấp nhận, nhưng tôi làm sao có thể sẽ đối với loại người thối nát này sinh ra hảo cảm, còn thay hấn sinh đứa nhỏ? Tôi mặc kệ!”

Nguyệt lão vẫn vỗ râu, cười châm biếm đáp (cv là “ừ tai tiểu đáp” = ông í vừa vỗ về chòm râu, vừa thanh thơi “tặng kèm” thêm cười châm biếm), “Tóm lại, nếu người không thể hoàn thành nhiệm vụ, như vậy cháu gái người ở Canada ta cũng không quản, tiểu cô nương, tự người đi mà trông nàng.” “Này, lão già ông hơi quá đáng rồi đấy, rõ ràng ông chính miệng nói chuyện không rõ ràng, hiện tại lại đến trách tôi, uy uy uy, ông chờ tôi một chút, tôi còn chưa nói xong, uy – -” Triệu Tinh Nhung mạnh mẽ mở hai mắt, thẳng tắp ngồi dậy.

Nhìn bốn phía một chút, sắc trời đã tỏ, lời Nguyệt lão dần lại vang lên bên tai.

Sinh tiểu hài tử.....Giúp Lận Viễn Ngạn, nam nhân nhân phẩm kém, tính tình hỏng, các phương diện đều rất kém cỏi kia, sinh tiểu hài tử....

“Không – -” Nàng ôm đầu hô một tiếng, lại làm Liên Nhi canh giữ ở ngoài cửa kinh ngạc tiến vào.

“Công chúa, người làm sao vậy?!”

11. Chương 6: Chương 2.2

Triệu Tinh Nhung mờ mịt nhìn thị nữ bên người, nàng cảm thấy chính mình sắp điên mất. Vì sao lại như vậy? Không phải nói chỉ cần mười tháng làm vợ chồng là tốt rồi, hiện tại lại thay hấn sinh tiểu hài tử?! Mang thai 10 tháng?!

“Ồ ô, Liên Nhi...” Nàng ôm cổ Liên Nhi, “số của ta vì sao lại khổ như vậy a?” “Công, công chúa, người cũng không cần thương tâm, nô tỳ biết Phò mã gia tối hôm qua không cùng người viên phòng, làm người thương tâm, nhưng là nô tỳ tin tưởng sớm muộn gì cũng có một ngày, Phò mã gia nhất định sẽ quỳ gối ở dưới váy công chúa, phát hiện công chúa tốt.”

Nàng đang nói cái gì a? Triệu Tinh Nhung vỗ mặt đau khổ, phát hiện chính mình cùng tiểu thị nữ căn bản chính là ông nói gà bà nói vịt. Bất quá, nàng lúc này mới ý thức được, phu quân của nàng cứ nhiên ở đêm tân hôn khiến cho nàng một mình trong phòng!

Nam nhân kia sẽ không chán ghét nàng, chán ghét đến không nghĩ đến chạm vào nàng đi?

Hừ! Hắn không chạm vào nàng, nàng cũng không nghĩ muốn làm cho hắn chạm vào nha!

Nhưng là, nếu nam nhân kia căn bản không chạm vào nàng, kia nàng đến năm nào tháng nào mới có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này? “Công chúa không cần khổ sở, Phò mã gia vừa mới phái người truyền tới, nói chờ công chúa tỉnh, đi ra sảnh trước dùng đồ ăn sáng.”

“Hôm nay là ngày đầu tiên sau khi người cùng Phò mã gia thành thân, quan trọng nhất là uy tín trước mặt hạ nhân, nô tỳ giúp người rửa mặt chải đầu.”

Triệu Tinh Nhung mang theo tâm tình bi thương đi vào sảnh trước xa hoa của phủ Tể tướng.

Hôm qua cùng Lận Viễn Ngạn thành thân có lấy tổ tông thiên địa, nhưng lại không lấy cao đường, nàng trước khi xuất giá cũng từng nghe nói qua một ít tin đồn về Lận Viễn Ngạn.

Hắn mười chín tuổi làm tướng, có vô số công tích vĩ đại, được Hoàng Thượng, Thái tử yêu thích.

Nhưng nếu hỏi lai lịch gia thế của hắn, lại không có ai biết. Nghe nói hắn từng cứu tính mạng của thái tử, cho nên mới được Hoàng Thượng trọng dụng.

Trải qua vài năm, hắn từ một Ngự Sử nhỏ nhỏ, biến thành dưới một người trên vạn người Tể tướng đại nhân như hôm nay.

Tể tướng phủ này quy củ mặc dù so ra kém trong cung, nhưng nếu chú ý, giống nhau cũng không ít.

Bọn người hầu cung kính đứng ở một bên phía sau, Lận Viễn Ngạn đang ngồi ở trên vị trí chủ, nghe quân gia báo cáo.

Thấy công chúa xuất hiện, mọi người đều hành lễ, chỉ có Lận Viễn Ngạn thủy chung ngồi ngay ngắn, trên mặt tuấn mỹ nhìn không ra tâm tình của hắn.

Triệu Tinh Nhung chịu không nổi mọi người vừa thấy nàng đến liền quỳ xuống hành lễ, vội vàng ý bảo bọn họ bình thân, cũng được Liên Nhi nâng đỡ, ngồi vào bên cạnh Lận Viễn Ngạn.

“Công chúa tối hôm qua ngủ ngon giấc không?” Tuy mặt hắn luôn mang mỉm cười, nhưng cả người phát ra trong trẻo nhưng lạnh lùng lại làm cho người ta không dám tiếp cận hắn.

Biết rõ hắn hỏi dối trá, nàng cũng đáp trả một cái gượng ép mỉm cười, “Cám ơn Phò mã quan tâm, ngủ cũng được.” Chính là gặp một hồi thực khùng bố ác mộng mà thôi.

Lận Viễn Ngạn cũng là không thêm để ý, phân phó quân gia vài câu, đợi đối phương lui ra, hắn phát phát cánh tay, “Như vậy thỉnh công chúa dùng bữa đi.”

Triệu Tinh Nhung nhìn trước mắt một bàn lớn đủ các món ngon mỹ vị, lại nhìn nhìn bốn phía hầu hạ tới tấp. “Đồ ăn nhiều như vậy, cũng chỉ có chúng ta hai người ăn?”

Lời vừa nói ra, Lận Viễn Ngạn khó hiểu nhíu mày, “Công chúa thấy có cái gì không ổn sao?” Trên bàn ít nhất hai, ba mươi loại thức ăn quý báu, cho dù có ăn đến chết nàng cũng ăn không hết a!

Tuy rằng giờ phút này nàng là công chúa cao quý, nhưng là mỗi ngày đều là ở trong tấm cung của mình dùng bữa, ăn cũng đều là một ít đồ ăn nhẹ đơn giản, dùng cơm trong trường hợp xa hoa như vậy, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Đồ ăn này chúng ta hai người ăn chẳng phải lãng phí, hơn nữa nơi này lớn như vậy...” Nàng nhìn người bốn phía, “Mọi người đều đứng đứng, lại đây cùng nhau ăn.”

Lời vừa ra khỏi miệng, mọi người nhìn ta, ta nhìn người, nhưng không ai dám lộn xộn một chút, Triệu Tinh Nhung giờ chiếc đũa, một bộ không rõ nên làm thế nào.

“Đều thất thần làm chi? Mau tới đây ăn a.”

“Bọn họ là hạ nhân, hạ nhân không thể cùng chủ nhân ngồi cùng bàn dùng cơm.” Thanh âm của Lận Viễn Ngạn lạnh lùng theo bên tai truyền đến.

“Nhưng là ở đây nhiều đồ ăn như vậy, chúng ta lại ăn không hết, chẳng phải lãng phí?” “Ăn không hết có thể đồ đi.”

“Cái gì?! Đồ đi? Một bàn ăn lớn như vậy?” Triệu Tinh Nhung không thể tin được trừng mắt hẳn, “Lận....Ta nói phu quân, chàng không biết là lãng phí đồ ăn sẽ bị trời phạt?” (Lấy nhau rồi nên Sal chỉnh cách xưng hô nha! :>)

Nàng thuở nhỏ cùng anh trai sống nương tựa lẫn nhau, trải qua những ngày tháng kham khổ, loại cuộc sống lãng phí xa xỉ này nhìn ở trong mắt nàng là một tội lỗi.

“Nha? Công chúa lôi đầu ra những lời ấy?” Lận Viễn Ngạn đáy mắt tất cả đều là khinh thường cùng châm chọc, giống như nữ nhân trước mắt này nói một chuyện thật đáng bị thiên hạ chê cười.

Một cái công chúa ở trong cung được nuông chiều từ bé đến lớn, hôm nay cư nhiên lại nói lãng phí sẽ bị trời phạt, Đoàn Ninh Thiện thực là đang diễn trò.

Triệu Tinh Nhung sao lại không nhìn ra đối phương đùa cợt, nàng hít một hơi thật sâu, không cam lòng yếu thế châm chọc đáp, “Phu quân hẳn là nghe qua “Sử lúa ngày giữa trưa, hân giọt lúa hạ thổ, ai ngờ bàn trung cơm, lạp lạp giai vất vả” (dịch tạm: gieo mạ giữa trưa, từng giọt mồ hôi nhỏ xuống đất, ai biết được bát cơm trên bàn, từng hạt từng hạt đều là vất vả) mấy câu thơ này đi.”

“Thế thì sao?”

“Chính là hy vọng phu quân có thể lý giải hàm ý câu thơ này, tin tưởng phu quân tại triều làm quan, cũng biết rõ dân chúng khó khăn, nay chàng vì hưởng thụ cá nhân mà lãng phí lương thực, chẳng lẽ không sợ truyền ra bên ngoài, làm cho người trong thiên hạ chê cười sao?” “Nga, nhìn không ra công chúa lại vì dân chúng mà suy nghĩ như thế. Như vậy xin hỏi công chúa, nàng có từng tự mình thể nghiệm qua kham khổ của dân chúng? Hay là, công chúa chính là làm bộ làm tịch, muốn tranh thủ hảo cảm của hạ nhân?” Lận Viễn Ngạn lạnh lùng cười. “Nếu là công chúa nghĩ muốn dùng phương thức này để tạo hình tượng trước mặt hạ nhân, như vậy ta khuyên công chúa cũng không cần như vậy, miễn cho về sau tự rước lấy nhục.”

Triệu Tinh Nhung cảm thấy bốn phía liên tiếp truyền đến ánh mắt đồng tình, nàng âm thầm nghĩ rằng, mặc kệ yếu thế nhản mày nhìn nụ cười gian của Lận Viễn Ngạn lộ vẻ vô cùng cao quý tao nhã, mà giữa những hàng chữ lại thể hiện rõ sự ác độc.

Nàng giống như không thêm để ý cười dịu dàng, “Phu quân nói gì vậy, nếu ta gả vào Tể tướng phủ, từ nay về sau ở nơi này làm nữ chủ nhân, đương nhiên muốn vì mọi người trong phủ mà suy nghĩ mới đúng.” “Nàng cũng đã biết nói gả làm vợ ta, như vậy liền làm tốt bổn phận của mình, đừng quên nàng chính là một nữ nhân, tại trong phủ này, rất nhiều chuyện không tới phiên nàng xen mồm vào.” Thấy nàng rõ ràng đáy lòng tức giận, bộ dáng cố nén nhịn, lại hiện ra vài phần chân chất đáng yêu.

“Nữ nhân thì làm sao? Chẳng lẽ phu quân kỳ thị nữ nhân?”

Triệu Tinh Nhung cái gì cũng đều có thể nhịn, duy chỉ có điểm này là không thể. Nhớ rõ trước kia khi đọc sách có cái kiêu ngạo học trưởng từng ở trước mặt nàng nói ầu nói tả (phát ngôn bừa bãi, nói xằng nói bậy), nói cái gì nữ nhân ngực lớn ngực nhỏ, từ nhỏ chính là hầu hạ nam nhân, công cụ ấm giường.

Ngay lúc ấy, nàng dùng hết lực thưởng cho hắn hai mắt gấu mèo đáng nhớ, cũng bởi vậy làm hại nàng khi học đại học không có một nam sinh nào dám đến bày tỏ với nàng.

Nàng tức giận trừng mắt nhìn Lận Viễn Ngạn liếc mắt một cái. “Tuy rằng phu quân vào triều làm quan, vì dân chúng Nam Triều lập nhiều công lao hiển hách, nhưng chàng cũng đừng quên, thân thể có được là nhờ ơn cha mẹ, nếu không có mẫu thân chàng mang thai 10 tháng vất vả đem chàng sinh hạ, chàng có thể có được thành tựu như ngày hôm nay sao, càng đừng nói vì dân tạo phúc, quan cư nhất phẩm, hưởng hồ nữ nhân tồn tại cũng không phải chỉ có đơn giản là sinh đứa nhỏ, rất nhiều nhân vật lớn được ghi danh trong lịch sử, tỷ như...” Nàng còn muốn tiếp tục diễn thuyết, lại thấy Lận Viễn Ngạn lạnh lùng hé ra khuôn mặt tuần tú, biểu tình cực kỳ không hề giận, mà chung quanh người hầu đều vẻ mặt sợ hãi.

Nàng nói sai cái gì sao? Vì sao vừa nãy hắn còn một bộ dáng khiêm tốn cùng mình đấu võ mồm, hiện tại lại đột nhiên trở nên âm trầm đáng sợ như vậy, một bộ hận không thể bóp chết nàng?

“Ta....Ta nói sai cái gì?”

Vấn đề của nàng,bị coi như không khí,không ai dám trả lời nửa câu.

Lận Viễn Ngạn liền trừng mắt nhìn nàng một hồi lâu,trừng đến khiến Triệu Tinh Nhung toàn thân không được tự nhiên,thẳng tới khi hắn không hề báo trước đứng dậy,cũng không quay đầu lại rời khỏi sảnh trước,mọi người mới đều đem ánh mắt đồng tính hướng nàng.

Như những gì bọn họ đối với chủ tử hiểu biết,tuy rằng đại nhân bình thường tính tình lạnh lùng,cực ít cùng hạ nhân nói chuyện,nhưng cũng không phải người hơi tí trách phạt hạ nhân.

Loại nghiêm mặt lạnh lùng giống hôm nay,tình huống không nói một câu xoay người bước đi,vẫn là lần đầu tiên.

Nữ chủ nhân đương nhiệm ngày đầu tiên,liền chọn tới chủ tử,xem ra những ngày về sau sẽ thật phần khích.

12. Chương 2-2

Triệu Tinh Nhung mở mắt nhìn thị nữ bên người,nàng cảm thấy chính mình sắp điên mất.Vì sao lại như vậy? Không phải nói chỉ cần mười tháng làm vợ chồng là tốt rồi,hiện tại lại thay hắn sinh tiểu hài tử?! Mang thai 10 tháng?!

“Ô ô,Liên Nhi...” Nàng ôm cổ Liên Nhi,“số của ta vì sao lại khổ như vậy a?” “Công,công chúa,người cũng không cần thương tâm,nô tỳ biết Phò mã gia tối hôm qua không cùng người viên phòng,làm người thương tâm,nhưng là nô tỳ tin tưởng sớm muộn gì cũng có một ngày,Phò mã gia nhất định sẽ quỳ gối ở dưới váy công chúa,phát hiện công chúa tốt.”

Nàng đang nói cái gì a? Triệu Tinh Nhung vẻ mặt đau khổ,phát hiện chính mình cùng tiểu thị nữ căn bản chính là ông nói gà bà nói vịt.Bất quá,nàng lúc này mới ý thức được,phu quân của nàng cư nhiên ở đêm tân hôn khiến cho nàng một mình trong phòng!

Nam nhân kia sẽ không chán ghét nàng,chán ghét đến không nghĩ đến chạm vào nàng đi?

Hừ! Hắn không chạm vào nàng,nàng cũng không nghĩ muốn làm cho hắn chạm vào nha!

Nhưng là,nếu nam nhân kia căn bản không chạm vào nàng,kia nàng đến năm nào tháng nào mới có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này? “Công chúa không cần khổ sở,Phò mã gia vừa mới phái người truyền tới,nói chờ công chúa tỉnh,đi ra sảnh trước dùng đồ ăn sáng.

“Hôm nay là ngày đầu tiên sau khi người cùng Phò mã gia thành thân,quan trọng nhất là uy tín trước mặt hạ nhân,nô tỳ giúp người rửa mặt chải đầu.”

Triệu Tinh Nhung mang theo tâm tình bi thương đi vào sảnh trước xa hoa của phủ Tể tướng.

Hôm qua cùng Lận Viễn Ngạn thành thân có lấy tổ tông thiên địa,nhưng lại không lấy cao đường,nàng trước khi xuất giá cũng từng nghe nói qua một ít tin đồn về Lận Viễn Ngạn.

Hắn mười chín tuổi làm tướng,có vô số công tích vĩ đại,được Hoàng Thượng,Thái tử yêu thích.

Nhưng nếu hỏi lai lịch gia thế của hắn,lại không có ai biết.Nghe nói hắn từng cứu tính mạng của thái tử,cho nên mới được Hoàng Thượng trọng dụng.

Trải qua vài năm,hắn từ một Ngự Sử nhỏ nhỏ,biến thành dưới một người trên vạn người Tể tướng đại nhân như hôm nay.

Tể tướng phủ này quy củ mặc dù so ra kém trong cung,nhưng nếu chú ý,giống nhau cũng không ít.

Bọn người hầu cung kính đứng ở một bên phía sau,Lận Viễn Ngạn đang ngồi ở trên vị trí chủ,nghe quân gia báo cáo.

Thấy công chúa xuất hiện,mọi người đều hành lễ,chỉ có Lận Viễn Ngạn thủy chung ngồi ngay ngắn,trên mặt tuần mỹ nhìn không ra tâm tình của hân.

Triệu Tinh Nhung chịu không nổi mọi người vừa thấy nàng đến liền quỳ xuống hành lễ,vội vàng ý bảo bọn họ bình thân,cũng được Liên Nhi nâng đỡ,ngồi vào bên cạnh Lận Viễn Ngạn.

“Công chúa tối hôm qua ngủ ngon giấc không?” Tuy mặt hân luôn mang mỉm cười,nhưng cả người phát ra trong trẻo nhưng lạnh lùng lại làm cho người ta không dám tiếp cận hân.

Biết rõ hân hỏi dối trá,nàng cũng đáp trả một cái gượng ép mỉm cười,“Cám ơn Phò mã quan tâm,ngủ cũng được.” Chính là gặp một hồi thực khùng bố ác mộng mà thôi.

Lận Viễn Ngạn cũng là không thêm để ý,phân phó quản gia vài câu,đợi đối phương lui ra,hân phát phát cánh tay,“Như vậy thỉnh công chúa dùng bữa đi.”

Triệu Tinh Nhung nhìn trước mắt một bàn lớn đủ các món ngon mỹ vị,lại nhìn nhìn bốn phía hầu hạ tột tột. “Đồ ăn nhiều như vậy,cũng chỉ có chúng ta hai người ăn?”

Lời vừa nói ra,Lận Viễn Ngạn khó hiểu nhíu mày,“Công chúa thấy có cái gì không ổn sao?” Trên bàn ít nhất hai,ba mươi loại thức ăn quý báu,cho dù có ăn đến chết nàng cũng ăn không hết a!

Tuy rằng giờ phút này nàng là công chúa cao quý,nhưng là mỗi ngày đều là ở trong tấm cung của mình dùng bữa,ăn cũng đều là một ít đồ ăn nhẹ đơn giản,dùng cơm trong trường hợp xa hoa như vậy,nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Đồ ăn này chúng ta hai người ăn chẳng phải lãng phí,hơn nữa nơi này lớn như vậy...” Nàng nhìn người bốn phía,“Mọi người đều đứng đứng,lại đây cùng nhau ăn.”

Lời vừa ra khỏi miệng,mọi người nhìn ta,ta nhìn người,nhưng không ai dám lộn xộn một chút,Triệu Tinh Nhung giờ chiếc đĩa,một bộ không rõ nên làm thế nào.

“Đều thất thần làm chi? Mau tới đây ăn a.”

“Bọn họ là hạ nhân,hạ nhân không thể cùng chủ nhân ngồi cùng bàn dùng cơm.” Thanh âm của Lận Viễn Ngạn lạnh lùng theo bên tai truyền đến.

“Nhưng là ở đây nhiều đồ ăn như vậy,chúng ta lại ăn không hết,chẳng phải lãng phí?” “Ăn không hết có thể đổ đi.”

“Cái gì?! Đổ đi? Một bàn ăn lớn như vậy?” Triệu Tinh Nhung không thể tin được trừng mắt hân,“Lận....Ta nói phu quân,chàng không biết là lãng phí đồ ăn sẽ bị trời phạt?” (Lấy nhau rồi nên Sal chỉnh cách xưng hô nha! :>)

Nàng thuở nhỏ cùng anh trai sống nương tựa lẫn nhau,trải qua những ngày tháng kham khổ,loại cuộc sống lãng phí xa xỉ này nhìn ở trong mắt nàng là một tội lỗi.

“Nha? Công chúa lời đâu ra những lời ấy?” Lận Viễn Ngạn đáy mắt tất cả đều là khinh thường cùng châm chọc,giống như nữ nhân trước mắt này nói một chuyện thật đáng bị thiên hạ chê cười.

Một cái công chúa ở trong cung được nuông chiều từ bé đến lớn,hôm nay cư nhiên lại nói lãng phí sẽ bị trời phạt,Đoàn Ninh Thiện thực là đang diễn trò.

Triệu Tinh Nhung sao lại không nhìn ra đối phương đùa cợt,nàng hít một hơi thật sâu,không cam lòng yếu thể châm chọc đáp,“Phu quân hân là nghe qua “Sử lúa ngày giữa trưa, hân giọt lúa hạ thổ, ai ngờ bàn trung cơm, lạp lạp giai vất vả” (dịch tạm: gieo mạ giữa trưa,từng giọt mồ hôi nhỏ xuống đất,ai biết được bát cơm trên bàn,từng hạt từng hạt đều là vất vả) mấy câu thơ này đi.”

“Thế thì sao?”

“Chính là hy vọng phu quân có thể lý giải hàm ý câu thơ này,tin tưởng phu quân tại triều làm quan,cũng biết rõ dân chúng khó khăn,nay chàng vì hưởng thụ cá nhân mà lãng phí lương thực,chẳng lẽ không sợ truyền ra bên ngoài,làm cho người trong thiên hạ chê cười sao?” “Nga,nhìn không ra công chúa lại vì dân chúng mà suy nghĩ như thế.Như vậy xin hỏi công chúa,nàng có từng tự mình thể nghiệm qua kham khổ của

dân chúng? Hay là, công chúa chính là làm bộ làm tịch, muốn tranh thủ hảo cảm của hạ nhân?” Lận Viễn Ngạn lạnh lùng cười. “Nếu là công chúa nghĩ muốn dùng phương thức này để tạo hình tượng trước mặt hạ nhân, như vậy ta khuyên công chúa cũng không cần như vậy, miễn cho về sau tự rước lấy nhục.”

Triệu Tinh Nhung cảm thấy bốn phía liên tiếp truyền đến ánh mắt đồng tình, nàng âm thầm nghiêng răng, mặc kệ yếu thế nhàn nhàn nhìn nụ cười gian của Lận Viễn Ngạn lộ vẻ vô cùng cao quý tao nhã, mà giữa những hàng chữ lại thể hiện rõ sự ác độc.

Nàng giống như không thêm để ý cười dịu dàng. “Phu quân nói gì vậy, nếu ta gả vào Tể tướng phủ, từ nay về sau ở nơi này làm nữ chủ nhân, đương nhiên muốn vì mọi người trong phủ mà suy nghĩ mới đúng.” “Nàng cũng đã biết nói gả làm vợ ta, như vậy liền làm tốt bổn phận của mình, đừng quên nàng chính là một nữ nhân, tại trong phủ này, rất nhiều chuyện không tới phiên nàng xen mồm vào.” Thấy nàng rõ ràng đáy lòng tức giận, bộ dáng cố nén nhịn, lại hiện ra vài phần chân chất đáng yêu.

“Nữ nhân thì làm sao? Chẳng lẽ phu quân kỳ thị nữ nhân?”

Triệu Tinh Nhung cái gì cũng đều có thể nhịn, duy chỉ có điểm này là không thể. Nhớ rõ trước kia khi đọc sách có cái kiêu ngạo học trưởng từng ở trước mặt nàng nói ẩu nói tả (phát ngôn bừa bãi, nói xằng nói bậy), nói cái gì nữ nhân ngực lớn ngực nhỏ, từ nhỏ chính là hầu hạ nam nhân, công cụ ấm giường.

Ngay lúc ấy, nàng dùng hết lực thưởng cho hắn hai mắt gấu mèo đáng nhớ, cũng bởi vậy làm hại nàng khi học đại học không có một nam sinh nào dám đến bày tỏ với nàng.

Nàng tức giận trừng mắt nhìn Lận Viễn Ngạn liếc mắt một cái. “Tuy rằng phu quân vào triều làm quan, vì dân chúng Nam Triều lập nhiều công lao hiển hách, nhưng chàng cũng đừng quên, thân thể có được là nhờ ơn cha mẹ, nếu không có mẫu thân chàng mang thai 10 tháng vất vả đem chàng sinh hạ, chàng có thể có được thành tựu như ngày hôm nay sao, càng đừng nói vì dân tạo phúc, quan cư nhất phẩm, hưởng hồ nữ nhân tồn tại cũng không phải chỉ có đơn giản là sinh đứa nhỏ, rất nhiều nhân vật lớn được ghi danh trong lịch sử, tỷ như...” Nàng còn muốn tiếp tục diễn thuyết, lại thấy Lận Viễn Ngạn lạnh lùng hé ra khuôn mặt tuần tú, biểu tình cực kỳ không hề giận, mà chung quanh người hầu đều vẻ mặt sợ hãi.

Nàng nói sai cái gì sao? Vì sao vừa nãy hắn còn một bộ dáng khiêm tốn cùng mình đấu võ mồm, hiện tại lại đột nhiên trở nên âm trầm đáng sợ như vậy, một bộ hận không thể bóp chết nàng?

“Ta....Ta nói sai cái gì?”

Vấn đề của nàng, bị coi như không khí, không ai dám trả lời nửa câu.

Lận Viễn Ngạn liền trừng mắt nhìn nàng một hồi lâu, trừng đến khiến Triệu Tinh Nhung toàn thân không được tự nhiên, thẳng tới khi hắn không hề báo trước đứng dậy, cũng không quay đầu lại rời khỏi sảnh trước, mọi người mới đều đem ánh mắt đồng tính hướng nàng.

Như những gì bọn họ đối với chủ tử hiểu biết, tuy rằng đại nhân bình thường tính tình lạnh lùng, cực ít cùng hạ nhân nói chuyện, nhưng cũng không phải người hơi tí trách phạt hạ nhân.

Loại nghiêm mặt lạnh lùng giống hôm nay, tình huống không nói một câu xoay người bước đi, vẫn là lần đầu tiên.

Nữ chủ nhân đương nhiệm ngày đầu tiên, liền chọc tới chủ tử, xem ra những ngày về sau sẽ thật phần khích.

13. Chương 7: Chương 2.3

Mọi người đều nói lòng của nữ nhân sâu tựa đáy biển, không nghĩ tới nam nhân cổ đại cũng là như thế.

Cho tới bây giờ, Triệu Tinh Nhung cũng chưa biết đến tội cùng chính mình làm sao đắc tội Lận Viễn Ngạn, sáng sớm cứ nhiên trước mặt nhiều hạ nhân như vậy phất tay áo mà đi, thật sự là không cho nàng mặt mũi.

Càng làm cho nàng buồn bực là, Liền Nhi cũng không biết làm sao hỏi thăm được Lận Viễn Ngạn từ khi còn thiếu niên được phong tướng, tài mạo xuất chúng, sớm đã được các tiểu thư coi là vị hôn phu lý tưởng.

Không nghĩ tới nam nhân xấu tính cư nhiên lại có duyên nữ nhân như vậy, nhất là kỹ viện lớn nhất hoàng thành kia – cô nương đầu bảng Di Hương lâu Thôi Tử Yên, nghe nói sớm đối với hần sinh lòng ái mộ, dân gian lưu truyền, ngạn lang có tình, yên muội có ý.

Ai! Triệu Tinh Nhung chống cằm cảm thán ra tiếng thở dài thứ một trăm linh một. Chẳng lẽ nàng làm nữ nhân thất bại như vậy? Rõ ràng là dung nhan xinh đẹp, lại không chiếm được một đêm ôn tồn cùng lão công?

Nghe thấy phu quân vừa thành thân cùng nữ tử khác cấu kết, Triệu Tinh Nhung cũng không rõ trong lòng là cái tư vị gì, chỉ biết là nếu chính mình cùng Lận Viễn Ngạn vẫn tiếp tục chiến tranh lạnh, như vậy nhiệm vụ Nguyệt lão gia chỉ sợ qua tiếp mười năm, cả đời cũng vô pháp đạt thành.

Mặc kệ, để sớm rời khỏi cái thời đại quái ác này, nàng không thể ngồi chờ chết.

Đến tối muộn, Liền Nhi báo lại, nói Lận Viễn Ngạn vào triều cùng Hoàng Thượng tham khảo công sự rất cực hồi phủ. Giờ là cái tình huống gì? Trượng phu chẳng những không cùng tân hôn thê tử viên phòng, ngược lại còn chuyển ra chủ phòng ngủ! Tốt lắm, người đã muốn tránh, ta liền đuổi theo, xem ai mới là người thắng.

Lận Viễn Ngạn dùng qua bữa tối đơn giản hạ nhân dâng xong, liền ở lại thư phòng xử lý công văn.

Cho nên khi hần nhìn đến thân quần áo vàng nhạt sa mỏng Đoàn Ninh Thiện, lấy một loại tư thái cực mê người xuất hiện trước cửa thư phòng, còn cố ý vô tình đối với hần nháy mắt ra hiệu, dám xả ra một chút cười quyến rũ, làm bút son trong tay hần suýt nữa vì cầm không chắc mà rơi xuống án thư.

Triệu Tinh Nhung cố gắng hồi tưởng Trần Tiểu Xuân trong “Lộc đỉnh ký” mà mình từng xem, mẹ Vi Tiểu Bảo mỗi lần nhìn thấy khách nhân tới cửa, liền làm ra vẻ mặt tươi cười ghê tởm.

Vì có thể sớm hoàn thành nhiệm vụ Nguyệt lão giao phó, nàng thật sự không ngại làm dâm phụ.

“Phu quân còn có việc gì sao?”

Thanh âm ôn ôn mềm mềm, lạt lạt làm nàng cũng nổi da gà, nhưng vì làm cho chính mình bộ dáng càng thêm quyến rũ động lòng người, nàng còn cố gắng nháy lông mi dài, cũng cố ý lôi kéo áo choàng trên người xuống, lộ ra hai khối thịt mềm trắng nõn trên vai (ta bỏ tay cái cách miêu tả này! =.=).

Hoàn toàn không để ý tới bộ dáng một bộ giạt mình của Lận Viễn Ngạn, nàng lắc lắc lưng áo mảnh khảnh đi vào thư phòng, thuận tiện cầm bát thuốc bổ trong tay đưa đến trước mặt hần.

“Tuy nói quốc gia đại sự không thể trì hoãn, nhưng thân thể cũng rất quan trọng, phu quân, muốn hay không nếm thử cháo tổ yến ta tự mình làm cho chàng, thực bổ huyết dưỡng thân nha.”

Lận Viễn Ngạn bất động thanh sắc nhìn nàng một người ở một bên lằm bằm lâu bầu, càng khoa trương là, nàng còn khoe khoang phong tình, đem thân mình mềm mại kia dán đến bên người hần.

Một cổ hương thơm sắc mũi đánh úp tới, còn cố ý vô tình đối với hần giở trò.

Hần lạnh lùng xốc hiên mí mắt, bên môi lơ đãng một chút tựa tiểu phi tiểu công lên. “Tuy rằng hiện tại mầu chót đều không phải là tháng trời đông giá rét, nhưng là cũng đã vào cuối mùa thu, công chúa, nàng cầm quần áo tất cả đều thoát, chẳng lẽ không lạnh sao? Xem, đều nổi da gà rồi kìa.”

Triệu Tinh Nhung bị hần trêu chọc sắc mặt đỏ lên, lại nhìn hần vẻ mặt trêu tức, rõ ràng đem nàng trở thành thẳng hễ. Biểu tình cứng đờ, nhưng nàng kiên trì tiếp tục cười, “Phu quân thực nói giỡn, thân nổi da gà rõ ràng là do lâu lắm không thấy phu quân, vì sinh tưởng niệm nên mới như vậy nha.”

Nàng thuận miệng nói dối, cũng nghĩ hết mọi biện pháp để làm nam nhân này đối với mình sinh ra dục vọng.

Mà khi nàng lơ đãng đụng chạm vào thân mình hần, cả người đột nhiên run lên.

Hần trên người tản ra một cổ thần nhiên nhẹ nhàng khoan khoái, nói không nên lời là cái hương vị gì, mười ngón tay thon dài rất có mỹ quan, nhìn sườn mặt, đường cong trên mặt hần như được điêu khắc, ngũ quan hoàn mỹ phối hợp cùng một chỗ, anh tuấn cơ hồ làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Trong lòng tự nhiên lại như có dòng nước dò rỉ,nàng chưa từng kết giao bạn trai,biết rõ làm như vậy là vì muốn hoàn thành nhiệm vụ,mà đối mặt với hắn,không khỏi đỏ bừng mặt.

Lận Viễn Ngạn không dấu vết đánh giá biểu tình biến hóa trên mặt nàng,từ vừa mới tiến cửa tư thái chơi đùa càn quấy,đến bây giờ lại vẻ mặt ngưng ngưng,rõ ràng một bộ dáng rất muốn tiếp cận hắn,vừa vịn lại cố ý vô tình né tránh hắn.

Mắt hắn mang ý cười nghiền ngẫm,một bộ vẻ mặt trên cột con chó nhỏ nói:“Công chúa từ ngày ấy rơi xuống nước,làm cho tinh thần trở nên thất thường?”

Nguyên bản còn tính chịu đựng xấu tính,Triệu Tinh Nhung nghe nói như thế,lập tức bị chọc tức đến bốc hỏa,“Này,cái gì kêu tinh thần thất thường? Làm ơn chàng nói chuyện có điểm thưởng thức được không,tạ rõ ràng là – -” Nói tới bên miệng,thấy hắn vẻ mặt biểu tình buồn cười,ai kêu chính nàng đưa tới cửa,chỉ có thể nén giận trừng hắn liếc mắt một cái.

“Được rồi được rồi,kỳ thật ta tới là bởi vì muốn giải thích với chàng chuyện buổi sáng,mặc kệ ta lúc ấy có nói cái gì lỡ lời,đều cũng là có miệng vô tâm,chàng đại nhân không chấp tiểu nhân,đừng chấp nhặt với ta được không.” Đại khái là vì chính mình từng làm giáo sư,dùng cảm thừa nhận sai lầm.Lận Viễn Ngạn thấy nàng giống như không cam lòng giải thích,mà trên nét mặt lại không có nửa điểm dối trá,ngược lại có bộ dáng ngốc nghếch hồ đồ đáng yêu.

Hắn trong lòng không khỏi hơi hơi nhảy dựng,loại tư vị này,làm cho hắn sững sốt một chút.

Để loại bỏ cảm giác khác thường,hắn tiếp tục trào phúng,“Nha,chẳng lẽ công chúa lần này tới đây,không phải ý đồ dụ dỗ ta sao?” Gọi lên nét cười xấu xa,thừa dịp đối phương chưa chuẩn bị,hắn một tay kéo nàng ngồi lên trên đùi,nhắc cằm nàng lên.

“Công chúa ăn mặc ít như vậy,còn nghĩ chính mình thực thơm ngon,rõ ràng chính là một bộ chờ đợi bị ăn sạch sẽ.” Triệu Tinh Nhung không nghĩ tới hắn đột nhiên sẽ tập kích,nàng vừa mới xác thực muốn quyến rũ hắn,sau đó giúp hắn hoài thai sinh tiểu hài tử.

Nhưng là,khi hắn đem nàng ôm ngồi trên đùi hắn,lại nhìn thấy trên mặt hắn lộ ra biểu tình trên chọc cùng bốn cột,đáy lòng nguyên bản đối với hắn có chút hảo cảm cùng một chút chờ mong nhất thời hóa thành bọt nước.

Xem nhẹ mắt mát trong lòng,nàng thoải mái ngồi trên đùi hắn,ngoài cười nhưng trong không người ngênh đón hắn,“Phu quân sức tưởng tượng thực phong phú,nhưng lại sai ý.Ta lần này tiến vào chính là muốn cùng chàng bắt tay giảng hòa,dù sao chàng là Nam triều Tể tướng,mà ta là công chúa,bởi vì ít lông gà vỏ tỏi việc nhỏ mà rối bởi,chẳng phải sẽ bị người ta chế giễu.” Nàng học hành vi ác liệt vừa nãy của hắn,nhắc khuôn mặt tuần tú của hắn lên,“Nói vậy phu quân không muốn mất mặt đi?”

Cũng không để ý tới Lận Viễn Ngạn kinh ngạc,nàng tao nhã đứng dậy:“Tốt lắm,giờ cũng không còn sớm,nếu phu quân bận việc công,ta cũng không quấy rầy chàng lâu.”

Lận Viễn Ngạn trở mắt nhìn tiểu nữ nhân vừa mới còn bị mình ác ý đùa giỡn,liền như vậy rời đi trước mặt hắn,mùi son trên người nàng còn lưu lại trong không khí.

Rõ ràng là hương thơm gay mũi,nay lại làm cho hắn rung động,trên đùi mất đi sức nặng cùng độ ấm của nàng,nhưng lại làm cho hắn cảm thấy một trận hư không.

Rốt cuộc là do ai,mắt xích nào xảy ra vấn đề,sự tình tựa hồ lệch khỏi quỹ đạo?

14. Chương 2-3

Mọi người đều nói lòng của nữ nhân sâu tựa đáy biển,không nghĩ tới nam nhân cổ đại cũng là như thế.

Cho tới bây giờ, Triệu Tinh Nhung cũng chưa biết đến tội cùng chính mình làm sao đắc tội Lận Viễn Ngạn, sáng sớm cứ nhiên trước mặt nhiều hạ nhân như vậy phất tay áo mà đi, thật sự là không cho nàng mặt mũi.

Càng làm cho nàng buồn bực là, Liên Nhi cũng không biết làm sao hỏi thăm được Lận Viễn Ngạn từ khi còn thiếu niên được phong tướng, tài mạo xuất chúng, sớm đã được các tiểu thư coi là vị hôn phu lý tưởng.

Không nghĩ tới nam nhân xấu tính cứ nhiên lại có duyên nữ nhân như vậy, nhất là kỹ viện lớn nhất hoàng thành kia – cô nương đầu bảng Di Hương lâu Thôi Tử Yên, nghe nói sớm đối với hần sinh lòng ái mộ, dân gian lưu truyền, ngạn lang có tình, yên muội có ý.

Ai! Triệu Tinh Nhung chống cằm cảm thán ra tiếng thở dài thứ một trăm linh một. Chẳng lẽ nàng làm nữ nhân thất bại như vậy? Rõ ràng là dung nhan xinh đẹp, lại không chiếm được một đêm ôn tồn cùng lão công?

Nghe thấy phu quân vừa thành thân cùng nữ tử khác cấu kết, Triệu Tinh Nhung cũng không rõ trong lòng là cái tư vị gì, chỉ biết là nếu chính mình cùng Lận Viễn Ngạn vẫn tiếp tục chiến tranh lạnh, như vậy nhiệm vụ Nguyệt lão gia chỉ sợ qua tiếp mười năm, cả đời cũng vô pháp đạt thành.

Mặc kệ, để sớm rời khỏi cái thời đại quái ác này, nàng không thể ngồi chờ chết.

Đến tối muộn, Liên Nhi báo lại, nói Lận Viễn Ngạn vào triều cùng Hoàng Thượng tham khảo công sự rất cục hời phủ. Giờ là cái tình huống gì? Trọng phu chẳng những không cùng tân hôn thê tử viên phòng, ngược lại còn chuyển ra chủ phòng ngủ! Tốt lắm, người đã muốn tránh, ta liền đuổi theo, xem ai mới là người thắng.

Lận Viễn Ngạn dùng qua bữa tối đơn giản hạ nhân dâng xong, liền ở lại thư phòng xử lý công văn.

Cho nên khi hần nhìn đến thân quần áo vàng nhạt sa mỏng Đoàn Ninh Thiện, lấy một loại tư thái cực mê người xuất hiện trước cửa thư phòng, còn cố ý vô tình đối với hần nháy mắt ra hiệu, dám xả ra một chút cười quyến rũ, làm bút son trong tay hần suýt nữa vì cầm không chắc mà rơi xuống án thư.

Triệu Tinh Nhung cố gắng hồi tưởng Trần Tiểu Xuân trong “Lộc đỉnh ký” mà mình từng xem, mẹ Vi Tiểu Bảo mỗi lần nhìn thấy khách nhân tới cửa, liền làm ra vẻ mặt tươi cười ghê tởm.

Vì có thể sớm hoàn thành nhiệm vụ Nguyệt lão giao phó, nàng thật sự không ngại làm dâm phụ.

“Phu quân còn có việc gì sao?”

Thanh âm ôn ôn mềm mềm, lạc lạc làm nàng cũng nổi da gà, nhưng vì làm cho chính mình bộ dáng càng thêm quyến rũ động lòng người, nàng còn cố gắng nháy lông mi dài, cũng cố ý lôi kéo áo choàng trên người xuống, lộ ra hai khối thịt mềm trắng nõn trên vai (ta bỏ tay cái cách miêu tả này! =.=).

Hoàn toàn không để ý tới bộ dáng một bộ giạt mình của Lận Viễn Ngạn, nàng lắc lư áo mảnh khảnh đi vào thư phòng, thuận tiện cầm bát thuốc bổ trong tay đưa đến trước mặt hần.

“Tuy nói quốc gia đại sự không thể trì hoãn, nhưng thân thể cũng rất quan trọng, phu quân, muốn hay không nếm thử cháo tổ yến ta tự mình làm cho chàng, thực bổ huyết dưỡng thân nha.”

Lận Viễn Ngạn bất động thanh sắc nhìn nàng một người ở một bên lằm bằm lâu bầu, càng khoa trương là, nàng còn khoe khoang phong tình, đem thân mình mềm mại kia dán đến bên người hần.

Một cổ hương thơm sắc mũi đánh úp tới, còn cố ý vô tình đối với hần giở trò.

Hần lạnh lùng xốc hiên mí mắt, bên môi lơ đãng một chút tựa tiểu phi tiểu công lên. “Tuy rằng hiện tại mầu chót đều không phải là tháng trời đông giá rét, nhưng là cũng đã vào cuối mùa thu, công chúa, nàng cầm quần áo tất cả đều thoát, chẳng lẽ không lạnh sao? Xem, đều nổi da gà rồi kìa.”

Triệu Tinh Nhung bị hần trêu chọc sắc mặt đỏ lên, lại nhìn hần vẻ mặt trêu tức, rõ ràng đem nàng trở thành thẳng hễ. Biểu tình cứng đờ, nhưng nàng kiên trì tiếp tục cười, “Phu quân thực nói giỡn, thân nổi da gà rõ ràng là do lâu lắm không thấy phu quân, vì sinh tưởng niệm nên mới như vậy nha.”

Nàng thuận miệng nói dối, cũng nghĩ hết mọi biện pháp để làm nam nhân này đối với mình sinh ra dục vọng.

Mà khi nàng lơ đãng đụng chạm vào thân mình hần, cả người đột nhiên run lên.

Hắn trên người tản ra một cỗ thần nhiên nhẹ nhàng khoan khoái,nói không nên lời là cái hương vị gì,mười ngón tay thon dài rất có mỹ quan,nhìn sườn mặt,đường cong trên mặt hắn như được điêu khắc,ngũ quan hoàn mỹ phối hợp cùng một chỗ,anh tuấn cơ hồ làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Trong lòng tự nhiên lại như có dòng nước dò rỉ,nàng chưa từng kết giao bạn trai,biết rõ làm như vậy là vì muốn hoàn thành nhiệm vụ,mà đối mặt với hắn,không khỏi đỏ bừng mặt.

Lận Viễn Ngạn không dấu vết đánh giá biểu tình biến hóa trên mặt nàng,từ vừa mới tiến cửa tư thái chơi đùa càn quấy,đến bây giờ lại vẻ mặt ngưng ngững,rõ ràng một bộ dáng rất muốn tiếp cận hắn,vừa vặn lại cố ý vô tình né tránh hắn.

Mắt hắn mang ý cười nghiền ngẫm,một bộ vẻ mặt trên cột con chó nhỏ nói:“Công chúa từ ngày ấy rơi xuống nước,làm cho tinh thần trở nên thất thường?”

Nguyên bản còn tính chịu đựng hắn xấu tính,Triệu Tinh Nhung nghe nói như thế,lập tức bị chọc tức đến bốc hỏa,“Này,cái gì kêu tinh thần thất thường? Làm ơn chàng nói chuyện có điểm thưởng thức được không,tạ rõ ràng là –” Nói tới bên miệng,thấy hắn vẻ mặt biểu tình buồn cười,ai kêu chính nàng đưa tới cửa,chỉ có thể nén giận trừng hắn liếc mắt một cái.

“Được rồi được rồi,kỳ thật ta tới là bởi vì muốn giải thích với chàng chuyện buổi sáng,mặc kệ ta lúc ấy có nói cái gì lỡ lời,đều cũng là có miệng vô tâm,chàng đại nhân không chấp tiểu nhân,đừng chấp nhặt với ta được không.” Đại khái là vì chính mình từng làm giáo sư,dùng cảm thừa nhận sai lầm.Lận Viễn Ngạn thấy nàng giống như không cam lòng giải thích,mà trên nét mặt lại không có nửa điểm đối trá,ngược lại có bộ dáng ngốc nghếch hồ đồ đáng yêu.

Hắn trong lòng không khỏi hơi hơi nhảy dựng,loại tư vị này,làm cho hắn sững sốt một chút.

Để loại bỏ cảm giác khác thường,hắn tiếp tục trào phúng,“Nha,chẳng lẽ công chúa lần này tới đây,không phải ý đồ dụ dỗ ta sao?” Gọi lên nét cười xấu xa,thừa dịp đối phương chưa chuẩn bị,hắn một tay kéo nàng ngồi lên trên đùi,nhắc cằm nàng lên.

“Công chúa ăn mặc ít như vậy,còn nghĩ chính mình thực thơm ngon,rõ ràng chính là một bộ chờ đợi bị ăn sạch sẽ.” Triệu Tinh Nhung không nghĩ tới hắn đột nhiên sẽ tập kích,nàng vừa mới xác thực muốn quyến rũ hắn,sau đó giúp hắn hoài thai sinh tiểu hài tử.

Nhưng là,khi hắn đem nàng ôm ngồi trên đùi hắn,lại nhìn thấy trên mặt hắn lộ ra biểu tình trêu chọc cùng bồn chồn,đáy lòng nguyên bản đối với hắn có chút hảo cảm cùng một chút chờ mong nhất thời hóa thành bọt nước.

Xem nhẹ mắt mát trong lòng,nàng thoải mái ngồi trên đùi hắn,ngoài cười nhưng trong không người ngênh đón hắn,“Phu quân sức tướng tượng thực phong phú,nhưng lại sai ý.Ta lần này tiến vào chính là muốn cùng chàng bắt tay giảng hòa,dù sao chàng là Nam triều Tể tướng,mà ta là công chúa,bởi vì ít lông gà vỏ tỏi việc nhỏ mà rối bởi,chẳng phải sẽ bị người ta chế giễu.” Nàng học hành vi ác liệt vừa nãy của hắn,nhắc khuôn mặt tuấn tú của hắn lên,“Nói vậy phu quân không muốn mất mặt đi?”

Cũng không để ý tới Lận Viễn Ngạn kinh ngạc,nàng tao nhã đứng dậy:“Tốt lắm,giờ cũng không còn sớm,nếu phu quân bận việc công,ta cũng không quấy rầy chàng lâu.”

Lận Viễn Ngạn trơ mắt nhìn tiểu nữ nhân vừa mới còn bị mình ác ý đùa giỡn,liền như vậy rời đi trước mặt hắn,mùi son trên người nàng còn lưu lại trong không khí.

Rõ ràng là hương thơm gay mũi,nay lại làm cho hắn rung động,trên đùi mất đi sức nặng cùng độ ấm của nàng,nhưng lại làm cho hắn cảm thấy một trận hư không.

Rốt cuộc là do ai,mắt xích nào xảy ra vấn đề,sự tình tựa hồ lệch khỏi quỹ đạo?

15. Chương 8: Chương 3.1

Đã nói nàng học không được đâm phụ phóng túng, cho nên lần đầu tiên quyền rũ đương nhiên thê thảm nhận kết cục thất bại. Triệu Tinh Nhung thực buồn rầu chống cằm, vắt óc suy nghĩ đối sách tuyệt hảo, Liên Nhi vẻ mặt lo lắng nhìn nàng.

“Công chúa, người có phải hay không còn vì chuyện Phò mã gia mà phiền lòng?” Công chúa gả đến Tể tướng phủ đã được ba ngày, mà ba ngày này phò mã gia đều tự ngủ ở thư phòng, khiến cho trong phủ cao thấp đều nói Phò mã gia không thương công chúa.

“Liên Nhi, người có từng nghe thấy Di Hương lâu Thôi Tử Yên?”

“Nô tỳ đương nhiên nghe qua, ai chẳng biết Tử Yên cô nương kia chẳng những là người xinh đẹp, còn tài hoa xuất chúng, vô luận cầm kỳ thư họa ở trong hoàng thành đều là số một, không biết bao nhiêu con nhà danh môn, công tử nhà giàu đều tranh nhau trở thành khách của Tử Yên cô nương nhà.”

Triệu Tinh Nhung có chút khinh thường xoa cằm. “Khó trách Lận Viễn Ngạn nam nhân kiêu ngạo như vậy cũng sẽ đối với nàng động tâm.”

Liên Nhi vừa nghe, sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt. “Công chúa, người đừng nghĩ nhiều! Phò mã gia hấn –” Nói chưa xong, chỉ thấy công chúa nhà nàng đột nhiên đứng dậy. “Xem ra ta phải tự mình đi gặp Thôi Tử Yên mới được.” Để có thể nhanh chóng làm cho Lận Viễn Ngạn đối với chính mình sinh ra hứng thú, không bằng đi gặp đầu bảng kỹ viện kia, ở trên người nàng học chút bản lĩnh.

Liên Nhi cũng không nghĩ như vậy, thấy chủ tử nhà mình vẻ mặt oán giận, rõ ràng tính đi Di Hương lâu phá quán. “Công chúa, việc này không thể làm! Vạn nhất bị Phò mã gia biết người lên đi tìm Tử Yên cô nương, sẽ chọc giận Phò mã gia.”

Nàng linh cơ vừa động. “Liên Nhi, người đi tìm mấy bộ nam trang vừa người cho ta.” Triệu Tinh Nhung không thấy được vẻ mặt lo lắng cùng bộ dáng lo sợ của Liên Nhi, đứng dậy liền hướng bàn trang điểm đi tới, nhớ lại khi nàng ở trường học đọc sách từng tham gia hội đàm với nhóm kịch, còn nữ phần nam trang diễn qua Tây Môn Khánh nhà.

Nếu Lận Viễn Ngạn thích kỹ nữ xinh đẹp, kia nàng đi trộm nghệ, học chút bản lĩnh cũng không sao.

Cuối cùng, nàng – trong cái nhìn chăm chú, lo lắng của Liên Nhi – lần đầu tiên bước ra thế giới bên ngoài ngoại trừ hoàng cung cùng Tể tướng phủ.

Không nghĩ tới Nam triều hoàng thành hóa ra lại đông đúc như thế, đầu đường cuối ngõ đều là một mảnh cảnh tượng phồn hoa. Nàng tò mò đi một chút, tây dạo một ít, thẳng đến lúc mặt trời lên cao, mới nhớ tới mục đích chân chính lần này xuất môn của mình là gì. Tùy tiện hỏi thăm một chút vị trí của Di Hương lâu, thẳng đến khi kiến trúc bốn tầng cao xa hoa xuất hiện ở trước mắt, nàng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Di Hương lâu này nhìn bề ngoài không giống như một khu nhà kỹ viện, nó so với Vương phủ còn đồ sộ hơn.

Bao nhiêu con cháu quý tộc ra vào cửa, trên mặt lộ vẻ tươi cười che kín dâm dục thỏa mãn.

“Yo~, vị tiểu công tử này thật quen mặt, hôm nay đến Di Hương lâu, là muốn tìm cô nương để vui vẻ?” Không đợi Triệu Tinh Nhung thưởng thức hết hoàn cảnh, cánh tay đã bị người kéo đi qua, chỉ thấy vẻ mặt cười quyền rũ, cả người tản ra sắc mùi tú bà, miệng rộng màu đỏ, mê đắm đối với nàng lộ ra tươi cười ghé tằm đến cực điểm.

Nàng cả người nhất thời lạnh run một cái, nhưng nghĩ lại nhớ, nàng lần này tới tìm kiếm mua vui, hơn nữa trước khi xuất môn còn tỉ mỉ đem chính mình hóa trang thành bộ dáng một cái tiểu công tử, liền ngay cả Liên Nhi gặp, trên mặt cũng nhịn không được lộ ra hai đóa đỏ ửng khả nghi.

Chấn định tinh thần, Triệu Tinh Nhung trong tay thưởng thức một thanh cốt phiến (quạt) bạch ngọc, một thân cẩm bào trắng nói: “Nghe nói Di Hương lâu là hoàng thành thứ nhất lâu, cô nương ở đây người người xinh đẹp ôn nhu, bản công tử hôm nay tiến đến nhìn xem.” “Lưu mẫu, vị tiểu công tử này ở đâu ra vậy? Rất anh tuấn a!” “Tiểu công tử họ gì tên gì? Là nhân sĩ hoàng thành?”

Triệu Tinh Nhung chân vừa mới bước vào nội môn, lập tức bị vài cô nương xinh đẹp như hoa vây quanh. “Xuân hoa thu nguyệt, thần tài đến cửa, vị công tử này là khách quý của Di Hương lâu chúng ta, các người phải chiêu đãi thật tốt cho ta, biết chưa?”

Tú bà chỉ là xem Triệu Tinh Nhung một thân trang phục và đạo cụ, thấy nàng mang bạch ngọc cốt phiến, bên hông dắt phiến ngọc, biết ngay người này xuất thân không giàu thì cũng có địa vị cao, nghiêm nghị ra lệnh hầu hạ tốt.

“Chậm đã.” Triệu Tinh Nhung mặt lộ vẻ ngả ngớn, “Bản công tử hôm nay chính là vì mộ danh (hâm mộ tiếng tăm) mà đến, nghe nói Di Hương lâu có vị Tử Yên cô nương danh mãn hoàng thành, không biết ta có vinh hạnh cùng Tử Yên cô nương gặp mặt một lần hay không?” “Này....” Thấy tú bà do dự, Triệu Tinh Nhung lập tức từ trong ống tay lấy ra một thỏi vàng, cố ý quơ quơ ở trước mặt tú bà.

“Vô phương, nếu là Tử Yên cô nương hôm nay không rảnh, bản công tử đành phải trở về vậy.” “Ôi uy nha công tử xin dừng bước, nha đầu Tử Yên hôm qua ngủ trễ, sợ không có tinh thần, đợi ta phái người phân phó một tiếng, kêu nàng nghênh đón công tử ngài.”

Tú bà vừa thấy kim quang (sắc vàng) lờ lờ của thỏi vàng, không nghĩ được gì nhiều, vội vàng cướp thỏi vàng trong tay Triệu Tinh Nhung, cất ngay vào trong ngực.

“Mấy đứa các người trước hầu hạ vị công tử này cho ta, ta đi kêu Tử Yên.” Tú bà chân trước vừa mới đi, Triệu Tinh Nhung liền bị vài cái sắc nữ bao quanh.

“Công tử ngày thường cũng thật đẹp trai, nhìn làn da này, so với nữ nhân chúng ta còn bóng loáng hơn nhụy hơn.” Vô nghĩa, tôi vốn chính là nữ nhân. Triệu Tinh Nhung ở trong lòng oán thầm. (vì Ninh Thiện là công chúa, nên bình thường Sal để nàng ấy xưng ta-người với người dưới, nhưng bên trong là Tinh Nhung, nên suy nghĩ sẽ là “tôi”, nói chuyện với Nguyệt lão cũng xưng tôi)

“Chẳng những người bộ dạng đẹp, làn da tốt, ngay cả khí chất cũng không giống người thường, cùng Tể tướng đại nhân tuần mỹ kia thực hợp.” “Đúng vậy, đáng tiếc Tể tướng đại nhân lại cưới cái vị công chúa vừa điêu ngoa vừa phóng đảng kia, không biết đã làm bao nhiêu cô gái thương tâm.”

Mọi người bàn tán xôn xao lại thu hút sự chú ý của Triệu Tinh Nhung.

“Mấy hảo tỷ tỷ, xem ra các người đối với Tể tướng đại nhân trong thành của chúng ta thực hiểu biết nha.” “Đương nhiên, Tể tướng đại nhân chính là khách quen của Di Hương lâu chúng ta.” “Nhưng là ta nghe nói quan viên triều đình không phải là bị cấm đặt chân đến nơi phong nguyệt này hay sao?” “A, tiểu công tử này người còn có chỗ không biết.”

Mấy nữ nhân gặp khách quý chẳng những ngày thường đẹp mặt, tính tình cũng tốt, nhất thời máy hát toàn bộ đều khai hỏa.

Trong đó có một nữ nhân thân áo lam ghé vào bên tai Triệu Tinh Nhung, nhỏ giọng nói, “Toàn hoàng thành mọi người đều biết, Tể tướng đại nhân của chúng ta cùng thái tử gia ở một chỗ, quan hệ thực ái muội nha.” “Cái gì?!” Triệu Tinh Nhung cả kinh, “Thái tử cùng Tể tướng có quan hệ ái muội?!! Nhưng mà Tể tướng không phải là đã lấy công chúa làm vợ sao?”

“Còn không phải là bị bức hoàng mệnh khó cãi, Hoàng Thượng không chấp nhận được Thái tử cùng Tể tướng có quan hệ gần gũi, mới cố chấp đưa công chúa cho Tể tướng, chính là khổ cho phong lưu tuần mỹ Tể tướng, bị hủy trong tay cái vị công chúa phóng đảng kia.” Triệu Tinh Nhung nghe các nàng trái một câu, phải một câu, đem Đoàn Ninh Thiện mắng khéo không còn gì để nói. Khó trách lần trước ở ngự hoa viên, thời điểm Hoàng Thượng mang mình gả cấp cho Lận Viễn Ngạn, thái tử lại cực lực muốn phản đối, hơn nữa lúc ở tiệc cưới, thái tử cũng là một bộ dạng lão đại mất hứng, từ đầu tới đuôi cũng không hé răng.

“Ma ma, vị này chính là vị công tử phong độ mà người nói kia sao?” Đang lúc nghe mọi người bàn tán làm cho nàng vì mấy lời thị phi mà rối loạn, một đạo tiếng nói mềm mại như gió xuân ở bên tai vang lên.

Triệu Tinh Nhung nâng mắt (con ngươi trong mắt) nhìn lại, chỉ thấy một cô gái, thân áo mỏng, trang điểm đơn giản, nhanh nhẹn đi tới, thanh âm ôn nhu, không nghĩ tới dung mạo càng hấp dẫn người.

Lưng áo tinh tế như dương liễu, khuôn mặt trong suốt như bạch ngọc, giơ tay nhấc chân đều tao nhã, mềm nhẹ, này không phải là nữ nhân thanh lâu, rõ ràng chính là khuynh quốc khuynh thành tuyệt lệ giai nhân.

Khó trách ngay cả nam tử ngạo mạn Lận Viễn Ngạn kia cũng sẽ quỳ gối trước váy nàng.

Không biết vì sao, Triệu Tinh Nhung nhìn tuyệt lệ nữ tử trước mắt, trong lòng không rõ nguyên do lại thấy bức bối, nhưng thấy đối phương chậm rãi hướng mình đi tới, thân mình lại nhẹ cúi chào.

“Tiểu nữ tử là Thôi Tử Yên, ra mắt công tử.”

“Phương bác có giai nhân, tuyệt thế mà cô độc, một người là khuynh thành, lại một người là khuynh quốc...” Nữ tử trước mắt làm cho Triệu Tinh Nhung không khỏi nhớ tới mấy câu thơ, lẩm bẩm nói ra miệng, không ngờ nàng vừa đọc, lại chọc cho đối phương hơi hơi nhú mày.

“Công tử như thế nào biết tiểu nữ tử từ Bắc quốc mà đến?”

“Ách?” Nàng ngẩn ra, lập tức cười gượng liên tục, “Thuận miệng nói mà thôi, tại hạ nào biết Tử Yên cô nương cổ hương ở đâu.”

Không biết là hành vi cử chỉ của nàng hấp dẫn chú ý của Thôi Tử Yên, hay là mấy câu thơ nàng vừa ngâm kia làm cho đối phương trong lòng vui mừng, nàng được mời vào khuê phòng.

Đương lúc này, tú bà đột nhiên hoang mang, rối loạn, khẩn trương chạy vào. “Yên nhi, Lận đại nhân đột nhiên đến, vội vã muốn gặp người.” “Chẳng lẽ trong phòng này có cái gì không thể gặp khách sao?” Dứt lời, chính là Lận Viễn Ngạn đã không khách khí đẩy cửa mà vào.

16. Chương 3-1

Đã nói nàng học không được thâm phụ phóng túng, cho nên lần đầu tiên quyến rũ đương nhiên thê thảm nhận kết cục thất bại. Triệu Tinh Nhung thực buồn rầu chống cằm, vắt óc suy nghĩ đối sách tuyệt hảo, Liên Nhi vẻ mặt lo lắng nhìn nàng.

“Công chúa, người có phải hay không còn vì chuyện Phò mã gia mà phiền lòng?” Công chúa giả đến Tể tướng phủ đã được ba ngày, mà ba ngày này phò mã gia đều tự ngủ ở thư phòng, khiến cho trong phủ cao thấp đều nói Phò mã gia không thương công chúa.

“Liên Nhi, người có từng nghe thấy Di Hương lâu Thôi Tử Yên?”

“Nô tỳ đương nhiên nghe qua, ai chẳng biết Tử Yên cô nương kia chẳng những là người xinh đẹp, còn tài hoa xuất chúng, vô luận cầm kỳ thư họa ở trong hoàng thành đều là số một, không biết bao nhiêu con nhà danh môn, công tử nhà giàu đều tranh nhau trở thành khách của Tử Yên cô nương nhà.”

Triệu Tinh Nhung có chút khinh thường xoa cằm. “Khó trách Lận Viễn Ngạn nam nhân kiêu ngạo như vậy cũng sẽ đối với nàng động tâm.”

Liên Nhi vừa nghe, sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt. “Công chúa, người đừng nghĩ nhiều! Phò mã gia hần –” Nói chưa xong, chỉ thấy công chúa nhà nàng đột nhiên đứng dậy. “Xem ra ta phải tự mình đi gặp Thôi Tử Yên mới được.” Để có thể nhanh chóng làm cho Lận Viễn Ngạn đối với chính mình sinh ra hứng thú, không bằng đi gặp đầu bảng kỹ viện kia, ở trên người nàng học chút bản lĩnh.

Liên Nhi cũng không nghĩ như vậy, thấy chủ tử nhà mình vẻ mặt oán giận, rõ ràng tính đi Di Hương lâu phá quán. “Công chúa, việc này không thể làm! Vạn nhất bị Phò mã gia biết người lên đi tìm Tử Yên cô nương, sẽ chọc giận Phò mã gia.”

Nàng linh cơ vừa động. “Liên Nhi, người đi tìm mấy bộ nam trang vừa người cho ta.” Triệu Tinh Nhung không thấy được vẻ mặt lo lắng cùng bộ dáng lo sợ của Liên Nhi, đứng dậy liền hướng bàn trang điểm đi tới, nhớ lại khi nàng ở trường học đọc sách từng tham gia hội đàm với nhóm kịch, còn nữ phần nam trang diễn qua Tây Môn Khánh nhà.

Nếu Lận Viễn Ngạn thích kỹ nữ xinh đẹp, kia nàng đi trộm nghệ, học chút bản lĩnh cũng không sao.

Cuối cùng, nàng – trong cái nhìn chăm chú, lo lắng của Liên Nhi – lần đầu tiên bước ra thế giới bên ngoài ngoại trừ hoàng cung cùng Tể tướng phủ.

Không nghĩ tới Nam triều hoàng thành hóa ra lại đông đúc như thế, đầu đường cuối ngõ đều là một mảnh cảnh tượng phồn hoa. Nàng tò mò đông đi một chút, tây dạo một ít, thẳng đến lúc mặt trời lên cao, mới nhớ tới mục đích chân chính lần này xuất môn của mình là gì. Tùy tiện hỏi thăm một chút vị trí của Di Hương lâu, thẳng đến khi kiến trúc bốn tầng cao xa hoa xuất hiện ở trước mắt, nàng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Di Hương lâu này nhìn bề ngoài không giống như một khu nhà kỹ viện, nó so với Vương phủ còn đồ sộ hơn.

Bao nhiêu con cháu quý tộc ra vào cửa, trên mặt lộ vẻ tươi cười che kín dâm dục thỏa mãn.

“Yo~, vị tiểu công tử này thật quen mặt, hôm nay đến Di Hương lâu, là muốn tìm cô nương để vui vẻ?” Không đợi Triệu Tinh Nhung thưởng thức hết hoàn cảnh, cánh tay đã bị người kéo đi qua, chỉ thấy vẻ mặt cười quyến rũ, cả người tản ra sắc mùi tú bà, miệng rộng màu đỏ, mê đắm đối với nàng lộ ra tươi cười ghé tởm đến cực điểm.

Nàng cả người nhất thời lạnh run một cái, nhưng nghĩ lại nhớ, nàng lần này tới tìm kiếm mua vui, hơn nữa trước khi xuất môn còn tỉ mỉ đem chính mình hóa trang thành bộ dáng một cái tiểu công tử, liền ngay cả Liên Nhi gặp, trên mặt cũng nhin không được lộ ra hai đóa đỏ ửng khả nghi.

Chấn định tinh thần, Triệu Tinh Nhung trong tay thưởng thức một thanh cốt phiến (quạt) bạch ngọc, một thân cẩm bào trắng nói: “Nghe nói Di Hương lâu là hoàng thành thứ nhất lâu, cô nương ở đây người người xinh đẹp ôn nhu, bản công tử hôm nay tiến đến nhìn xem.” “Lưu mẫu, vị tiểu công tử này ở đâu ra vậy? Rất anh tuấn a!” “Tiểu công tử họ gì tên gì? Là nhân sĩ hoàng thành?”

Triệu Tinh Nhung chân vừa mới bước vào nội môn, lập tức bị vài cô nương xinh đẹp như hoa vây quanh. “Xuân hoa thu nguyệt, thần tài đến cửa, vị công tử này là khách quý của Di Hương lâu chúng ta, các người phải chiêu đãi thật tốt cho ta, biết chưa?”

Tú bà chỉ là xem Triệu Tinh Nhung một thân trang phục và đạo cụ, thấy nàng mang bạch ngọc cốt phiến, bên hông dắt phiến ngọc, biết ngay người này xuất thân không giàu thì cũng có địa vị cao, nghiêm nghị ra lệnh hầu hạ tốt.

“Chậm đã.” Triệu Tinh Nhung mặt lộ vẻ ngả ngớn, “Bản công tử hôm nay chính là vì mộ danh (hâm mộ tiếng tăm) mà đến, nghe nói Di Hương lâu có vị Tử Yên cô nương danh mãn hoàng thành, không biết ta có vinh hạnh cùng Tử Yên cô nương gặp mặt một lần hay không?” “Này....” Thấy tú bà do dự, Triệu Tinh Nhung lập tức từ trong ống tay lấy ra một thỏi vàng, cố ý quơ quơ ở trước mặt tú bà.

“Vô phương, nếu là Tử Yên cô nương hôm nay không rảnh, bản công tử đành phải trở về vậy.” “Ôi uy nha công tử xin dừng bước, nha đầu Tử Yên hôm qua ngủ trễ, sợ không có tinh thần, đợi ta phái người phân phó một tiếng, kêu nàng nghênh đón công tử ngài.”

Tú bà vừa thấy kim quang (sắc vàng) lờ lờ của thỏi vàng, không nghĩ được gì nhiều, vội vàng cướp thỏi vàng trong tay Triệu Tinh Nhung, cất ngay vào trong ngực.

“Mấy đứa các người trước hầu hạ vị công tử này cho ta, ta đi kêu Tử Yên.” Tú bà chân trước vừa mới đi, Triệu Tinh Nhung liền bị vài cái sắc nữ bao quanh.

“Công tử ngày thường cũng thật đẹp trai, nhìn làn da này, so với nữ nhân chúng ta còn bóng loáng hẳn hơn.” Vô nghĩa, tôi vốn chính là nữ nhân. Triệu Tinh Nhung ở trong lòng oán thầm. (vì Ninh Thiện là công chúa, nên bình thường Sal để nàng ấy xưng ta-người với người dưới, nhưng bên trong là Tinh Nhung, nên suy nghĩ sẽ là “tôi”, nói chuyện với Nguyệt lão cũng xưng tôi)

“Chẳng những người bộ dạng đẹp, làn da tốt, ngay cả khí chất cũng không giống người thường, cùng Tể tướng đại nhân tuần mỹ kia thực hợp.” “Đúng vậy, đáng tiếc Tể tướng đại nhân lại cười cái vị công chúa vừa điêu ngoa vừa phóng đảng kia, không biết đã làm bao nhiêu cô gái thương tâm.”

Mọi người bàn tán xôn xao lại thu hút sự chú ý của Triệu Tinh Nhung.

“Mấy hảo tử tử, xem ra các người đối với Tể tướng đại nhân trong thành của chúng ta thực hiểu biết nha.”
“Đương nhiên, Tể tướng đại nhân chính là khách quen của Di Hương lâu chúng ta.” “Nhưng là ta nghe nói quan viên triều đình không phải là bị cấm đặt chân đến nơi phong nguyệt này hay sao?” “A, tiểu công tử này người còn có chỗ không biết.”

Mấy nữ nhân gặp khách quý chẳng những ngày thường đẹp mặt, tính tình cũng tốt, nhất thời máy hát toàn bộ đều khai hỏa.

Trong đó có một nữ nhân thân áo lam ghé vào bên tai Triệu Tinh Nhung, nhỏ giọng nói, “Toàn hoàng thành mọi người đều biết, Tể tướng đại nhân của chúng ta cùng thái tử gia ở một chỗ, quan hệ thực ái muội nha.”
“Cái gì?!” Triệu Tinh Nhung cả kinh, “Thái tử cùng Tể tướng có quan hệ ái muội?! Nhưng mà Tể tướng không phải là đã lấy công chúa làm vợ sao?”

“Còn không phải là bị bức hoàng mệnh khó cãi, Hoàng Thượng không chấp nhận được Thái tử cùng Tể tướng có quan hệ gần gũi, mới cố chấp đưa công chúa cho Tể tướng, chính là khổ cho phong lưu tuấn mỹ Tể tướng, bị hủy trong tay cái vị công chúa phóng đảng kia.” Triệu Tinh Nhung nghe các nàng trái một câu, phải một câu, đem Đoàn Ninh Thiện mắng khéo không còn gì để nói. Khó trách lần trước ở ngự hoa viên, thời điểm Hoàng Thượng mang mình gả cấp cho Lận Viễn Ngạn, thái tử lại cực lực muốn phản đối, hơn nữa lúc ở tiệc cưới, thái tử cũng là một bộ dạng lão đại mất hứng, từ đầu tới đuôi cũng không hé răng.

“Ma ma, vị này chính là vị công tử phong độ mà người nói kia sao?” Đang lúc nghe mọi người bàn tán làm cho nàng vì mấy lời thị phi mà rối loạn, một đạo tiếng nói mềm mại như gió xuân ở bên tai vang lên.

Triệu Tinh Nhung nâng mắt (con ngươi trong mắt) nhìn lại, chỉ thấy một cô gái, thân áo mỏng, trang điểm đơn giản, nhanh nhẹn đi tới, thanh âm ôn nhu, không nghĩ tới dung mạo càng hấp dẫn người.

Lưng áo tinh tế như dương liễu, khuôn mặt trong suốt như bạch ngọc, gơ tay nhấc chân đều tao nhã, mềm nhẹ, này không phải là nữ nhân thanh lâu, rõ ràng chính là khuynh quốc khuynh thành tuyệt lệ giai nhân.

Khó trách ngay cả nam tử ngạo mạn Lận Viễn Ngạn kia cũng sẽ quỳ gối trước váy nàng.

Không biết vì sao, Triệu Tinh Nhung nhìn tuyệt lệ nữ tử trước mắt, trong lòng không rõ nguyên do lại thấy bức bối, nhưng thấy đối phương chậm rãi hướng mình đi tới, thân mình lại nhẹ cúi chào.

“Tiểu nữ tử là Thôi Tử Yên, ra mắt công tử.”

“Phương bắc có giai nhân, tuyệt thế mà cô độc, một người là khuynh thành, lại một người là khuynh quốc...”
Nữ tử trước mắt làm cho Triệu Tinh Nhung không khỏi nhớ tới mấy câu thơ, lẩm bẩm nói ra miệng, không ngờ nàng vừa đọc, lại chọc cho đối phương hơi hơi nhú mày.

“Công tử như thế nào biết tiểu nữ tử từ Bắc quốc mà đến?”

“Ách?” Nàng ngẩn ra, lập tức cười gượng liên tục, “Thuận miệng nói mà thôi, tại hạ nào biết Tử Yên cô nương có hương ở đâu.”

Không biết là hành vi cử chỉ của nàng hấp dẫn chú ý của Thôi Tử Yên, hay là mấy câu thơ nàng vừa ngâm kia làm cho đối phương trong lòng vui mừng, nàng được mời vào khuê phòng.

Đương lúc này, tú bà đột nhiên hoang mang, rối loạn, khẩn trương chạy vào. “Yên nhi, Lận đại nhân đột nhiên đến, vội vã muốn gặp người.” “Chẳng lẽ trong phòng này có cái gì không thể gặp khách sao?” Dứt lời, chính là Lận Viễn Ngạn đã không khách khí đẩy cửa mà vào.

17. Chương 9: Chương 3.2

“Lận đại nhân.....” Thôi Tử Yên vội vàng đứng dậy quỳ lạy, thái độ kính cẩn khiêm tốn, trong ánh mắt còn mang vài phần khiếp sợ, cùng bộ dáng trầm ổn tự tin vừa nãy hoàn toàn bất đồng.

Lận Viễn Ngạn đứng ngạo nghễ, nhìn không chớp mắt đánh giá nam tử duy nhất đang đứng trong phòng, lông mày hơi hơi nhướn cao, lập tức phóng ra một chút cười lạnh, “trong phòng Tử Yên cô nương quả nhiên có khách quý.” “Lận đại nhân đừng hiểu lầm, vị công tử này cũng là mộ danh mà đến, hơn nữa hắn cũng không....” Ngay tại lúc tú bà cố ý giải thích, Lận Viễn Ngạn hơi hơi ngắc đầu, một ánh mắt liền làm cho tú bà không dám nhiều lời nữa, khom người lặng yên trở ra. Lận Viễn Ngạn mặt không chút thay đổi thẳng tắp đánh giá nam trang của Triệu Tinh Nhung, làm cho người ta nhìn không ra hắn là đang giận hay đang vui.

Cúi mắt nhìn Thôi Tử Yên vẫn quỳ trên mặt đất, hắn nhẹ nhàng nâng tay. “Đứng lên đi, người thân mình đáng quý, không cần mỗi lần đều hành lễ nhiều như vậy.”

“Tạ Lận đại nhân ưu ái.”

“Nếu hôm nay có khách quý, không ngại ba người đồng ẩm.” Lận Viễn Ngạn giống như ở tại nhà mình, chọn cái vị trí thoải mái liền ngồi xuống, “Không biết nên xưng hô với công tử này như thế nào?” Loại tình huống trước mắt này thực vớ vẩn, vợ chồng hai người đồng thời dạo chơi kỹ viện, lại chọn cùng một cái hoa khôi, may mắn Lận Viễn Ngạn không nhận ra nàng là tân hôn thê tử của hắn. (are u sure?! =)))

Nàng thở dài, “Tại hạ Triệu Tinh Nhung, gặp qua Lận đại nhân.”

“Hóa ra là Triệu công tử, như thế nào nhìn không quen mặt?” Hắn chọn mi, giống như không chút để ý hỏi. “Tại hạ là người phương bắc, nhân dịp làm ăn, theo phụ thân đến Nam triều một chuyến.” Nàng thuận miệng nói bừa.

Lận Viễn Ngạn không hề hỏi nhiều, chỉ thanh thoi phe phẩy cốt phiến trong tay, nhưng ánh mắt lại như có như không đánh giá một thân nam trang của Triệu Tinh Nhung.

Triệu Tinh Nhung bị hắn nhìn cả người không được tự nhiên. Nếu nói Lận Viễn Ngạn nhận ra nàng, nhưng cũng không giống; nếu nói không nhận ra, vì sao dùng cái loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái này nhìn chằm chằm nàng?

Thật là! Trọng phu đi chơi gái, nàng thân là thê tử lại không có mở miệng chất vấn, lại ở trong này chịu ánh mắt soi mói của hắn.

Thân là đầu bảng Di Hương lâu, Thôi Tử Yên tự nhiên hiểu được làm thế nào đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Nếu hôm nay hai vị công tử đều có nhã hứng, không bằng nghe Tử Yên khảy một bản nhạc được không?” Lận Viễn Ngạn như trước bất động thanh sắc, nhưng Triệu Tinh Nhung lại dùng sức gật đầu, “Tốt tốt, sớm nghe nói Tử Yên cô nương tài hoa xuất chúng, hôm nay có vinh hạnh nghe cô nương đánh đàn, thật là tại hạ có phúc.” Nếu tên họ Lận kia đừng tiếp tục như hổ rình mồi nhìn chằm chằm nàng thì lại càng tốt.

Thôi Tử Yên lập tức lấy ra một chiếc đàn tranh, đối mặt hai người, mười ngón tay tinh tế nhẹ nhàng gảy một tiếng, âm phù tuyệt vời vang lên.

Thẳng tới khi xong một khúc, Triệu Tinh Nhung nghe đến nhập thần mới đột nhiên hoàn hồn, nhin không được đứng dậy vỗ tay hoan nghênh, trầm trồ khen ngợi, “Dễ nghe dễ nghe, không hổ là hoàng thành thứ nhất tài nữ – -”

Thấy hai người kia dùng ánh mắt tò mò đánh giá mình, nàng mới phát hiện phản ứng của mình quá mức kịch liệt.

Nàng xấu hổ khụ vài tiếng, “Ách, ta là nói, khúc “phượng cầu hoàng” (phượng hoàng tìm bạn đời) này tấu nhịp nhàng ăn khớp, làm cho người ta không khỏi hồi tưởng câu chuyện tình yêu của Tư Mã Tương Như cùng Trác Văn Quân kia.”

“Nói vậy Triệu công tử cảm nghệ phi phạm.” Lận Viễn Ngạn mặt ngoài là nghe Thôi Tử Yên đánh đàn, nhưng hai mắt lại một khắc cũng chưa rời khỏi bên người Triệu Tinh Nhung. “Không biết bản quan có hay không có vinh hạnh nghe Triệu công tử khảy một bản đây?” “Lận đại nhân nói thực hài hước, tiểu sinh bất tài, sao có thể cùng Tử Yên cô nương đánh đồng.” Mặt ngoài nhìn như trấn định, kỳ thật Triệu Tinh Nhung bất an không yên.

Lận Viễn Ngạn không nói, chỉ sâu xa cười khó hiểu, phe phẩy cây quạt.

Thôi Tử Yên ở một bên, từ nhỏ vốn đã thông minh, tươi cười khéo léo đến trước mặt nàng. “Triệu công tử sao lại khiêm tốn, nếu Tử Yên đoán không sai, nói không chừng Triệu công tử cầm nghệ còn trên Tử Yên, không biết Tử Yên có hay không thể mời Triệu công tử đàn cho chúng ta một khúc, cũng là giúp Tử Yên giải mối nghi hoặc.”

Một phen nói ôn nhu dịu dàng, làm cho người ta tìm không ra lý do cự tuyệt.

Triệu Tinh Nhung phát hiện chính mình đâm lao phải theo lao, Lận Viễn Ngạn rõ ràng một bộ dáng ngồi xem kịch vui, mà Thôi Tử Yên lại giống như bình thường đang cực lực lấy lòng Lận Viễn Ngạn, đối phương không cần giải thích, cũng có thể rõ ràng tâm tư đối phương.

Hai người này ở một chỗ đã muốn ăn ý đến loại tình trạng này?

Đáy lòng dâng lên một cỗ lạnh nhạt mát mát, tuy rằng nàng tại cái thời không này cũng sẽ không dừng lại quá lâu, mà nam nhân kia....tốt xấu gì cũng là lão công của nàng.

“Nếu Triệu công tử thật sự đàn không được, bản quan cũng sẽ không miễn cưỡng.” Không chịu thua, Triệu Tinh Nhung mắt mang lửa giận đi trở về liếc mắt đối phương một cái, nhưng bên miệng lộ vẻ tươi cười. “Lận đại nhân yêu mến như thế, tiểu sinh sao có thể mất hứng.”

Nàng đứng dậy ngồi vào phía trước đàn tranh, mười ngón tay khê vuốt dây đàn, nhớ lại lần đầu tiên mình đánh đàn tranh, là do chị dâu phụ đạo cho mình, nay người đã ở trên trời, vĩnh viễn chia cách.

Không, nếu trong tương lai không xa, nàng cũng đầu thai chuyển thế, nghĩ tới đây, không khỏi cảm thấy bi thương, ngón tay khê lướt trên dây đàn, hồi tưởng lại bài hát “Đông Phong phá” của Châu Kiệt Luân –

Một chén nhỏ nỗi buồn ly biệt, cô đơn đứng bên cửa sổ

Ta ở phía sau cửa vờ như người ấy còn chưa đi

Ánh trăng vẫn như cũ tròn đầy lại càng tịch mịch

Nửa thanh tỉnh, ánh nến không đành lòng nặng nề trách móc ta....

Nàng vừa đàn vừa hát, rơi vào suy nghĩ bên trong của mình, không ngờ bộ dáng này của nàng giống như thần thái biến hóa kỳ ảo, lại làm Lận Viễn Ngạn mê muội.

Bài hát bi thương mang theo mấy phần nỗi buồn ly biệt này, tuy rằng xa lạ, nhưng thập phần êm tai.

Tiếng nói của Triệu Tinh Nhung ôn ôn nhuần nhuần (ôn nhuần = ôn hòa, dịu dàng, ấm áp), từng chữ gõ cửa tiến vào trong tim người khác, âm nhạc đẹp, thần thái của nàng còn đẹp hơn, ánh mắt che dấu không được nhàn nhạt đau thương.

Hắn không khỏi nhìn đến ngây ngốc, liền ngay cả Thôi Tử Yên đứng bên cạnh ánh mắt nóng rực, hắn cũng đều làm như không thấy. Một chuyện chưa từng xảy ra, Lận Viễn Ngạn cao ngạo, chưa từng dùng loại ánh mắt chuyên chú như thế này để đánh giá một người.

Triệu công tử ngôn hành cử chỉ nhã nhặn có lễ, lại khó dấu được kiêu thái tiểu nữ nhi, nàng thực nghĩ mình mặc một thân nam trang, người khác liền sẽ không nhận ra nàng là thân nữ nhi sao?

Thử hỏi, có mấy cái nam tử làn da có thể nhẵn nhụi như thế, lại càng không thay đổi giọng nói, trên người tỏa ra mùi hương son phấn nhàn nhạt.

Chỉ thấy Lận Viễn Ngạn nhìn nàng đến si mê, giống như cả thiên hạ kia đã khắc sâu tận trong đáy lòng.

Trong lòng chợt lạnh, Thôi Tử Yên biết, tại một khắc này, nàng đã bị mất đi một thứ gì đó.....

Cái gì kêu tìm hiểu nguồn gốc, chính là loại tình huống trước mắt này.

Một bài hát “Đông Phong phá” của Triệu Tinh Nhung đã động tâm của Lận Viễn Ngạn, hắn nghe xong khúc nhạc, liền tục trầm trồ khen ngợi, trong mắt lộ vẻ đối với nàng tài tình thưởng thức, cho nên sau khi Thôi Tử Yên chiêu đãi, hai người lại tiếp tục đối rượu đương ca. (vừa uống rượu vừa hát hò!)

Lót bụng mấy ly rượu, cũng không quản đổi phương là Tể tướng đại nhân cũng chính là phu quân của mình, trời nam đất bắc cái gì cũng tán gẫu qua. Thấy Lận Viễn Ngạn đối với nàng cười đáp, không lộ ra nửa phần không kiên nhẫn, lá gan của nàng không khỏi lớn hơn.

Nghe đồn đường kim Thái tử cùng Tể tướng muốn đoạn tay áo, không cần thận Lận Viễn Ngạn thích là nam tử chứ không phải là nữ tử, nếu là như vậy, nàng không ngại đường khó, dù sao trước đem hấn lên giường rồi nói sau.

Thôi Tử Yên không hổ là hoa khôi, thấy bọn họ tán gẫu tận hứng, thỉnh thoảng châm rượu đưa đĩa thức ăn, hầu hạ chu đáo.

Đợi tới khi Triệu Tinh Nhung cùng Lận Viễn Ngạn rời khỏi Di Hương lâu, đã là lúc gần chạng vạng.

18. Chương 3-2

“Lận đại nhân....” Thôi Tử Yên vội vàng đứng dậy quỳ lạy, thái độ kính cẩn khiêm tốn, trong ánh mắt còn mang vài phần khiếp sợ, cùng bộ dáng trầm ổn tự tin vừa này hoàn toàn bất đồng.

Lận Viễn Ngạn đứng ngạo nghễ, nhìn không chớp mắt đánh giá nam tử duy nhất đang đứng trong phòng, lông mày hơi hơi nhướn cao, lập tức phóng ra một chút cười lạnh, “trong phòng Tử Yên cô nương quả nhiên có khách quý.” “Lận đại nhân đừng hiểu lầm, vị công tử này cũng là mộ danh mà đến, hơn nữa hấn cũng không....” Ngay tại lúc tú bà cố ý giải thích, Lận Viễn Ngạn hơi hơi ngẩng đầu, một ánh mắt liếc làm cho tú bà không dám nhiều lời nữa, khom người lặng yên trở ra. Lận Viễn Ngạn mặt không chút thay đổi thẳng tắp đánh giá nam trang của Triệu Tinh Nhung, làm cho người ta nhìn không ra hấn là đang giận hay đang vui.

Cúi mắt nhìn Thôi Tử Yên vẫn quỳ trên mặt đất, hấn nhẹ nhàng nâng tay. “Đứng lên đi, người thân mình đáng quý, không cần mỗi lần đều hành lễ nhiều như vậy.”

“Tạ Lận đại nhân ưu ái.”

“Nếu hôm nay có khách quý, không ngại ba người đồng ẩm.” Lận Viễn Ngạn giống như ở tại nhà mình, chọn cái vị trí thoải mái liền ngồi xuống, “Không biết nên xưng hô với công tử này như thế nào?” Loại tình huống trước mắt này thực vớ vẩn, vợ chồng hai người đồng thời dạo chơi kỹ viện, lại chọn cùng một cái hoa khôi, may mắn Lận Viễn Ngạn không nhận ra nàng là tân hôn thê tử của hấn. (are u sure?! =)))

Nàng thở dài, “Tại hạ Triệu Tinh Nhung, gặp qua Lận đại nhân.”

“Hóa ra là Triệu công tử, như thế nào nhìn không quen mặt?” Hấn chọn mi, giống như không chút để ý hỏi. “Tại hạ là người phương bắc, nhân dịp làm ăn, theo phụ thân đến Nam triều một chuyến.” Nàng thuận miệng nói bừa.

Lận Viễn Ngạn không hề hỏi nhiều, chỉ thành thói phe phẩy cốt phiến trong tay, nhưng ánh mắt lại như có như không đánh giá một thân nam trang của Triệu Tinh Nhung.

Triệu Tinh Nhung bị hấn nhìn cả người không được tự nhiên. Nếu nói Lận Viễn Ngạn nhận ra nàng, nhưng cũng không giống; nếu nói không nhận ra, vì sao dùng cái loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái này nhìn chằm chằm nàng?

Thật là! Trọng phu đi chơi gái, nàng thân là thê tử lại không có mở miệng chất vấn, lại ở trong này chịu ánh mắt soi mói của hấn.

Thân là đầu bảng Di Hương lâu, Thôi Tử Yên tự nhiên hiểu được làm thế nào đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Nếu hôm nay hai vị công tử đều có nhã hứng, không bằng nghe Tử Yên khảy một bản nhạc được không?” Lận Viễn Ngạn như trước bất động thanh sắc, nhưng Triệu Tinh Nhung lại dùng sức gặt đầu, “Tốt tốt, sớm

nghe nói Tử Yên cô nương tài hoa xuất chúng, hôm nay có vinh hạnh nghe cô nương đánh đàn, thật là tại hạ có phúc.” Nếu tên họ Lận kia dừng tiếp tục như hổ rình mồi nhìn chăm chăm nàng thì lại càng tốt.

Thôi Tử Yên lập tức lấy ra một chiếc đàn tranh, đối mặt hai người, mười ngón tay tinh tế nhẹ nhàng gảy một tiếng, âm phù tuyệt vời vang lên.

Thẳng tới khi xong một khúc, Triệu Tinh Nhung nghe đến nhập thần mới đột nhiên hoàn hồn, nhin không được đứng dậy vỗ tay hoan nghênh, trầm trồ khen ngợi, “Dễ nghe dễ nghe, không hổ là hoàng thành thứ nhất tài nữ –”

Thấy hai người kia dùng ánh mắt tò mò đánh giá mình, nàng mới phát hiện phản ứng của mình quá mức kịch liệt.

Nàng xấu hổ khụ vài tiếng, “Ách, ta là nói, khúc “phượng cầu hoàng” (phượng hoàng tìm bạn đời) này tấu nhịp nhàng ăn khớp, làm cho người ta không khỏi hồi tưởng câu chuyện tình yêu của Tư Mã Tương Như cùng Trác Văn Quân kia.”

“Nói vậy Triệu công tử cầm nghệ phi phạm.” Lận Viễn Ngạn mặt ngoài là nghe Thôi Tử Yên đánh đàn, nhưng hai mắt lại một khắc cũng chưa rời khỏi bên người Triệu Tinh Nhung. “Không biết bản quan có hay không có vinh hạnh nghe Triệu công tử khảy một bản đây?” “Lận đại nhân nói thực hài hước, tiểu sinh bất tài, sao có thể cùng Tử Yên cô nương đánh đồng.” Mặt ngoài nhìn như trấn định, kỳ thật Triệu Tinh Nhung bất an không yên.

Lận Viễn Ngạn không nói, chỉ sâu xa cười khó hiểu, phe phẩy cây quạt.

Thôi Tử Yên ở một bên, từ nhỏ vốn đã thông minh, tươi cười khéo léo đến trước mặt nàng. “Triệu công tử sao lại khiêm tốn, nếu Tử Yên đoán không sai, nói không chừng Triệu công tử cầm nghệ còn trên Tử Yên, không biết Tử Yên có hay không thể mời Triệu công tử đàn cho chúng ta một khúc, cũng là giúp Tử Yên giải mối nghi hoặc.”

Một phen nói ôn nhu dịu dàng, làm cho người ta tìm không ra lý do cự tuyệt.

Triệu Tinh Nhung phát hiện chính mình đâm lao phải theo lao, Lận Viễn Ngạn rõ ràng một bộ dáng ngồi xem kịch vui, mà Thôi Tử Yên lại giống như bình thường đang cực lực lấy lòng Lận Viễn Ngạn, đối phương không cần giải thích, cũng có thể rõ ràng tâm tư đối phương.

Hai người này ở một chỗ đã muốn ăn ý đến loại tình trạng này?

Đáy lòng dâng lên một cỗ lạnh nhạt mất mát, tuy rằng nàng tại cái thời không này cũng sẽ không dừng lại quá lâu, mà nam nhân kia....tốt xấu gì cũng là lão công của nàng.

“Nếu Triệu công tử thật sự đàn không được, bản quan cũng sẽ không miễn cưỡng.” Không chịu thua, Triệu Tinh Nhung mất mang lửa giận đi trở về liếc mắt đối phương một cái, nhưng bên miệng lộ vẻ tươi cười. “Lận đại nhân yêu mến như thế, tiểu sinh sao có thể mất hứng.”

Nàng đứng dậy ngồi vào phía trước đàn tranh, mười ngón tay khẽ vuốt dây đàn, nhớ lại lần đầu tiên mình đánh đàn tranh, là do chị dâu phụ đạo cho mình, nay người đã ở trên trời, vĩnh viễn chia cách.

Không, nếu trong tương lai không xa, nàng cũng đầu thai chuyển thế, nghĩ tới đây, không khỏi cảm thấy bi thương, ngón tay khẽ lướt trên dây đàn, hồi tưởng lại bài hát “Đông Phong phá” của Châu Kiệt Luân –

Một chén nhỏ nỗi buồn ly biệt, cô đơn đứng bên cửa sổ

Ta ở phía sau cửa vờ như người ấy còn chưa đi

Ánh trăng vẫn như cũ tròn đầy lại càng tịch mịch

Nửa thanh tỉnh, ánh nến không đành lòng nặng nề trách móc ta....

Nàng vừa đàn vừa hát, rơi vào suy nghĩ bên trong của mình, không ngờ bộ dáng này của nàng giống như thần thái biến hóa kỳ ảo, lại làm Lận Viễn Ngạn mê muội.

Bài hát bi thương mang theo mấy phần nỗi buồn ly biệt này, tuy rằng xa lạ, nhưng thập phần êm tai.

Tiếng nói của Triệu Tinh Nhung ôn ôn nhuận nhuận (ôn nhuận = ôn hòa, dịu dàng, ấm áp), từng chữ gõ cửa tiến vào trong tim người khác, âm nhạc đẹp, thần thái của nàng còn đẹp hơn, ánh mắt che dấu không được nhàn nhạt đau thương.

Hắn không khỏi nhìn đến ngây ngốc, liền ngay cả Thôi Tử Yên đứng bên cạnh ánh mắt nóng rực, hắn cũng đều làm như không thấy. Một chuyện chưa từng xảy ra, Lận Viễn Ngạn cao ngạo, chưa từng dùng loại ánh mắt chuyên chú như thế này để đánh giá một người.

Triệu công tử ngôn hành cử chỉ nhã nhặn có lễ, lại khó dấu được kiêu thái tiểu nữ nhi, nàng thực nghĩ mình mặc một thân nam trang, người khác liền sẽ không nhận ra nàng là thân nữ nhi sao?

Thử hỏi, có mấy cái nam tử làn da có thể nhẵn nhụi như thế, lại càng không thay đổi giọng nói, trên người tỏa ra mùi hương son phấn nhàn nhạt.

Chỉ thấy Lận Viễn Ngạn nhìn nàng đến si mê, giống như cả thiên hạ kia đã khắc sâu tận trong đáy lòng.

Trong lòng chợt lạnh, Thôi Tử Yên biết, tại một khắc này, nàng đã bị mất đi một thứ gì đó....

Cái gì kêu tìm hiểu nguồn gốc, chính là loại tình huống trước mắt này.

Một bài hát “Đông Phong phá” của Triệu Tinh Nhung đã động tâm của Lận Viễn Ngạn, hắn nghe xong khúc nhạc, liền tục trầm trồ khen ngợi, trong mắt lộ vẻ đối với nàng tài tình thưởng thức, cho nên sau khi Thôi Tử Yên chiêu đãi, hai người lại tiếp tục đối rượu đương ca. (vừa uống rượu vừa hát hò!)

Lót bụng mấy ly rượu, cũng không quản đối phương là Tể tướng đại nhân cũng chính là phu quân của mình, trời nam đất bắc cái gì cũng tán gẫu qua. Thấy Lận Viễn Ngạn đối với nàng cười đáp, không lộ ra nửa phần không kiên nhẫn, lá gan của nàng không khỏi lớn hơn.

Nghe đồn đương kim Thái tử cùng Tể tướng muốn đoạn tay áo, không cần thận Lận Viễn Ngạn thích là nam tử chứ không phải là nữ tử, nếu là như vậy, nàng không ngại đường khó, dù sao trước đem hắn lên giường rồi nói sau.

Thôi Tử Yên không hổ là hoa khôi, thấy bọn họ tán gẫu tận hứng, thỉnh thoảng châm rượu đưa đĩa thức ăn, hầu hạ chu đáo.

Đợi tới khi Triệu Tinh Nhung cùng Lận Viễn Ngạn rời khỏi Di Hương lâu, đã là lúc gần chạng vạng.

Bài hát “Đông phong phá” của Châu Kiệt Luân

Ờ.. xem qua thì thấy mấy câu Sal edit k nuốt như lời vietsub!

19. Chương 10: Chương 3.3

Điều ngoài ý muốn của Triệu Tinh Nhung chính là, Lận Viễn Ngạn lại còn nói hai người nhất kiến như cố (vừa gặp mà như người quen), đối với nàng rất là thưởng thức, mời nàng đến Tể tướng phủ.

Nàng trong lòng mừng thầm. Thật sự là “đạp phá thiết hài vô mịch xử” (Sal k hiểu cụm từ này, có lẽ nó mang nghĩa không uống công phu, thật không uống công phu, nếu theo hắn vào phủ, sau đó lại dùng chút tay chân, hai người ừ ừ a a một phen, (đã hiểu đoạn TN nói “đoạn tay áo” bên 3.2, thì ra chỉ định dùng “mỹ nam kế” với anh! =..=) nói không chừng có thể giúp hắn hoài thai tiểu hài tử.

Lập tức, Triệu Tinh Nhung tươi cười rạng rỡ theo hắn hồi Tể tướng phủ.

Quản gia trong nhà cùng người làm ngoài ý muốn thấy chủ tử lại mang trở về một tiểu công tử xinh đẹp.

Hai người đầu tiên là khách sáo một phen, sau Triệu Tinh Nhung liền theo đuôi hắn vào thư phòng, từ sau khi hai người thành thân, hắn đều ngủ ở nơi này.

Mặc dù sao với phòng chủ không thể coi là xa hoa, nhưng những đồ nên có đều có.

Có chút say, Triệu Tinh Nhung hơi hơi mờ mịt, lại chưa quên mục đích lần này, nếu Lận Viễn Ngạn thật sự có sở thích kia, đợi đến khi hai người thực sự làm chuyện kia, bị hấn phát hiện mình là thân nữ nhi, khả năng thất bại trong gang tấc.

Cho nên thừa dịp lúc Lận Viễn Ngạn ở cửa nhỏ giọng phân phó quản gia, vụng trộm đem thuốc bột “thôi tình” (oh, là xuân được ấy à! :”>) mà Liên Nhi lấy trộm từ trong cung đưa cho, đổ lên điểm tâm ở trên bàn, chờ tên kia mắc câu.

Ngay tại khi nàng âm thầm hết sức đắc ý, Lận Viễn Ngạn cùng quản gia nói xong chuyện xoay người đi đến, trên mặt còn lộ vẻ tươi cười.

“Để Triệu công tử đợi lâu, thật sự là có lỗi.”

“Không sao, là ta làm phiền Lận đại nhân mới đúng.”

Triệu Tinh Nhung không thể không thừa nhận, Lận Viễn Ngạn anh tuấn tiêu sái, hơn nữa càng nhìn càng đẹp, cũng khó trách nữ nhân bên ngoài đều coi hấn là hoàng thành thứ nhất vị hôn phu.

Không biết là nàng hoa mắt hay hấn thật sự thích nam nhân, ngay tại khi nàng âm thầm đánh giá hấn, Lận Viễn Ngạn đã đi tới bên nàng, cũng nhẹ nhàng cầm tay nàng, qua lại thưởng thức.

“Triệu công tử tay cũng thật non mịn, vừa trắng vừa mềm, so với nữ nhân còn làm cho người ta thương tiếc hơn.” Nói xong, còn giơ bàn tay nhỏ bé của nàng lên, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn.

Động tác lớn mật này, làm Triệu Tinh Nhung ngẩn ra. Hấn quả nhiên có đoạn tay áo chi phích! Oa! Không biết hấn cùng thái tử ở trên giường, người nào là công người nào là thụ?

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhiệm vụ vẫn là phải hoàn thành, nếu hấn bỏ qua ý tứ đối với nàng, nàng cũng không thể không công bằng lãng phí cơ hội tốt ngàn năm có một này.

“Chỉ cần Lận đại nhân thích là tốt rồi.” Nàng lấp bắp đem điểm tâm đến trước mặt hấn, “Đại nhân có muốn hay không ăn chút điểm tâm? Bánh hoa quế nhà đại nhân làm thập phần mỹ vị, đại nhân nếu nghĩ đối với tiểu sinh làm cái gì đó, cũng phải trước bỏ tức thể lực, ngài nói có phải không?” (ời zời ơi, =)))))))) đầu óc Sal bắt đầu bị sơn đen! :”>)

Lận Viễn Ngạn lắc lắc đầu, “Ta hiện tại cái gì cũng không muốn ăn, thậm chí một ngụm ăn luôn người!” Nói xong, hấn một tay ôm Triệu Tinh Nhung vào trong lòng, cũng không để ý tới phản ứng kinh ngạc của đối phương, cúi đầu đánh úp về phía cánh môi non mềm của nàng. “Ngô.....” Triệu Tinh Nhung ngạc nhiên hô lên một tiếng, môi hấn vẫn còn lưu lại vị rượu, ngược lại còn có một loại hương vị tươi mát mê người.

Nụ hôn bá đạo của hấn lại mang theo vài phần mềm nhẹ, làm cho người ta đáy lòng ngứa ngáy, hôn lại hôn, hai tay của nàng kim lòng không đậu mà ôm lấy thắt lưng hấn.

“Ninh Thiện, không nghĩ tới nàng nữ phần nam trang, còn có vài phần thái độ mê người.” “Ngô, chỉ cần Lận đại nhân thích là tốt rồi – – ách?” (=))))))))

Đột nhiên nghe thấy tên Ninh Thiện, Triệu Tinh Nhung trong lòng giật mình, “Người.....Người vừa mới gọi ta cái gì?” Lận Viễn Ngạn buông thân thể thê tử trong lòng ra, trong mắt tất cả đều là ý cười bốn cột. “Đoàn Ninh Thiện, nàng cũng biết hành vi vừa rồi của nàng, là đã phạm vào bảy điều (tam tông tứ đức =bảy??) phải không?”

“Gì? Bảy điều gì?”

Sửa lại ý cười ôn nhu phía trước, tuần dung Lận Viễn Ngạn rung mình. “Nếu ta nhớ không lầm, trong đêm thành thân ta đã nói rõ với nàng sau khi kết hôn phải tuân theo quy củ, nàng chẳng những không nghe, ngược lại còn lớn mật dám nữ phần nam trang dạo chơi kỹ viện, Đoàn Ninh Thiện, nàng nói, ta nên trừng phạt nàng thế nào?”

“Chàng.....Chàng sớm đã biết ta là Đoàn Ninh Thiện?!”

Hắn hừ lạnh một tiếng, “Nàng cho rằng mình giả dạng là có thể thoát được khỏi mắt ta sao?” Nhắc cảm nàng lên, trái phải nhìn một chút, động tác ngả ngón đến cực điểm. “Ngay cả kỹ viện cái loại địa phương này nàng cũng dám đi, xem ra là ta bình thường đối với nàng quản giáo rất rời rạc, Ninh Thiện, Lận gia pháp như núi, xem ra, hình phạt hôm nay là nàng trốn không thoát.”

Thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời suy sụp, thân mình run nhè nhẹ, Lận Viễn Ngạn chỉ cảm thấy cực kỳ thú vị.

Trên thực tế khi hắn vừa bước vào Di Hương lâu nhìn thấy tân hôn thê tử nữ phần nam trang, nháy mắt có tia kinh ngạc.

Vốn định trêu chọc tiểu nữ nhân không biết trời cao đất rộng này, không nghĩ tới lúc nàng nghe đàn, khi thì nhú mày, khi thì chống má, nhưng lại làm cho hắn cảm thấy đáng yêu.

Càng làm cho hắn giật mình là, vị công chúa từ trước chỉ biết sống phóng túng, đùa giỡn thị vệ này, cư nhiên có thể đưa ra một tay hảo cảm, ngâm ra một bài thơ hay, làm cho hắn không khỏi đối với nàng một lần nữa đáng giá.

Hắn tổng cảm thấy tiểu nữ nhân này trăm phương nghìn kế tiếp cận mình, khẳng định là có mục đích gì đó, hôm nay sở dĩ chạy đến Di Hương lâu, khẳng định cũng cùng hắn có liên quan.

Nếu nàng thích chơi, hắn cũng không ngại bồi nàng chơi đùa.

Nhưng là vừa nãy khi ôm nàng, hôn nàng, hắn bất ngờ cảm thấy rung động, đây không phải lần đầu tiên từ trên người nàng cảm nhận được loại cảm giác này.

Vì che dấu bất an trong lòng, hắn sớm vạch trần thân phận thật sự của nàng, vốn định dùng gia pháp dọa nàng một chút, thấy nàng bị dọa đến trắng mặt, hắn lại có cảm giác đau lòng.

“Lận.....Lận Viễn Ngạn ta cảnh cáo chàng, tốt xấu gì ta cũng là công chúa, chàng.....chàng dám đánh ta, ta.....ta kêu phụ hoàng chém đầu chàng.”

Có làm hay không, là hắn không đúng đạo chơi kỹ viện trước, nàng làm thê tử còn chưa có hê răng, hắn cư nhiên ác nhân cáo trạng trước, cần ngược lại nàng một ngụm!

Hắn vốn cũng không nghĩ thật sự phạt nàng, chẳng qua muốn nhân cơ hội trêu chọc một phen. Hắn giả bộ hờ ra bộ dáng do dự, “Nếu đánh bằng roi sẽ làm bị thương cái mũi nhỏ của nàng, kia không bằng đi phạt đường phạt quỳ năm canh giờ đi.” “Cái gì? Phạt quỳ năm canh giờ?” Năm canh giờ tương đương mười mấy giờ nha. “Không được, người ta tốt xấu gì cũng là kim chi ngọc diệp, chàng dám phạt kim chi ngọc diệp ta quỳ, ta liền kêu phụ hoàng chém đầu chàng.” Nói đi nói lại, nàng chỉ có một câu đe dọa này, Lận Viễn Ngạn không khỏi dưới đáy lòng cười trộm. “Đúng vậy, kim chi ngọc diệp xác thực không phải quỳ. Được rồi, nếu như vậy, vậy phạt nàng đêm nay không được ăn bữa tối.” “Không được không được, ta quen chiều chuộng sao có thể chịu được tư vị bị đói? Nếu chàng phạt ta không cho phép ta ăn bữa tối, kia..... ta đây kêu phụ hoàng chém đầu chàng.”

Lận Viễn Ngạn cố ý bỏ qua bộ dáng hờn dỗi của nàng, đe dọa nói: “Luôn miệng nói kêu phụ hoàng nàng chém đầu ta, mắt công nàng nói ra miệng, Đoàn Ninh Thiện, nếu ta đem chuyện nàng một mình dạo kỹ viện, đùa giỡn danh kỹ bẩm báo Hoàng Thượng, đến lúc đó xem Hoàng Thượng như thế nào sửa chữa nàng, thành thành thật thật chịu đói, nếu không, ta thật sự sẽ tuân theo gia pháp, đánh nàng một chút đấy.” Nói xong, hắn hướng phía cửa hô to: “Người đâu.”

“Đại nhân.....” Trác quần gia vội vàng từ bên ngoài chạy vào.

“Phu nhân chúng ta nữ phần nam trang ra khỏi phủ, phạt nàng đêm nay không cho ăn cơm, phân phó xuống dưới, người nào dám can đảm đưa cơm cho nàng ăn, bị bắt được liền phạt một trăm trượng, trục xuất khỏi phủ! Hiện tại, đem phu nhân mang về phòng, trông coi nghiêm ngặt.” “Này, Lận Viễn Ngạn, tên hôn nhân cư nhiên thật sự phạt ta! Ta....Ta sẽ nói cho phụ hoàng biết, ta sẽ kêu phụ hoàng chém đầu ngươi.....” (=)))))) chém đầu anh rồi chị ở với ai?! =))))

Đáng tiếc kêu gào của nàng, chỉ đổi lấy vẻ mặt tà cười của hắn.

Nàng trong đầu linh quang chợt lóe. Đáng giận! Đáng chết! Tên kia là cố ý, từ đầu tới đuôi, hẳn đều là trêu đùa nàng.

“Lận Viễn Ngạn, tên hỗn đản nguời, đồ khốn khiếp, nguời cư nhiên giở thủ đoạn với ta! Không cần kéo ta, ta muốn kháng nghị, ta muốn khiếu nại với phụ hoàng...”

20. Chương 3-3

Điều ngoài ý muốn của Triệu Tinh Nhung chính là, Lận Viễn Ngạn lại còn nói hai người nhất kiến như cố (vừa gặp mà như người quen), đối với nàng rất là thưởng thức, mời nàng đến Tế tướng phủ.

Nàng trong lòng mừng thầm. Thật sự là “đạp phá thiết hài vô mịch xử” (Sal k hiểu cụm từ này, có lẽ nó mang nghĩa không uống công..), thật không uống công phu, nếu theo hẳn vào phủ, sau đó lại dùng chút tay chân, hai người ừ ừ a a một phen, (đã hiểu đoạn TN nói “đoạn tay áo” bên 3.2, thì ra chị định dùng “mỹ nam kế” với anh! =..=) nói không chừng có thể giúp hẳn hoài thai tiểu hài tử.

Lập tức, Triệu Tinh Nhung tươi cười rạng rỡ theo hẳn hồi Tế tướng phủ.

Quản gia trong nhà cùng người làm ngoài ý muốn thấy chủ tử lại mang trở về một tiểu công tử xinh đẹp.

Hai người đầu tiên là khách sáo một phen, sau Triệu Tinh Nhung liền theo đuôi hẳn vào thư phòng, từ sau khi hai người thành thân, hẳn đều ngủ ở nơi này.

Mặc dù sao với phòng chủ không thể coi là xa hoa, nhưng những đồ nên có đều có.

Có chút say, Triệu Tinh Nhung hơi hơi mờ mịt, lại chưa quên mục đích lần này, nếu Lận Viễn Ngạn thật sự có sở thích kia, đợi đến khi hai người thực sự làm chuyện kia, bị hẳn phát hiện mình là thân nữ nhi, khả năng thất bại trong gang tấc.

Cho nên thừa dịp lúc Lận Viễn Ngạn ở cửa nhỏ giọng phân phó quản gia, vụng trộm đem thuốc bột “thôi tình” (oh, là xuân dược ấy à! :”>) mà Liên Nhi lấy trộm từ trong cung đưa cho, đổ lên điểm tâm ở trên bàn, chờ tên kia mắc câu.

Ngay tại khi nàng âm thầm hết sức đắc ý, Lận Viễn Ngạn cùng quản gia nói xong chuyện xoay người đi đến, trên mặt còn lộ vẻ tươi cười.

“Để Triệu công tử đợi lâu, thật sự là có lỗi.”

“Không sao, là ta làm phiền Lận đại nhân mới đúng.”

Triệu Tinh Nhung không thể không thừa nhận, Lận Viễn Ngạn anh tuấn tiêu sái, hơn nữa càng nhìn càng đẹp, cũng khó trách nữ nhân bên ngoài đều coi hẳn là hoàng thành thứ nhất vị hôn phu.

Không biết là nàng hoa mắt hay hẳn thật sự thích nam nhân, ngay tại khi nàng âm thầm đánh giá hẳn, Lận Viễn Ngạn đã đi tới bên nàng, cũng nhẹ nhàng cầm tay nàng, qua lại thưởng thức.

“Triệu công tử tay cũng thật non mịn, vừa trắng vừa mềm, so với nữ nhân còn làm cho người ta thương tiếc hơn.” Nói xong, còn giơ bàn tay nhỏ bé của nàng lên, nhẹ nhàng ấn xuống một ngụm hôn.

Động tác lớn mật này, làm Triệu Tinh Nhung ngẩn ra. Hẳn quả nhiên có đoạn tay áo chi phích! Oa! Không biết hẳn cùng thái tử ở trên giường, người nào là công người nào là thụ?

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhiệm vụ vẫn là phải hoàn thành, nếu hẳn bỏ qua ý tứ đối với nàng, nàng cũng không thể không công bằng lãng phí cơ hội tốt ngàn năm có một này.

“Chỉ cần Lận đại nhân thích là tốt rồi.” Nàng lấp bắp đem điểm tâm đến trước mặt hẳn, “Đại nhân có muốn hay không ăn chút điểm tâm? Bánh hoa quế nhà đại nhân làm thập phần mỹ vị, đại nhân nếu nghĩ đối với tiểu sinh làm cái gì đó, cũng phải trước bỏ tức thể lực, ngài nói có phải không?” (ô zời ơi, =)))))))) đầu óc Sal bắt đầu bị sơn đen! :”>)

Lận Viễn Ngạn lắc lắc đầu, “Ta hiện tại cái gì cũng không muốn ăn, thậm chí một ngụm ăn luôn người!” Nói xong, hắn một tay ôm Triệu Tinh Nhung vào trong lòng, cũng không để ý tới phản ứng kinh ngạc của đối phương, cúi đầu đánh úp về phía cánh môi non mềm của nàng. “Ngô.....” Triệu Tinh Nhung ngạc nhiên hô lên một tiếng, môi hắn vẫn còn lưu lại vị rượu, ngược lại còn có một loại hương vị tươi mát mê người.

Nụ hôn bá đạo của hắn lại mang theo vài phần mềm nhẹ, làm cho người ta đáy lòng ngứa ngáy, hôn lại hôn, hai tay của nàng kim lòng không đậu mà ôm lấy thắt lưng hắn.

“Ninh Thiện, không nghĩ tới nàng nữ phần nam trang, còn có vài phần thái độ mê người.” “Ngô, chỉ cần Lận đại nhân thích là tốt rồi – – ách?” (=)))))))))

Đột nhiên nghe thấy tên Ninh Thiện, Triệu Tinh Nhung trong lòng giật mình, “Người.....Người vừa mới gọi ta cái gì?” Lận Viễn Ngạn buông thân thể thê tử trong lòng ra, trong mắt tất cả đều là ý cười bốn cọt. “Đoàn Ninh Thiện, nàng cũng biết hành vi vừa rồi của nàng, là đã phạm vào bảy điều (tam tông tứ đức =bảy??) phải không?”

“Gi? Bảy điều gì?”

Sửa lại ý cười ôn nhu phía trước, tuấn dung Lận Viễn Ngạn rùng mình. “Nếu ta nhớ không lầm, trong đêm thành thân ta đã nói rõ với nàng sau khi kết hôn phải tuân theo quy củ, nàng chẳng những không nghe, ngược lại còn lớn mật dám nữ phần nam trang dạo chơi kỹ viện, Đoàn Ninh Thiện, nàng nói, ta nên trừng phạt nàng thế nào?”

“Chàng.....Chàng sớm đã biết ta là Đoàn Ninh Thiện?!”

Hắn hừ lạnh một tiếng, “Nàng cho rằng mình giả dạng là có thể thoát được khỏi mắt ta sao?” Nhắc nhở nàng lên, trái phải nhìn một chút, động tác ngả gối đến cực điểm. “Ngay cả kỹ viện cái loại địa phương này nàng cũng dám đi, xem ra là ta bình thường đối với nàng quản giáo rất rồi rạc, Ninh Thiện, Lận gia gia pháp như núi, xem ra, hình phạt hôm nay là nàng trốn không thoát.”

Thấy nàng khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời suy sụp, thân mình run nhè nhẹ, Lận Viễn Ngạn chỉ cảm thấy cực kỳ thú vị.

Trên thực tế khi hắn vừa bước vào Di Hương lâu nhìn thấy tân hôn thê tử nữ phần nam trang, nháy mắt có tia kinh ngạc.

Vốn định trêu cợt tiểu nữ nhân không biết trời cao đất rộng này, không nghĩ tới lúc nàng nghe đàn, khi thì nhíu mày, khi thì chống má, nhưng lại làm cho hắn cảm thấy đáng yêu.

Càng làm cho hắn giật mình là, vị công chúa từ trước chỉ biết sống phóng túng, đùa giỡn thị vệ này, cư nhiên có thể đưa ra một tay hảo cảm, ngâm ra một bài thơ hay, làm cho hắn không khỏi đối với nàng một lần nữa đáng giá.

Hắn tổng cảm thấy tiểu nữ nhân này trăm phương nghìn kế tiếp cận mình, khẳng định là có mục đích gì đó, hôm nay sở dĩ chạy đến Di Hương lâu, khẳng định cũng cùng hắn có liên quan.

Nếu nàng thích chơi, hắn cũng không ngại bồi nàng chơi đùa.

Nhưng là vừa nãy khi ôm nàng, hôn nàng, hắn bất ngờ cảm thấy rung động, đây không phải lần đầu tiên từ trên người nàng cảm nhận được loại cảm giác này.

Vì che dấu bất an trong lòng, hắn sớm vạch trần thân phận thật sự của nàng, vốn định dùng gia pháp dọa nàng một chút, thấy nàng bị dọa đến trắng mặt, hắn lại có cảm giác đau lòng.

“Lận.....Lận Viễn Ngạn ta cảnh cáo chàng, tốt xấu gì ta cũng là công chúa, chàng.....chàng dám đánh ta, ta.....ta kêu phụ hoàng chém đầu chàng.”

Có làm hay không, là hắn không đúng đạo chơi kỹ viện trước, nàng làm thê tử còn chưa có hê răng, hắn cư nhiên ác nhân cáo trạng trước, cần ngược lại nàng một ngụm!

Hắn vốn cũng không nghĩ thật sự phạt nàng, chẳng qua muốn nhân cơ hội trêu cợt một phen. Hắn giả bộ hờ ra bộ dáng do dự, “Nếu đánh bằng roi sẽ làm bị thương cái mũi nhỏ của nàng, kia không bằng đi phạt đường phạt quỹ năm canh giờ đi.” “Cái gì? Phạt quỹ năm canh giờ?” Năm canh giờ tương đương mười mấy

giờ nha. “Không được, người ta tốt xấu gì cũng là kim chi ngọc điệp, chàng dám phạt kim chi ngọc điệp ta quỳ, ta liền kêu phụ hoàng chém đầu chàng.” Nói đi nói lại, nàng chỉ có một câu đe dọa này, Lận Viễn Ngạn không khỏi dấy lòng cười trộm. “Đúng vậy, kim chi ngọc điệp xác thực không phải quỳ. Được rồi, nếu như vậy, vậy phạt nàng đêm nay không được ăn bữa tối.” “Không được không được, ta quen chiều chuộng sao có thể chịu được tư vị bị đói? Nếu chàng phạt ta không cho phép ta ăn bữa tối, kia..... ta đây kêu phụ hoàng chém đầu chàng.”

Lận Viễn Ngạn cố ý bỏ qua bộ dáng hờn dỗi của nàng, đe dọa nói: “Luôn miệng nói kêu phụ hoàng nàng chém đầu ta, mắt công nàng nói ra miệng, Đoàn Ninh Thiện, nếu ta đem chuyện nàng một mình dạo kỹ viện, đùa giỡn danh kỹ bẩm báo Hoàng Thượng, đến lúc đó xem Hoàng Thượng như thế nào sửa chữa nàng, thành thành thật thật chịu đói, nếu không, ta thật sự sẽ tuân theo gia pháp, đánh nàng một chút đấy.” Nói xong, hân hướng phía cửa hô to: “Người đâu.”

“Đại nhân.....” Trác quần gia vội vàng từ bên ngoài chạy vào.

“Phu nhân chúng ta nữ phần nam trang ra khỏi phủ, phạt nàng đêm nay không cho ăn cơm, phân phó xuống dưới, người nào dám can đảm đưa cơm cho nàng ăn, bị bắt được liền phạt một trăm trượng, trục xuất khỏi phủ! Hiện tại, đem phu nhân mang về phòng, trông coi nghiêm ngặt.” “Này, Lận Viễn Ngạn, tên hỗn đản người cư nhiên thật sự phạt ta! Ta....Ta sẽ nói cho phụ hoàng biết, ta sẽ kêu phụ hoàng chém đầu ngươi.....”(=)))))) chém đầu anh rồi chị ở với ai?! =))))

Đáng tiếc kêu gào của nàng, chỉ đổi lấy vẻ mặt tà cười của hắn.

Nàng trong đầu linh quang chợt lóe. Đáng giận! Đáng chết! Tên kia là cố ý, từ đầu tới đuôi, hẳn đều là mưu đồ của nàng.

“Lận Viễn Ngạn, tên hỗn đản người, đồ khốn khiếp, người cư nhiên giở thủ đoạn với ta! Không cần kéo ta, ta muốn kháng nghị, ta muốn khiếu nại với phụ hoàng...”

21. Chương 4-1

Lão quần gia của tướng phủ Trác Thành thực kinh ngạc.

Người làm vừa mới phục vụ đại nhân uống trà dùng bữa cũng thực kinh ngạc

Bởi vì chủ tử luôn luôn bất khẩu ngôn tiểu (nói năng thận trọng, không nói cười tùy tiện), thậm chí ngay cả đương kim thái tử cũng không đặt ở trong mắt, cư nhiên tao nhã ngồi trước bàn cười trộm, lão quần gia cũng hết thấy người làm sợ tới mức đều nghĩ đến đại nhân sinh bệnh.

Lận Viễn Ngạn sâu sắc cảm giác được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của bọn hạ nhân, biểu tình trầm xuống, đưa tay ra hiệu, “Không cần tùy thân hầu hạ, đều đi xuống đi.”

Mọi người đang nghĩ tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân chủ tử thất thường, nhưng đại nhân lại ra lệnh một câu, chỉ có thể đều khom người lui ra.

Lận Viễn Ngạn một mình uống trà xanh, bên môi vẫn còn ý cười.

Đúng vậy, hẳn thật là đang cười, bởi vì hắn thành công đùa giỡn Đoàn Ninh Thiện, cũng như hắn mong muốn đem nàng chọc đến oa oa kêu to.

Hắn rõ ràng biết nàng từ trước là một công chúa điêu ngoa, nhưng từ sau lần rơi xuống nước đó, nàng giống như thật sự thay đổi thành một người khác.

Công chúa trong trí nhớ, chẳng những điêu ngoa tùy hứng, còn âm ngoan vô tình, ý vào thân phận của mình, bên người có không biết bao nhiêu nô tỳ nữ chịu khổ bị nàng tra tấn cùng khi dễ.

Nhưng nay tiểu nữ nhân điêu ngoa kia giống như thật sự thay đổi, trở nên như đứa nhỏ, trở nên đáng yêu, cũng trở nên thật khôi hài.

Hắn phái người thử qua thị nữ Liên Nhi của nàng, theo trong miệng Liên Nhi biết được, công chúa ngôn hành cử chỉ cùng với một ít hành vi xử sự thật sự cùng dĩ vãng có bất đồng lớn.

Trong sinh hoạt hàng ngày, nàng cần kiệm giản dị; Về trang phục, nàng không hề khoa trương xa hoa; Trong đối nhân xử thế, cũng không kiêu ngạo ương ngạnh.

Này hết thay đổi làm cho hắn không khỏi suy nghĩ sâu xa. Nhưng làm cho hắn ngoài ý muốn là, gần gũi vài lần ở chung, tâm hắn cư nhiên không tự chủ được bị bộ dáng xinh đẹp đáng yêu kia hấp dẫn.

Hắn vào triều làm quan nhiều năm, đều có một bộ nguyên tắc xử thế, liền ngay cả đại thần cùng với Hoàng Thượng, Thái tử, cũng đều phải xem sắc mặt hắn mà làm việc.

Nay tâm tình hắn biến hóa là đại biểu cho cái gì?

Còn có công chúa rõ ràng một bộ thực chán ghét bộ dáng của hắn, cũng không biết vì sao, gần đây lại nhiều lần có ý đồ muốn quyến rũ hắn, sau lưng có ẩn chứa huyền cơ gì?

Rất nhiều nghi hoặc nhưng lại làm cho người luôn luôn thông minh như hắn giải cũng không giải được, chỉ có thể bất động xem xét.

Không thể phủ nhận, nàng hóa trang thành nam nhân, bộ dáng một chút cũng không hàm hồ, nếu không phải hắn có đôi mắt sắc bén, thật đúng là nhìn không ra một thân ngân bạch xinh đẹp phía trước chính là thê tử nhà mình.

Hiện tại đã là giờ Hợi (khoảng 9-11h đêm), hắn đoán vị công chúa bữu môi kia khẳng định đói bụng lắm.

Nghĩ nghĩ, hắn bưng đĩa bánh hoa quế trên bàn lên, hướng nơi ở của đối phương đi đến.

Ánh trăng như lưỡi câu, móc cao cao trên bầu trời đầy sao, thời tiết ban đêm dần lạnh, làm cho hắn không khỏi rung mình một cái.

Không chờ cước bộ hắn tới gần, chỉ thấy cách đó không xa có một bóng dáng lén lút theo cửa sổ nhảy ra, dựa vào ánh trăng có thể thấy, đúng là Đoàn Ninh Thiện.

Nữ nhân này đang làm gì?

Lận Viễn Ngạn nhú mày, lặng yên vô tức đi theo phía sau nàng, nàng lúc này giống một tên trộm tiến vào phòng bếp, thừa dịp bốn bề vắng lặng, trộm vài cái bánh bao nhét vào cái túi trước đó đã chuẩn bị sẵn.

Này cũng quá khoa trương đi? Hơn nữa khi thấy nàng lấy bánh bao thịt, lộ ra vẻ mặt tham lam, chỉ kém không chảy nước miếng.

Nhìn đến mặt này, hắn thiếu chút nữa cười ra tiếng, tránh ở chỗ tối, hắn muốn nhìn xem nàng còn có thể làm ra cái hành vi khoa trương gì.

Chỉ thấy nàng đem bánh bao thịt cột chắc, giấu vào trong ống tay áo, sau đó lại lén lút chuồn ra khỏi phòng bếp, nhưng vào lúc này, vẻ mặt nàng đột nhiên kinh ngạc, hai mắt thẳng đến phía hồ nước.

Không đợi hắn làm rõ phát sinh chuyện gì, chỉ thấy nàng sợ hãi kêu một tiếng, “Này, người cẩn thận một chút!” Phù phù! Một tiếng rơi xuống nước vang lên.

Lận Viễn Ngạn trong lòng thất kinh, chỉ thấy Đoàn Ninh Thiện dường như nhắm phía hồ nước phi tới, không đợi hắn gọi nàng, nàng đã thả người nhảy, hắn vừa nhảy mắt một cái nàng đã nhảy xuống hồ.

Ngay tại trong nháy mắt kia, hắn cảm giác ngực cứng lại, cơ hồ quên hô hấp.

“Ô ô...Ô ô...” Không phải, mặt hồ truyền đến tiếng kêu khóc sợ hãi của tiểu hài tử, hai tay nhỏ bé không ngừng đập nước ao.

Triệu Tinh Nhung đem hết toàn lực bơi hướng tiểu hài tử, thừa dịp đối phương bị nước ao bao phủ, một tay ôm nó tiến vào lòng mình.

“Đừng sợ đừng sợ, tỷ tỷ ở đây rồi.”

Ban đêm nước ao rất lạnh, trên người nàng mặt y bào thật dày, vải dệt sau khi bị tắm ướt, trở nên vừa trầm vừa nặng, hơn nữa hiện tại ôm tiểu hài tử làm cho nàng dần dần cảm thấy cổ hết sức.

Tiểu nam hài tựa hồ bị dọa choáng váng, nàng ôm bả vai đứa nhỏ, ra hướng hướng bên bờ bơi tới, lúc này, trong phủ cao thấp người hầu đều nghe thấy tiếng kêu to, tới lúc lão quản gia Trác Thành chạy tới, bị dọa đến trắng mặt.

“Tiểu Phúc.....Tiểu Phúc.....A, công chúa, ôi trời ơi! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tiểu nam hài bị rơi xuống ao chính là đứa con bảo bối bảy năm trước lão quản gia Trác Thành thật vất vả trông mong mới có được, làm sao lại rơi xuống ao?

Toàn thể người hầu sốt ruột vây quanh trên bờ, Lận Viễn Ngạn tại đây đột nhiên tỉnh ngộ tâm tình biến hóa của mình, cũng không cho phép mình biểu hiện ra ngoài.

Trong bóng đêm, Triệu Tinh Nhung ôm tiểu nam hài liều mạng bơi về bờ, đột nhiên thét lớn một tiếng, biểu tình nháy mắt trở nên thập phần thống khổ, nàng rất muốn liều mạng một hơi cuối bơi lên bờ, nhưng hai chân truyền đến đau đớn đem nàng kéo xuống dưới.

Tim Lận Viễn Ngạn hung hăng co lại, trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người, hần thả người nhảy xuống, nhảy vào trong ao.....

22. Chương 4-2

Aaaaaaaa

“Oa! Đau quá đau quá, chàng nhẹ một chút.”

Bên trong phòng ngủ, Triệu Tinh Nhung đáng thương hề hề bực chán bông, mũi đỏ bừng, tóc dài mặc kệ ẩm ướt, khuôn mặt nhỏ nhắn đông lạnh trắng bệch, bộ dáng rất đáng thương.

Lúc ấy chân nàng đột nhiên bị rút gân, nếu không phải Lận Viễn Ngạn nhảy vào ao đem nàng cùng tiểu hài tử kéo lên bờ, đêm nay nàng thật sẽ biến thành một cái thủy quỷ.

Giờ này khắc này, Lận Viễn Ngạn ngồi ở một bên ghế, đem chân bó nha tử (con gái ngày xưa có tục bó chân!) đông lạnh lạnh lẽo của nàng ôm vào trong ngực, bàn tay to vuốt ve qua lại, ý đồ giúp nàng giảm bớt đau đớn.

Hiện tại lòng hần vẫn còn sợ hãi, nhớ tới nửa canh giờ trước, mắt thấy nàng bởi vì chân rút gân mà dần dần chìm xuống, hần sợ tới mức nhảy xuống hồ nước, đem một lớn một nhỏ cứu lên.

Bên trong phủ cao thấp loạn thành một đoàn, đứa nhỏ sợ tới mức oa oa khóc lớn, liền ngay cả Đoàn Ninh Thiện cũng bởi vì uống vài ngụm nước ao mà suýt nữa đánh mất mạng nhỏ.

Lận Viễn Ngạn vội vã ôm nàng trạng thái một nửa hôn mê trở về phòng, lệnh cho Liên Nhi giúp nàng thay quần áo sạch sẽ, rồi vội vàng nấu bát canh gừng giúp nàng làm ấm bụng.

Thật vất vả nàng từ từ tỉnh lại, bởi vì chân rút gân đau oa oa kêu to, làm Lận Viễn Ngạn lo lắng không thôi, mới giúp nàng vuốt ve mát xa chân.

Hần là người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp hầu hạ nàng, nhưng nữ nhân này không biết phân biệt, cư nhiên còn gọi lớn tiếng như vậy.

Lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái. “Câm miệng, không được kêu nữa, ai cho nàng bất kể hậu quả nói nhảy liên nhảy, cho nên hiện tại chịu đựng cho ta.”

Kỳ thật không nghĩ đối với nàng hung hăng như vậy, nhưng chỉ cần nghĩ đến nữ nhân ngu dốt này lại liều lĩnh nhảy vào ao, hần vẫn là nhịn không được muốn mắng nàng một chút.

Bị hấn mắng, Triệu Tinh Nhung không khỏi nhăn cái mũi nhỏ. “Cái gì kêu bắt ké hậu quả nói nhảy liên nhảy, nhìn tiểu hài tử kia rơi xuống nước, ta như thế nào có thể thấy chết mà không cứu được.”

Nhưng làm nàng không dám tin là, Lận Viễn Ngạn ngày thường lạnh như băng cứ nhiên sẽ ở thời khắc mấu chốt nhảy xuống nước cứu nàng lên bờ.

“Nó rơi xuống nước, nàng sẽ không nghĩ gọi người khác tới cứu sao?” Trong nháy mắt thấy nàng rơi xuống nước, trái tim của hắn đình chỉ nhảy lên, hắn không nghĩ thừa nhận, trong tiềm thức, hắn lại sợ hãi mất đi nàng.

“Chờ người tới cứu, ta đã đem được tiểu tử kia kéo lên rồi.” Câu trả lời của nàng chọc lửa giận của hắn lại bùng lên, bỗng nhiên, ùng ục ùng ục! Một trận thanh âm xấu hổ từ trong bụng nàng truyền đến, hại nàng đỏ bừng mặt, Lận Viễn Ngạn lại bởi vậy lộ ra ý cười bồn chồn.

“Cười cái gì mà cười, còn không phải đều là do chàng làm hại, cứ nhiên không cho phép ta ăn nhiều cơm, thật vất vả đi đến phòng bếp trộm vài cái bánh bao thơm ngào ngạt, nay bị nước ao làm cho hỏng hết rồi.”

Cứ nghĩ đến ba cái bánh bao làm cho người ta thèm nhỏ dãi kia, nàng liền đau lòng. Lúc được cứu lên bờ, nàng trước tiên là nghĩ tới mấy cái bánh bao nhỏ còn chưa kịp hưởng dụng, đã bị ngâm xuống nước.

Nhỏ giọng oán giận của nàng, ở trong mắt Lận Viễn Ngạn, trở thành làm nũng.

Hắn hướng đến nữ nhân mềm mại ra vẻ chán ghét, mà Đoàn Ninh Thiết lơ đãng toát ra một cỗ kiêu thái, chẳng những không khiến cho hắn phản cảm, ngược lại còn làm cho hắn cảm thấy thật đáng yêu, hận không thể đem nàng kéo vào trong lòng, hảo hảo hôn môi một phen –

Hắn thật sự trúng tà, nhưng lại một lần lại một lần mê hoặc, loại cảm giác hắn không thể nắm trong tay.

Lận Viễn Ngạn buộc chính mình bảo trì lý trí, xoay người lấy đĩa bánh hoa quế trên bàn hắn vốn tính đưa cho nàng ăn. “Nếu đói bụng, trước hết ăn chút điểm tâm đi.”

Không nghĩ tới người kia vừa mới bối rối, không để yên đem đĩa bánh hoa quế đưa tới.

Hắn nhắc tay cầm một khối bánh xốp mềm đưa tới trước mặt nàng. “Trước ăn cho đỡ đói, đợi ta lại phân phó hạ nhân nấu chút đồ ăn đơn giản ấm áp mang lại đây cho nàng.”

Nhìn hắn đưa bánh hoa quế, Triệu Tinh Nhung nuốt nước miếng một cái, hai gò má không tự giác đỏ lên. “Chàng.....chàng không phải phạt ta không cho phép ăn cái gì, hiện tại sao lại tốt như vậy?”

Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng tay cũng không nhàn rồi, tiếp nhận khối bánh hoa quế kia, há mồm liền ăn vào miệng. Ngô, thật thơm, thật ngọt.

Thấy nàng ăn vẻ mặt thỏa mãn, Lận Viễn Ngạn nhin không được cười nói: “Nàng là bảo bối nữ nhi của Hoàng Thượng, là công chúa Nam triều chúng ta, nếu thực để nàng đói, Hoàng Thượng sẽ chém đầu ta.” Triệu Tinh Nhung nghe vậy cười một tiếng, không nghĩ tới yêu trang khóc nam nhân này cứ nhiên cũng sẽ nói những lời buồn cười như thế.

“Đầu của chàng như thế nào dễ dàng chém như vậy, ai chẳng biết Nam triều cao thấp quan viên, bao gồm Hoàng đế, Thái tử đều nghe lời chàng, đừng nói bỏ đói ta một chút, cho dù chàng thực sự lấy gia pháp đánh ta, chỉ sợ Hoàng thượng cũng sẽ không quản.” Lận Viễn Ngạn không hề nói nhiều, chỉ chuyên tâm xoa bóp chân cho nàng, lẳng lặng đánh giá bộ dáng hào sảng đáng yêu khi ăn của nàng.

Chỉ thấy cái miệng nho nhỏ hé ra cắn một miếng, điểm tâm dính trên phần môi non mềm của nàng, nàng hồn nhiên chưa thấy, chỉ vội vàng nuốt vào bụng.

Triệu Tinh Nhung thuận tay cầm lấy khối điểm tâm thứ hai, thấy hắn nhìn miệng mình, nhin không được cầm điểm tâm trong tay đưa tới trước mặt hắn, “Này, chàng không phải cũng đói bụng đấy chứ? Muốn hay không nếm thử? Thật sự ăn ngon lắm nha.” Lận Viễn Ngạn vốn đối với loại điểm tâm này không có hứng thú, nhưng nhìn khối điểm tâm ở trong hai ngón tay mảnh khảnh của nàng, lại nhìn nhìn phần môi của nàng, tiếp nhận điểm tâm, bỏ vào trong miệng.

“Như thế nào, ăn có ngon không?”

Nhìn khuôn mặt đáng yêu của nàng, ánh mắt thật to, miệng nho nhỏ, Lận Viễn Ngạn càng nhìn, tim đập càng nhanh, bỗng dưng, bụng nhói ra một cỗ rung động, thân mình cũng không tự giác mà thấy khô nóng.

Gặp quý! Đây là cái cảm giác chết tiệt gì?

Nhìn hần nhíu mày, Triệu Tinh Nhung lo lắng hỏi: “Này, chàng làm sao vậy? Sắc mặt là lạ.” Lận Viễn Ngạn cắn răng. “Cả người nóng quá, thật là khó chịu....” “Nóng, thấy khó chịu?” Nàng tỉnh tể đánh giá vẻ mặt biến hóa của hần, chỉ thấy hần nhìn chăm chăm mình, trong mắt toát ra dục vọng trắng trợn. Nàng trong giây lát nhớ tới cái gì, quát to một tiếng, “Đĩa bánh hoa quế này là lấy từ đâu?” “Đương nhiên là từ thư phòng ta lấy đến.”

“Cái gì?! Thư phòng?! Kia không phải vừa vặn là đĩa bánh bị ta hạ “thôi tình” sao?” Nói tới đây, nàng vội vàng che miệng mình lại, không phải bị Lận Viễn Ngạn nghe thấy đấy chứ. “Nàng nói cái gì? “Thôi tình” được? Nàng nói nàng hạ được trên điểm tâm?” Nữ nhân chết tiệt này!

Triệu Tinh Nhung không nghĩ tới sự tình sẽ ô long như vậy, được này vốn dĩ chính là hạ với hần, chỉ là hần lúc ấy đột nhiên biến sắc, chính mình lại bị đuổi trở về, liền đem chuyện kê đơn này quên mất.

Nàng vừa mới cũng ăn điểm tâm, lại không có việc gì, đại khái là Lận Viễn Ngạn có vẻ không may mắn, vừa vặn ăn trúng khối điểm tâm bị tẩm thuốc bột kia.

Mắt thấy ánh mắt hần trở nên càng ngày càng thâm u, nàng sợ tới mức thẳng hướng giường mà lui lại. “Ta....ta cảnh cáo chàng, chàng không được xằng bậy!”

Không nghĩ tới “thôi tình” được nàng kêu Liên Nhi từ trong cung trộm ra lại hữu hiệu như vậy, đợi chút!

Mục đích hạ được của nàng, vì muốn có con của Lận Viễn Ngạn.

Thấy hần vẻ mặt thống khổ, trong mắt tất cả đều là dục vọng, nàng đột nhiên nhắm mắt lại, bất cứ giá nào nói: “Cái kia.....chàng chàng chàng.....chàng xằng bậy đi!” (ô ta chết vì cười! =)))

Lận Viễn Ngạn cau mày, tiểu nữ nhân nên bị đánh đòn này cư nhiên đối với hần hạ được, mà hần cũng đại đột không bố trí phòng vệ, bị trúng kế của nàng!

Nhìn nàng với con thỏ nhỏ giống nhau lui ở góc giường, một hồi thu vạt áo, một hồi lại một bộ khăng khái hy sinh ngăn vạt áo, nàng thật sự là lạ! Đến tột cùng có mục đích gì?

Giờ này khắc này Lận Viễn Ngạn khó chịu đòi mạng, đã mất phương pháp suy nghĩ, mà tiểu nữ nhân nửa quỳ nửa ngồi ở trên giường, giống như nam châm hấp dẫn ánh mắt hần.

Nhẫn, không cần nhịn nữa, huống chi thuốc này là do nữ nhân đáng đánh đòn này tự mình hạ, vậy làm cho nàng tự mình gánh vác loại quả đắng này đi.

Hần liều lĩnh nhảy lên giường, một tay lấy thân mình run run kia kéo vào trong lòng, thô bạo hung hăng hôn lên cánh môi non mềm của nàng, đôi lấy một trận than nhẹ duyên dáng của nàng.

“Ngô ngô.....nhẹ chút, đau quá.....Ai nha, chàng làm đau ta.....không cần dùng sức như vậy lột quần áo ta, Lận Viễn Ngạn, người cái tên khốn khiếp hỗn đản này, oa.....A.....Đây là lần đầu tiên của người ta, người ôn nhu một chút cho ta.....” (Tại chị đang cấu nên Sal để chị ấy quát “người” luôn nhé!)

Kết quả tối hôm đó, trong phòng chủ nhân của tướng phủ truyền đến từng trận tiếng kêu ai oán, làm tôi tớ trong nhà mơ màng liên tục, trắng đêm khó ngủ.

23. Chương 4-3

Xương sống thắt lưng, lưng đau, cả người giống như tan ra, bủn rủn vô lực.

Triệu Tinh Nhung mơ mơ màng màng mở mắt, nguyên lai trời đã sáng, nàng vẫn cảm thấy mệt mỏi quá, này tuyệt đối cùng với ngày hôm qua trên mạng làm lụng vất vả quá độ có liên quan.

Làm lụng vất vả quá độ?!

Nàng đột nhiên thẳng tắp từ trên giường bật dậy, lúc này nam tử bên người đang ngủ say, trên mặt tuấn mỹ không còn nét lạnh như băng, ngược lại mang theo vài phần tính trẻ con.

Người này thật là Lận Viễn Ngạn sao?

Nhớ tới một tràng chuyện tình không quá vui vẻ tối hôm qua, ách..... Hắn là không tính rất vui vẻ đi?

Hắn thô lỗ lại hung ác đối với nàng vừa nhu vừa niết (nhu=xoa bóp,niết=nặn.. :”>), lần lượt va chạm, làm nàng đau đến kêu ai ai, liên thanh cầu xin tha thứ, mà hắn càng làm càng hưng phấn, thân thể của hắn không ngừng phóng thích giải thoát, thẳng đến khi hai người đều sức cùng lực kiệt tiến vào mộng đẹp.

Không nghĩ tới người đêm qua thô bạo như vậy, hiện tại lại ngủ giống như một đứa nhỏ vô có.

Nhưng vào lúc này, Lận Viễn Ngạn luôn luôn miễn cưỡng mở mắt ra, vừa vặn chống lại cặp mắt tìm tòi nghiên cứu của Triệu Tinh Nhung, trong lúc nhất thời, hai người giạt mình.

“Chàng....Chàng tỉnh?” Triệu Tinh Nhung bị hắn nhìn đến không được tự nhiên, dù sao tối hôm qua là hai người lần đầu tiên tiếp xúc thân mật, tuy rằng đã có da thịt chi thân, nhưng một khắc trắng trợn bốn mắt nhìn nhau, vẫn làm cho nàng e lệ.

Lận Viễn Ngạn nhú mày, nét trẻ con trên mặt trong giây lát biến mất không còn dấu vết.

Nghĩ đến lời nói cư nhiên của nàng, là nàng xếp đặt hạ được, mặt không khỏi cứng lại.

Triệu Tinh Nhung cũng không phải đứa ngốc, thấy hắn lãnh nghiêm mặt, chỉ biết là trong lòng hắn khẳng định không vui.

“Chàng làm chi bày ra loại sắc mặt này? Cho dù đêm qua đã xảy ra chuyện không nên phát sinh, kia.....kia cũng là chàng được lợi nhiều hơn.”

Lận Viễn Ngạn trầm mặc đứng dậy, đối với nàng ác nhân cáo trạng trước, hừ lạnh một tiếng, “Không nghĩ tới công chúa cao quý như nàng, thế nhưng ngay cả hạ được loại thủ đoạn này cũng dùng đến.” “Có hạ cũng phải đợi chàng ăn điểm tâm này mới được.....” Triệu Tinh Nhung vô lực phản kích.

“Nàng trăm phương nghìn kế muốn quyến rũ ta, lần này rốt cục thành công, nhất định thực vui vẻ đi.” Lận Viễn Ngạn cuối cùng tìm được cách lý giải, hắn đã nói nàng làm sao có thể biến thành một người khác, nguyên lai làm nhiều thay đổi như vậy, đơn giản là muốn đạt tới mục đích quyến rũ hắn lên giường.

Hắn châm chọc khiêu khích, làm trong lòng nàng hơi hơi đau xót. Tuy rằng nàng có ý đồ quyến rũ hắn là sự thật, nhưng nàng cũng không muốn hắn nghĩ nàng không biết xấu hổ như vậy.

Chính mình đột nhiên chết đã làm cho nàng đủ khổ sở, còn mặc danh kỳ diệu đi vào cổ đại, nhận cái quỷ nhiệm vụ giúp cái gì sinh con, nay còn phải đối mặt với những lời nói lạnh nhạt của hắn, nhiều ngày ủy khuất cùng oán hận lập tức toàn bộ đánh úp trong đầu nàng, nàng hai tay dùng sức đẩy khỏi ngực hắn –

“Ai muốn quyến rũ chàng, chàng không cần tự mình đa tình, ta mới không phải loại không có nhân phẩm như chàng tưởng tượng.” Thấy nàng hốc mắt phấp phồng, một bộ giận giữ cố giữ bình tĩnh, hắn trong lòng không khỏi loạn cả lên.

“Nếu khinh thường quyến rũ ta, thế tình huống hiện tại tính là cái gì?” “Ta.....Ta.....”

Triệu Tinh Nhung bị hắn hỏi không nói gì chống đỡ được, không cam lòng yếu thế, nàng tức giận đến nói những lời không suy nghĩ, “Ta chỉ là muốn nhìn xem chàng có phải cái phương diện kia có chương ngại, ai nói chàng cưới ta cũng không chạm vào ta, ta chỉ là muốn biết phu quân ta có phải hay không chỉ là một quả hồng mềm trông được nhưng không dùng được.”

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng thành công thấy Lận Viễn Ngạn khóe mắt run rẩy.

Lận Viễn Ngạn giận trừng mắt nhìn nàng hồi lâu, gờ lên vẻ mặt tà cười. “Như vậy công chúa, nàng tự mình kiểm tra qua, phát hiện ta phương diện kia có thể có chương ngại?”

Nghĩ đến tối hôm qua một tràng kịch liệt, mặt nàng đỏ lên, ấp úng nói: “Hoàn hảo, chẳng qua.....chẳng qua cái kia có lẽ là do thuốc “thôi tình” có hiệu quả tốt.”

Nàng nói chưa dứt lời, lời vừa nói, hoàn toàn đem Lận Viễn Ngạn chọc giận.

Cánh tay dài vung lên, đem tiểu nữ nhân đáng đánh đòn trước mắt dùng sức kéo lại, trên mặt tà ác thâm sắc càng ngày càng đậm.

“Hiệu quả của “thôi tình” được sao? Xem ra nàng vẫn hoài nghi bản lĩnh của vi phu.” Triệu Tinh Nhung bị hấn làm cho hoảng sợ tới mức muốn tránh, thân mình đột nhiên bị kéo về phía sau, mắt thấy toàn bộ thân mình sẽ bị ngã xuống giường – –

Lận Viễn Ngạn nhanh tay lẹ mắt đưa cánh tay dài chụp tới, thành công đem nàng kéo vào trong lòng, mới tránh cho một hồi bị kịch phát sinh.

Hai người bị một màn mạo hiểm vừa nảy dọa cho ngây người, duy trì tư thái gắt gao ôm lẫn nhau.

“Công chúa, Trác quân gia mang theo con Trác Tiểu Phúc nói có chuyện quan trọng cầu kiến – -” Lúc này, không rõ cho nên Liên Nhi vội vã từ bên ngoài chạy tiến vào, vừa mới bước vào bên trong, liền thấy Tể tướng cùng Công chúa nhà nàng đang gắt gao ôm nhau.

Tiểu nha đầu sắc mặt đỏ lên, sợ tới mức hai đầu gối mềm nhũn, vội quỳ gối. “Công.....Công chúa, Phò mã, nô tỳ không phải cố ý.”

Kết quả, một buổi sáng sớm tốt đẹp, ngay tại một hồi sợ bóng sợ gió mà vượt qua.

Triệu Tinh Nhung được Liên Nhi hầu hạ ăn mặc chỉnh tề, từ trong phòng đi ra, liền nhìn thấy Trác quân gia mang theo tiểu nam hai tuổi qua được nàng cứu ra từ dưới hồ nước đang nằm úp sấp quỳ gối, còn cả dập đầu ba cái.

“Công chúa, lão nô hôm nay cố ý mang theo tiểu khuyển hướng công chúa nói lời cảm tạ, tạ công chúa tối hôm qua cứu tiểu khuyển một mạng. Tiểu Phúc, còn không mau hướng công chúa nói cảm ơn.”

Tiểu nam hài kia chỉ có sáu, bảy tuổi đang quỳ gối tại chỗ, vẻ mặt hoảng sợ không biết làm sao.

Trác Thành trừng mắt nhìn con liếc mắt một cái. “Còn ngốc cái gì, mau dập đầu tạ ơn công chúa đi.” Lão quân gia đến lúc tuổi già, đã năm mươi tuổi, dưới gối liền như vậy có một đứa con bảo bối, ngày hôm qua liếc thấy con rơi vào hồ nước, sợ tới mức suýt nữa ngã xuống.

Nhưng điều làm hấn thực ngoài ý muốn chính là, công chúa cứ nhiên lại tự nhảy vào hồ, cứu đứa con của hấn.

Trước kia những tin đồn có liên quan đến công chúa hấn đều có nghe thấy, sau khi hoàng thượng hạ chỉ, mệnh chủ tử phải lấy công chúa, bọn hạ nhân trong phủ còn lo lắng tương lai gia chủ mẫu sẽ rất khó hầu hạ.

Nhưng là trải qua mấy ngày tiếp xúc, hấn phát hiện công chúa cũng không có đáng sợ như mấy tin vịt kia, ngược lại còn thân thiết kỳ cục.

Chỉ cần ngày hôm qua không để ý thân phận cao quý nhảy xuống cứu con hấn, khiến cho hấn vô cùng cảm kích.

Thấy con dần dần, Trác Thành vẻ mặt lo sợ không yên cầu xin, “Thỉnh công chúa đừng trách móc, tiểu khuyển hướng nội, khó được có thể nhìn thấy công chúa, có lẽ nó sợ hãi.”

Triệu Tinh Nhung vội vàng đi đến phía trước, đem hai người đứng lên. “Trác quân gia, mọi người hiện tại đều là người một nhà, làm ơn người không cần nói quỳ liền quỳ, quỳ củ nhiều mệt chết người đi.” Nàng bên nói, bên đánh giá tiểu nam hài được cứu tới qua, nàng phát hiện đứa nhỏ này bộ dáng rất đáng yêu, khỏe mạnh kháu khỉnh, ánh mắt tuy rằng có điểm nhỏ, nhưng diện mạo thanh tú.

“Tiểu tử kia năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hồi công chúa, tiểu khuyển năm nay bảy tuổi.” Trác Thành thấy con vẫn ngơ ngác như cũ, không khỏi nhún mày, “Đứa nhỏ này trời sinh hướng nội, ít cười lại không thường nói chuyện, đại khái là trước đây nô tài

cùng mẹ nó đều bận quá, không có thời gian quản nó, liền đem nó khóa ở trong phòng không cho phép đi ra ngoài, không nghĩ tới lâu lại dường thành loại tính cách này.” Triệu Tinh Nhung vừa nghe, không khỏi nhìn tiểu nam hài vài lần. “Đứa nhỏ này sao lại có thể dùng phương pháp khóa lại để quản nó? Người có biết hay không tiểu hài tử đều thực yếu ớt, hơn nữa bóng tối cùng cô đơn sẽ ảnh hưởng đến phát triển thể xác và tinh thần bọn chúng, nếu không may, sẽ tạo thành tâm lý tật bệnh cùng chứng tự kỷ....”

Trác Thành trừng lớn hai mắt, không hiểu từ miệng công chúa bệnh tâm lý cùng chứng tự kỷ đến tột cùng là cái ý gì.

Lời nói của nàng, cũng vừa vặn Lận Viễn Ngạn từ trong phòng đi ra nghe thấy.

Triệu Tinh Nhung lúc này mới nhớ tới người thời đại này không biết cái gì là chứng tự kỷ, lại lừa cùng bọn họ giải thích, dù sao cũng không có người nào sẽ tin tưởng loại chuyện xuyên qua thời không này.

Nàng nửa ngồi xổm trước mặt tiểu nam hài, trong tay cầm một khối ngọc ấm trắng noãn. “Tiểu tử kia, người xem, viên bạch ngọc này có xinh đẹp hay không?”

Trác Tiểu Phúc rụt lui bả vai, đôi mắt nhìn chằm chằm bạch ngọc xinh đẹp kia, sau nửa ngày, mới nhẹ gật đầu.

Nàng trong lòng thực vui. “Nếu xinh đẹp, vậy người có muốn không?” Tiểu nam hài lại gật đầu, nhưng hai tay cũng không yên vận xoắn qua lại.

“Này, tốt xấu gì ta cũng là ân nhân cứu mạng của người, đối đãi ân nhân cứu mạng, người như thế nào lại bày ra biểu tình lạnh lùng như vậy, ngay cả một câu cũng không chịu nói với ta, thật sự là làm người ta thương tâm nha!” Nàng giả bộ tức giận, nhìn tiểu tử kia vẻ mặt ác cảm tội nghiệp, hai tay nhỏ bé lại vận vẹo liên tục.

Triệu Tinh Nhung không nổi giận, tiếp tục dụ dỗ, “Chỉ cần người cười với ta một cái, sau đó nói cảm ơn tỷ tỷ, như vậy khối ngọc này coi như là làm lễ vật tặng cho người, được không?”

Trác Thành bị tươi cười thân thiết hiền lành của nàng dọa cho sợ hãi. Đánh chết hấn hấn cũng không dám tin, công chúa lại sẽ lộ ra mỉm cười ngọt như vậy, mà lại là cười với con hấn.

Trác Tiểu Phúc sợ hãi nhìn chằm chằm bạch ngọc trong tay nàng, không biết qua bao lâu, đại khái là nó thật sự bị tươi cười hiền lành trên mặt Triệu Tinh Nhung đã động, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, phát ra thanh âm yếu ớt như muỗi.

“Cám ơn.....Cám ơn công chúa cứu mạng.” Dứt lời, lại xả ra một cái tươi cười miễn cưỡng, nhưng bộ dáng đáng yêu cực kỳ.

Triệu Tinh Nhung trong lòng vui vẻ, cầm ngọc bội trong tay đưa tới trong tay nó. “Thật sự là cái nhu thuận tiểu tử, cầm lấy, khối ngọc này thực là đáng giá nha, về sau liền giao cho người bảo quản.” “Công chúa, này là không thể cho, tiểu khuyển như thế nào xứng có được đồ của hoàng gia?” Trác Thành kinh sợ, không nghĩ tới công chúa thật sự đem ngọc bội quý báu cho con.

Triệu Tinh Nhung cười trấn an, “Trác quản gia, người đừng bảo thủ như vậy, ta chẳng qua là đưa cái linh kiện cho tiểu tử kia mà thôi.”

Trác Tiểu Phúc có ngọc bội, cảm giác thập phần mới mẻ, tay nhỏ bé cầm ngọc lặn qua lộn lại nhìn, khi đang nhìn điêu khắc trên ngọc bội, nhú mày.

“Tiểu tử, người có biết cái chữ này đọc là gì không?”

Hấn mở miệng lắc lắc đầu.

Trác Thành vội vàng giải thích, “Hồi công chúa, tiểu khuyển đến nay dốt đặc cán mai, không nhận biết nửa chữ.” “Tại sao có thể như vậy! Nó không phải đã bảy tuổi rồi sao?”

“Này....”

Triệu Tinh Nhung lại khom người, chỉ vào chữ trên bạch ngọc kia nói: “ Chữ này ấy, đọc là chữ phúc, phúc lộc thọ hỉ phúc, hạnh phúc, bức ảnh gia đình hạnh phúc, cũng là chữ phúc trong Tiểu Trác Phúc, chỉ cần người mang theo nó, về sau nhất định sẽ mang đến cho người vô tận phúc khí.”

Nàng kiên nhẫn, gần từng tiếng giải thích, chẳng những Trác Thành ngạc nhiên, liền ngay cả Lận Viễn Ngạn đánh giá nàng hồi lâu cũng bị chấn động, chìm đắm trong tươi cười ngọt ngào của nàng.

Trác Thành phát hiện chủ tử đến, vẻ mặt cung kính khom mình hành lễ, “Đại nhân.” Lận Viễn Ngạn đáp nhẹ một tiếng, trên mặt lại trở lại vẻ lạnh lùng.

Triệu Tinh Nhung đứng dậy nhìn lại, biểu tình có chút mất tự nhiên.

Trác Thành biết tính tình chủ tử nhà mình, tuy rằng chủ tử đối với hạ nhân cũng không tiếc rẻ, nhưng cũng không quá thích bị người ta quấy rầy.

Trong phủ rất nhiều hạ nhân đều có con nhỏ, bất quá đều rất ít có cơ hội bước vào phòng chủ.

Cho nên hần vội vàng lôi kéo con đập đầu tạ ơn, sau đó nhanh chóng xoay người rời đi.

Lận Viễn Ngạn vì chính mình vừa rồi bản thân cảm thấy ảo não, cho nên lúc này cố ý phụng phịu, thanh âm lạnh lùng nói: “Qua vài ngày nữa, chính là ngày nàng hồi cung thăm người thân, nếu nàng không muốn phiền toái, ở trước mặt hoàng thượng đừng nói loạn mấy chuyện này.”

“Chàng sợ ta sẽ ở trước mặt hoàng thượng nói xấu chàng?” Nàng mơ hồ đoán trúng lo lắng của hần, dù sao cộc hôn sự này cũng là Hoàng thượng làm chủ, hần tự nhiên không phải bởi vì thích nàng mới lấy nàng vào cửa. “Yên tâm đi, ta sẽ không nói mấy chuyện tình không thoải mái lúc chúng ta ở chung cho phụ hoàng, làm ảnh hưởng con đường làm quan của chàng.” Hần nhú nhú mày. Nữ nhân này nghĩ đến đâu vậy, hần căn bản cũng không phải ý tứ này được không!

Mà Triệu Tinh Nhung lại nhìn biểu tình nhú mày của hần hiểu lầm thành hần cam chịu, đáy lòng sinh ra một cỗ cảm giác không thoải mái.

Mắt mắt của nàng bị hần thu hoàn toàn vào trong mắt, nhìn không được tâm sinh ra thương tiếc, lúc nàng xoay người liền lấy hết sức nắm cổ tay nàng.

“Không phải như nàng tưởng đâu...”

Hần một bộ muốn nói lại thôi, nhìn Triệu Tinh Nhung tim của hần cũng theo đó mà bắt đầu đập phồng.

“Quên đi, tùy tiện nàng nghĩ thế nào cũng được.”

Lận Viễn Ngạn cảm thấy chính mình không thể cùng nàng giải thích rõ ràng cảm giác của mình, tùy hứng đem nàng quăng tới một bên, mang theo vài phần táo bạo, xoay người rời đi.

Triệu Tinh Nhung ngẩn ngơ một hồi lâu, mới lộ ra tươi cười nghịch ngợm.

Một khắc vừa mới kia, Lận Viễn Ngạn, thật đúng là.....rất đáng yêu.

24. Chương 5-1

Bảy ngày sau đại hôn, Tể tướng cùng công chúa rốt cục hồi cung thăm người thân.

Hoàng cung đại viện lễ tiết thật nhiều, hai vợ chồng trước hướng Hoàng Thượng dập đầu thỉnh an, tiếp theo gặp thái tử, người một nhà khó tránh khỏi muốn ôn chuyện một phen – – tuy rằng Triệu Tinh Nhung thật sự không có chuyện cũ gì hay ho muốn cùng nói với những người này, nhưng ở bên ngoài vẫn là bộ dáng làm bộ làm tịch.

Hoàng Thường nhìn thấy ái nữ nhiều ngày không gặp, trong mắt tràn đầy ý cười cùng yêu thương.

Triệu Tinh Nhung thuở nhỏ cùng anh trai sống nương tựa vào nhau, chưa từng thể nghiệm qua cảm giác được cha mẹ yêu thương, cho nên mỗi lần nhìn thấy Hoàng Thượng đối với nàng lộ ra từ ái mỉm cười, trong lòng cảm thấy thực ấm áp.

Nếu Hoàng Thượng biết nữ nhi người thân sinh đã không còn trên nhân thế, có thể hay không sẽ thấy khổ sở?

Đương kim thiên tử đã ngoài năm mươi, nếp nhăn hiện rõ ràng nơi khóe mắt, nàng thật sự không thể nhìn lão nhân gia thương tâm khổ sở, nếu nàng vẫn bị giữ ở thời không này, liền dùng hết khả năng sắm vai nhân vật này thật tốt.

Cho nên khi Hoàng Thượng lôi kéo tay nàng hỏi đông hỏi tây, nàng cũng nhân cơ hội quan tâm long thể một chút.

“Phụ hoàng ngày đêm vì việc nước mà làm lưng vất vả, nay nữ nhi đã gả làm vợ người ta, không thể thường xuyên bầu bạn bên người phụ hoàng, hy vọng phụ hoàng chú ý bảo trọng long thể nhiều hơn.”

Nàng biểu đạt sự quan tâm xuất phát từ nội tâm, tuy rằng thời gian tiếp xúc thực ngắn, nhưng từ trong ánh mắt yêu thương của đối phương, nàng không khó nhìn ra, Hoàng Thượng thật là một phụ thân tốt.

Hoàng Thượng nghe xong, long tâm đại duyệt (duyệt = vui vẻ). Nữ nhi trong trí nhớ, chỉ điều ngoa tùy hứng, làm xằng làm bậy, thấy hấn, luôn cầu này cầu kia, chưa khi nào nghe qua lời quan tâm xuất phát từ nội tâm của nàng.

Xem ra đem nữ nhi gả cho Lận ái khanh, là cử chỉ sáng suốt, ít nhất tiểu nữ nhi vốn dĩ kiêu ngạo đã trở nên hiểu chuyện.

Triệu Tinh Nhung nhìn về phía thái tử ở một bên, chỉ thấy hấn từ đầu tới đuôi lãnh nghiêm mặt, mà từ khi Lận Viễn Ngạn xuất hiện ở trước mặt hấn, ánh mắt hấn liền vẫn đuổi theo chàng.

Bên ngoài đều đồn đại hai người bọn họ có quan hệ mật thiết, xem ra đều không phải là giả dối hư ảo.

Triệu Tinh Nhung không khỏi cảm thấy đau đầu, không nghĩ tới Lận Viễn Ngạn nam nữ đều ăn, trừ bỏ thái tử, còn có Di Hương lâu Tử Yên cô nương, xem ra gả cho một cái trượng phu cực nổi tiếng làm vợ thật thống khổ.

Tán gẫu một chút chuyện nhà xong, Hoàng Thượng liền đem đề tài chuyển đến chuyện quốc sự.

“Lận ái khanh, có một việc, vẫn làm trầm rối loạn, trầm thật sự không biết nên nói hay không nói.” Lận Viễn Ngạn nhú mày lại hiện ra vài phần cung kính. “Hoàng Thượng nói lời này là muốn trách vi thần, trong lòng Hoàng Thượng có lo lắng điều gì, thần sẽ dốc toàn lực giúp Hoàng Thượng giải quyết ổn thỏa.”

“Trầm biết, vài năm nay kinh tế Nam triều dần dần phát triển phồn vinh, cùng cố gắng của Lận ái khanh có quan hệ, nhưng nay quốc gia của ta đại bộ phận mạch máu kinh tế đều bị người bắc quốc nắm trong tay, trầm không thể không lo lắng, nếu loại tình huống này vẫn liên tục phát sinh, tương lai có thể hay không sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến quốc lực Nam triều ta?”

Lận Viễn Ngạn nghe xong, mỉm cười. “Hoàng Thượng đã quá lo lắng. Trên thực tế thần cảm thấy hai nước vẫn qua lại với nhau, có lợi cho phát triển vận mệnh quốc gia. Hoàng Thượng ngẫm lại, Nam triều cùng Bắc triều đều là đại quốc, vô luận so sánh vẫn là quốc thể (thực lực quốc gia) đều thập phần tương đương, nhưng nếu vì thế mà không có quan hệ qua lại, ngược lại để một ít người tiểu quốc nhân cơ hội tạo loạn. Cho nên thần chủ trương xúc tiến hai nước trao đổi kinh tế, tiểu thương của Nam triều ta tiến vào Bắc quốc, mà tiểu thương của Bắc quốc tiến vào Nam triều, cứ như vậy, chẳng những có thể xúc tiến kinh tế hai nước tăng trưởng, còn có thể tăng cường khí thế cùng địa vị của Nam triều ta.” “Nhưng là, hiện tại đại bộ phận thương nhân lớn ở Nam triều đều là người Bắc quốc, trầm là sợ....” “Phụ hoàng, người có lẽ không hiểu, tuy rằng đại bộ phận thương hộ tại Nam triều đều là người bắc quốc, nhưng theo nhi thần điều tra, tất cả những thương hộ này đều là thương nhân chính trực, phụ hoàng người cũng biết, kinh tế của quốc gia ta luôn luôn bạc nhược, vài năm nay nếu không phải Lận đại nhân thúc đẩy quan hệ giữa hai nước, quốc khố của Nam triều sao có thể đầy đủ như hiện nay.” Đoàn Ninh Khang ở một bên vội vàng hát đệm, giữa những hàng chữ, toàn là nghiêng về Lận Viễn Ngạn.

Hoàng Thượng nghe Thái tử cùng Tể tướng đồng thời giúp hấn phân tích, hơn nữa nói được đạo lý rõ ràng, may đang nhũu chặt cũng không khỏi giãn ra vài phần.

Triệu Tinh Nhung đối với chuyện quốc sự của bọn họ là nửa điểm hứng thú cũng không có, vốn định đứng dậy rời đi, mà ngại cho thân phận của mình, lại không tự tiện làm chủ được, cho nên chỉ có thể kiên trì ngồi nghe bọn họ nói từ Nam triều đến Bắc quốc, lại từ Bắc quốc trở lại Nam triều.

Bất quá Thái tử kia một bộ chỉ bảo hộ Lận Viễn Ngạn, lại thật khiến cho nàng tò mò.

Không biết là có phải nàng quan sát lầm không, thực cảm thấy giữa bọn họ không được tự nhiên, Lận Viễn Ngạn vẫn như trước là một bộ đáng xem nhẹ lạnh lùng, nhưng thái tử lại không như vậy.

Hắn rõ ràng là thái tử trên vạn người dưới một người, cũng là chủ nhân tương lai của Nam triều, tại sao trong lúc nói chuyện lại có thể có ý vô tình biểu hiện ra đối với Lận Viễn Ngạn kính cẩn cùng kính sợ.

Hai người này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ trong hai người Lận Viễn Ngạn mới là công? (đam mỹ a! :>)

Ngay tại lúc Triệu Tinh Nhung đang bị phỏng đoán của mình làm cho khiếp sợ, chỉ thấy khuôn mặt ôn nhu tươi cười đột nhiên xuất hiện ở trước mắt nàng.

“Ninh Thiện, nàng không phải vẫn la hét muốn uống rượu mơ trong cung sao? Đây là rượu ngon ta vừa mới cố ý hướng Hoàng Thượng xin cho nàng, muốn hay không nếm thử xem?”

Nàng giật mình ngây ngốc một đoạn thời gian thật dài, vẻ mặt tươi cười trước mắt này, nam nhân lời nói lại mang ý sủng nịnh này, thực là cái kia Lận Viễn Ngạn mà nàng quen biết sao?

Còn có, nàng la hét muốn uống rượu mơ khi nào?

Nàng vẻ mặt không biết làm sao, tay đột nhiên bị đối phương kéo qua, bàn tay bị hấn nhẹ nhàng cầm lấy.

“Làm sao vậy? Có phải muốn vì phụ tự mình giúp nàng uống thì mới bằng lòng bỏ qua hay không?” Nói xong, hấn còn vươn ngón tay dài nhẹ nhàng nhéo nhéo mũi nàng, thái độ đối với nàng hoàn toàn sủng ái.

Hoàng Thượng ở một bên thấy thế, chỉ cảm thấy mình đã làm một chuyện thật tốt, giúp nữ nhi tìm được một phu quân thực yêu thương nàng. Mà Đoàn Ninh Khang nhìn thấy hai người vô cùng thân thiết, tay nắm cái chén không khỏi nổi gân xanh, ánh mắt sâu thẳm, làm cho người ta tâm sinh ra e ngại.

Triệu Tinh Nhung cuối cùng hiểu được, Lận Viễn Ngạn tính ở trước mặt Hoàng Thượng cùng Thái tử diễn một vở kịch vợ chồng ân ái.

Hoàng gia quan trường, hướng đến người lừa ta gạt, tuy rằng không hiểu hấn vì sao đột nhiên nghĩ diễn vở kịch này, nhưng trong tiềm thức không cách nào kháng cự lại nhiệt tình của hấn.

“Đa tạ phu quân chăm sóc, rượu mơ trong cung này, luôn luôn là món ta yêu thích nhất, vốn đang sợ phụ hoàng trách tội ta mê rượu, nhưng nếu là một mảnh thịnh tình của phu quân, ta đây liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Nàng nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, lộ ra bộ dáng tiểu nữ nhi đáng yêu.

Ít nhất ở trong mắt người ngoài, hai người là chàng có tình, muội có ý, ân ân ái ái, bộ dáng biến tình sâu nặng. “Ha ha ha.....” Hoàng Thượng thấy thế, không khỏi cao giọng cười ha hả. “Lận ái khanh, nữ nhi điều ngoa này của trẫm từ nhỏ đã không chịu quản thúc, từ sau khi gả cho ngươi, lại trở nên hiểu chuyện rất nhiều, trẫm thấy các ngươi ân ái như thế, trong lòng thật sự là cao hứng, Vĩnh Phúc, công chúa phò mã hôm nay hồi cung thăm viếng, truyền ý chỉ của trẫm, tối nay trong cung mở đại yến ăn mừng. “Lão nô tuân chỉ!” Hoàng thượng đại duyệt, thân là nô tài tự nhiên cũng cảm thấy vui vẻ theo.

Chẳng qua có người vui mừng có người sầu, tỷ như thái tử Đoàn Ninh Khang, từ đầu tới đuôi thủy chung lãnh nghiêm mặt, một bộ phận hận bất bình. Thẳng đến khi ánh mắt hơi chỉ trích của Hoàng Thượng rơi xuống trên mặt hấn, hấn mới không tình nguyện xả ra một cái mỉm cười.

“Hoàng muội cùng muội phu ân ái như vậy, thật là phúc khí của Nam triều ta, phụ hoàng, nhi thần tối nay muốn cùng Phò mã không say không về.” Hấn tuy rằng mặt mang tươi cười, nực cười giữa sắc mặt lại lẩn tắp vài phần đau khổ. Quan hệ giữa hai người này, thật đúng là ý vị sâu xa a!

Kết quả đến buổi tối, bốn phía trong cung tổ chức tiệc rượu, chúc mừng công chúa hồi cung. Văn võ bá quan nhận được lời mời cũng đều tới chúc phúc.

Triệu Tinh Nhung đối với loại quan trường dối trá này thật sự không cảm thấy hay ho gì, rượu quá ba tuần liền lấy lý do đi tiểu rời khỏi nơi yến khách ồn ào.

Không nghĩ tới ở bên ngoài tùy tiện đi dạo một chút, nàng phát hiện ra một chuyện thật đáng buồn, thì phải là -- nàng không cẩn thận lạc đường.

Bất tri bất giác, nàng theo một con đường nhỏ, đi tới trước một cung điện sâu thẳm.

Làn hương như sương mù lượn lờ nơi cửa đại điện, bốn phía tản ra mùi hương.

Ngẩng đầu nhìn, trên bảng hiệu đại điện viết ba chữ to “Chiêu Nhân điện”.

Mang theo vài phần tò mò, Triệu Tinh Nhung bước vào trong điện, mới phát hiện điện bày đầy bài vị tổ tông, mặt trên có khắc tạc danh các đại hoàng đế Nam triều.

Hóa ra Nam triều Chiêu Nhân điện, chính là nơi bái tế tổ tông.

Nàng vốn đối với loại địa phương này không hề hứng thú, đang muốn xoay người rời đi, lại nhìn thấy bên cạnh vách tường lộ ra một bức vẽ mỹ nhân.

Mỹ nhân kia cười trên một con ngựa trắng, tay cầm roi ngựa, tuổi chừng trên dưới hai mươi, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, trong ánh mắt tản ra khí phách cùng anh khí, làm cho người ta có một loại cảm giác “quân lâm thiên hạ”. (vua một nước??!)

Triệu Tinh Nhung bị nữ tử trên người tỏa ra khí phách này làm cho hoảng sợ, rõ ràng chỉ là một bức tranh trưng bày, có thể thấy được thời điểm họa sĩ vẽ nàng, có bao nhiêu dụng tâm, đem thần thái, biểu tình vẽ thật như thế.

Chỉ là nàng càng nhìn kỹ, càng phát hiện ra nữ tử trong tranh này có chút nhìn quen mắt.

Nhìn kỹ ngũ quan tinh xảo kia, trong khí chất mặc dù nhiễm khí phách, mà trong ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng đậm đặc, lại làm cho nàng nhớ tới một người, Lận Viễn Ngạn.

Nàng bị chính ý tưởng của mình dọa cho nhảy dựng. Nhìn kỹ, nữ tử này cùng Lận Viễn Ngạn quả thực có vài phần tương tự.

Nhưng mà, tế điện trong Chiêu Nhân điện này không phải đều là thành viên hoàng thất Nam triều sao?

Nữ nhân kia là ai?

25. Chương 5-2

Bởi vì tiệc tối long trọng, đoàn người ngủ lại hoàng cung.

Sáng sớm hôm sau, Lận Viễn Ngạn mang theo công chúa bái biệt Hoàng Thượng cùng Thái tử, chuẩn bị hồi phủ. Trước khi đi, tránh không được Hoàng Thượng một phen dặn dò quan tâm, còn đối với công chúa ân cần dạy bảo, muốn nàng hảo hảo phụng dưỡng Phò mã.

Triệu Tinh Nhung không khỏi cảm khái, thân là nữ tử cổ đại, vô luận thiên kim quý tộc vẫn là tiểu cô nương, tránh không được lấy chồng theo chồng, gả cho tùy vận mệnh chó.

Trong khi giã chết, Lận Viễn Ngạn không biết thế nào căn cân không thích hợp, toàn chọn ở trước mặt thái tử, đối với nàng biểu hiện ra vẻ mặt nhu tình mật ý, bộ dáng quan tâm che chở.

Trong lòng nàng mặc dù không có vui vẻ gì, nhưng vẫn giúp hắn diễn trò.

Rời khỏi hoàng cung, đối mặt với đại kiệu xa hoa tám người khiêng, nàng không khỏi nhúu mày, vẻ mặt cùng bộ dáng tâm không cam lòng tình không nguyện ý.

Có lẽ Lận Viễn Ngạn thật sự thực chú ý biểu tình biến hóa của nàng, cư nhiên ôn nhu hỏi: “Ninh Thiện, nàng không phải là không muốn ngồi kiệu trở về đây chứ?”

Đối mặt với tha thiết hỏi han của hắn, cùng với ánh mắt chim ưng chăm chú lợi hại của Thái tử, Triệu Tinh Nhung chỉ có thể cười khổ. “Mỗi ngày hết ăn lại ngủ, hết ngủ lại ăn, lâu rồi không nhúch nhích thân thể, thật ra có chút cứng ngắc, cho nên ta nghĩ.....” “Được, ta đây bồi nàng tản bộ trở về, dù sao hoàng cung cách tướng phủ cũng không có bao xa.” Lời nói mềm mại nhỏ nhẹ này, chẳng những làm Triệu Tinh Nhung trong lòng vang lên cảnh báo lớn, liền ngay cả Đoàn Ninh Khang sắc mặt cũng khó coi đến cực điểm.

Lận Viễn Ngạn không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của người khác, nói lời từ biệt với thái tử, lại lệnh cho mấy kiệu phu lui, thật sự liền như vậy cùng nàng công khai tiêu sái bước ra đại môn của hoàng cung.

Hai người ở mặt ngoài giả bộ ân ái vợ chồng, trong lòng lại mang tâm sự khác nhau.

Đối với Triệu Tinh Nhung mà nói, lần tiến cung này, Lận Viễn Ngạn sở dĩ hết lần này đến lần khác đối với mình ân cần che chở, tất có mưu kế.

Mà đối với Lận Viễn Ngạn mà nói, hắn đã thành công đạt được mục đích của mình, duy nhất không nghĩ tới là, Đoàn Ninh Thiện cư nhiên phối hợp như vậy, cùng mình diễn hết một màn lần này.

Thẳng đến lúc bước ra khỏi cửa cung, đi tới ngã tư đường náo nhiệt, hắn mới rút cục đánh vỡ trầm mặc, “Ta biết nàng khẳng định rất ngạc nhiên quan hệ giữa ta cùng thái tử, hoặc là theo như một ít đồn đại bên ngoài, đối với nàng chắc chắn đã có ảnh hưởng nhất định.” Triệu Tinh Nhung không nghĩ tới hắn sẽ chủ động nhắc tới chuyện này, ở sâu trong nội tâm lại dâng lên một cỗ chua xót khôn tả.

Này đại khái chính là tính cách trời sinh của nữ nhân, cho dù nàng đều không phải là thuộc loại thời không này, mà cùng với Lận Viễn Ngạn đã có da thịt chi thân, vô luận loại vô cùng thân thiết này xây dựng trên cái dạng trụ cột gì, tâm tình cũng sẽ sinh ra mỏng manh biến hóa.

Hơn nữa lần này vào cung, cho dù là người ngu ngốc, cũng nhìn ra được thái độ của thái tử đối với hắn căn bản bất đồng với quan hệ quân thần bình thường.

Nhếch môi, nàng tận lực không cho mất mát của mình biểu lộ trên mặt, chỉ hơi hơi tươi cười, nhìn như không để ý: “Nếu chàng không muốn nhiều lời, ta sẽ không hỏi nhiều, huống hồ nam nam yêu nhau, ở trong lịch sử cũng không phải chưa từng có.”

Lận Viễn Ngạn đột nhiên cười ra tiếng, nhìn ánh mắt của nàng, tựa như đang nhìn một đứa nhỏ không hiểu chuyện. “Tư tưởng của nàng thực cởi mở, đáng tiếc, sự thật lại không phải như nàng tưởng tượng.” Lòng của nàng lại bị lời nói của hắn gợi lên hưng trí, nhất là tươi cười trên mặt hắn, không phải lạnh nhạt trong quá khứ làm bất hòa, ngược lại làm cho người ta có một loại cảm giác rất muốn thân cận.

“Đại khái là tám năm trước, thái tử phụng hoàng mệnh rời cung ban sai (việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa), trên đường gặp phải tập kích của bọn cướp, ta lúc ấy gặp chuyện bất bình ra tay cứu giúp, cho nên hắn vì báo đáp ân tình của ta đối với hắn, mới đưa ta dẫn vào triều đình, một đường phong làm Tế tướng.....” Giống như không chút để ý thuật lại một phen, nhưng thật ra đang giải thích nghi kỵ mà ngoại giới lưu truyền về hắn cùng Đoàn Ninh Khang.

Triệu Tinh Nhung không hiểu Lận Viễn luôn luôn tự cho là thanh cao vì sao lại hướng mình giải thích, chẳng lẽ ở trong lòng hắn, địa vị của nàng đã sinh ra biến hoá?

Hồi tưởng lại vài lần ở trước mặt Hoàng thượng cùng Thái tử, hắn đều sẽ đối với mình đặc biệt ôn nhu tươi cười, cùng với quan tâm che chở kia không biết là thật hay là giả.

Này hết thấy, cho dù chính là biểu hiện giả dối, vẫn làm cho người ta tâm động.

Nhất là chuyện xấu giữa hắn cùng với thái tử, từ chính mồm hắn giải thích, lại làm cho lòng nàng ảm áp.

Còn có lần trước nàng vì cứu Trắc Tiểu Phúc mà chân bị chuột rút, cũng là hắn quên mình ra tay cứu giúp, sau đó, hắn lại cẩn thận giúp nàng mát xa chân, chẳng lẽ hết thấy này, tất cả thật sự đều là giả vờ sao?

Lận Viễn Ngạn cái người này, thực cảm thấy hấn thật thần bí, khi thì thiện lương, lúc lại tà ác, làm cho người ta không thể nắm bắt được.

Nhưng không thể phủ nhận là, lòng của nàng, giống như bất tri bất giác bị hấn hấp dẫn.

Đột nhiên cách đó không xa truyền đến một trận hỗn loạn, chỉ thấy một đám ác bá, kiêu ngạo hưởng những quầy hàng buôn bán nhỏ hai bên mà thu phí bảo hộ.

Ở thời đại này quả nhiên có người như thế, đám người kia đáng người cường tráng, một đám nam tử mặt lộ hung tướng, ngôn ngữ thô tục, mãnh liệt dùng võ lực đến áp bức tiểu thương tiểu phiến (bán rong).

Tiểu thương nơi đây đại khái là thường bị nhóm người này ức hiếp, đều tự mình xuất ra một ít ngân lượng giao cho đối phương.

Đám người kia lấy được bạc, trên mặt lộ ra tham lam tà cười, lúc sau bọn chúng đi đến trước quầy hàng của một bà cụ, đem bà cụ vây quanh.

Bà cụ kia là bán củi, thân mình nhỏ gầy lại lưng còng, mỗi ngày khiêng những bó củi lửa kia vào chợ bán lấy tiền duy trì sinh kế một nhà già trẻ, làm cho người ta nhìn đều cảm thấy đau lòng.

Đối mặt với yêu cầu vô lý của vài cái trang hán tử, bà cụ không khỏi cả người run run, rưng rưng liên thanh cầu xin: “Mấy vị đại gia, lão thân từ sáng sớm đến bây giờ ngay cả một bó củi cũng chưa bán được, thật sự lấy không ra ngân lượng nộp cho các người, cầu xin mấy vị đại gia buông tha lão thân.”

“Thiếu mẹ nó vô nghĩa! Nhanh đem tiền bạc trên người bà giao hết ra đây, nếu không bắt đầu từ ngày mai, bà cũng đừng mơ ở trong này mở quán bán củi. Các huynh đệ, lục soát thân thể bà ta!”

“Không cần....không cần a....”

Triệu Tinh Nhung nhìn thấy một màn này, không khỏi cảm thấy tức giận, vừa muốn tiến lên ngăn cản, thân mình đã bị Lận Viễn Ngạn chặt chẽ kéo lại, nàng khó hiểu trừng hấn, hấn lại đối nàng lắc lắc đầu.

Ngay lúc đám ác nhân kia có ý đồ khi dễ bà cụ, cầm đầu đám ác nhân đột nhiên phát ra một tiếng hét thảm, ngay sau đó, người nọ thống khổ ôm hai mắt, kêu thập phần thê thảm.

“Là đứa nào hỗn đản khốn khiếp cư nhiên dám dùng đá đánh ta?”

Triệu Tinh Nhung không thể tin được mở lớn miệng. Người nọ vừa mới nãy còn hoàn hảo tốt, nhưng giờ phút này mất lại đỏ máu, rõ ràng là bị cái vật nặng gì đó hung hăng đánh trúng, vô cùng thê thảm.

Lại nhìn hướng Lận Viễn Ngạn bên cạnh như trước bảo trì đậm cười, nhưng tay phải của hấn lặng lẽ thu vào ống tay áo. Chẳng lẽ ám khí vừa nãy, là do hấn phóng?

Mấy cái ác nhân kia thấy tên cầm đầu mất đột nhiên không biết bị ám khí từ nơi nào bay tới đã thương, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Nhưng bọn hấn dù sao cũng ở bên ngoài gây chuyện, biết khẳng định có người đang âm thầm giở trò quỷ, người này nếu có thể vô thanh vô tức đã thương mất của lão đại, công phu khẳng định thập phần rất cao, vì thế một đám người không dám ở lâu, giúp đỡ lão đại bị thương phá vỡ đám đông, chạy trốn chết quan trọng hơn.

Triệu Tinh Nhung suýt nữa bị bọn họ đụng phải, may mắn một đôi cánh tay dùng lực đem nàng kéo đến trong lòng, chặt chẽ bảo vệ, mới tránh khỏi ác vận bị ngã sắp xuống.

“Nàng không thể an an phận phận ở bên người ta sao?”

Đỉnh đầu truyền đến giáo huấn bắt đắc dĩ của Lận Viễn Ngạn, nhưng trong miệng lại mang theo vài phần nuông chiều che chở.

Nghe vậy, tim nàng nhảy dựng, hai má cũng nhiễm đỏ vài phần, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ giọng nhỏ nhẹ hỏi: “Vừa mới có phải chàng vụng trộm ra tay giúp bà cụ kia không?”

Lận Viễn Ngạn giúp nàng đứng vững, đáp lại nàng một cái cười không dấu vết. “Ta không biết nàng đang nói cái gì, chúng ta nên trở về phủ.”

Bàn tay to của hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, Triệu Tinh Nhung cứ như vậy bị hắn mạnh mẽ nắm đi.

Tuy rằng hắn bề ngoài lạnh như băng, mà lòng bàn tay ấm áp lại làm cho người ta có một loại cảm giác an toàn.

Khẽ cắn môi, hồi tưởng nụ cười không quá rõ ràng vừa nãy của hắn. Tươi cười kia thực mỏng, nhưng lại như gió xuân phất qua lòng nàng. Lận Viễn Ngạn, chàng rốt cuộc là một người nam nhân như thế nào?

26. Chương 5-3

Trong nháy mắt đã hơn một tháng, từ sau khi Tể tướng cùng công chúa hồi cung thăm người thân, nguyên bản tình huống đối chọi gay gắt tựa hồ đã có chuyển biến tốt đẹp.

Tuy rằng Lận Viễn Ngạn như cũ vì việc nước mà làm lụng vất vả, thường xuyên ở trong thư phòng đi vào giấc ngủ, nhưng mỗi ngày đều tận lực cùng công chúa dùng bữa.

Trên bàn cơm cũng không trầm mặc như dĩ vãng, ngược lại thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng cười của công chúa, khẳng định là Tể tướng còn nói cái gì, chọc tân hôn thê tử không kiêng nể gì cười ha ha.

Mà Tể tướng cũng sửa thái độ lạnh lùng ngày xưa, thường thường cùng thê tử thảo luận thiên văn, nhưng ngẫu nhiên lại sẽ bởi vì một chút việc nhỏ mà tranh luận không thôi.

Thấy chủ tử nở nụ cười, hạ nhân cũng sẽ cười; Thấy chủ tử nhíu mày, hạ nhân cũng vụng trộm nhíu mày theo.

Tóm lại, từ sau khi Tể tướng cưới Công chúa, nguyên bản tương phủ tôn trọng yên tĩnh liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Một ngày sau giờ Ngọ (11am-1pm), Lận Viễn Ngạn ngồi kiệu từ trong cung hồi phủ, xa xa chợt nghe thấy thanh âm nói cười của một đám trẻ nhỏ từ trong phòng hạ nhân truyền đến.

Hạ nhân trong phủ hơn phân nửa đã thành thân sinh con, hắn đối đãi hạ nhân cũng không có không tốt, chỉ cần bọn họ đủ trung thành thành thật, mang theo gia quyến hắn cũng không có ý kiến.

Cho nên phòng hạ nhân kia, ngày thường cũng có mấy tiểu quỷ lui tới, trong đó cũng bao gồm con của Trác quân gia Trác Tiểu Phúc.

Gần đây công vụ bận rộn, hắn đã có mấy ngày ngủ lại hoàng cung, cùng Hoàng Thượng Thái tử tham thảo quốc sự, thật vất vả hoàn thành được một giai đoạn công việc, một câu khẩu dụ Hoàng Thượng hạ xuống “Chớ vắng vẻ nữ nhi bảo bối của trẫm”, hắn rốt cuộc rảnh rỗi hồi phủ.

Tiếng đám tiểu hài tử kia cười đùa vốn cũng không thể khiến cho hắn hứng thú, nhưng là trong thanh âm hỗn loạn ấy lại có tiếng nói chuyện của Đoàn Ninh Thiện. Là hắn nghe lầm sao?

Mang theo vài phần nghi hoặc, Lận Viễn Ngạn lệnh cho kiệu phu ngừng kiệu, theo thanh âm, hắn lại thấy một màn –

Đoàn Ninh Thiện mặc một thân y bào mộc mạc sạch sẽ, tóc dài cao cao búi ở sau đầu, ống tay áo xắn lên, cầm một cái bút vẽ gì đó trên tờ giấy trắng.

Bốn phía có bảy, tám đứa nhỏ nhìn chằm chằm giấy trắng, một lát công phu, trên giấy liền xuất hiện hai con chó con mèo con rất sống động. “Lão sư thật là lợi hại!”

Bọn nhỏ đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi, trong mắt tất cả đều là ánh sáng hâm mộ cùng sùng bái.

Nàng đem bút vẽ đặt ở một bên, cười tủm tỉm giảng giải cho bọn nhỏ hai loại động vật này có đặc tính cùng thói quen gì, còn dạy bọn nó làm thế nào nuôi chó mèo, cùng với nên đối đãi như thế nào với mấy con động vật nhỏ.....

Lận Viễn Ngạn phát hiện chính mình trên mặt lại như có gió xuân, mỉm cười mê hoặc.

Gương mặt kiêu sa phóng túng trong trí nhớ kia, chẳng bao lâu sau, lại bất tri bất giác trở nên thanh thuần như vậy?

Ánh mắt sinh động, mỉm cười ôn nhu, tiếng nói mềm mại tốt đẹp, tuy rằng đang ở trong phòng hạ nhân, lại mặc vải thô xiêm y, mà khuôn mặt tươi cười đang đắm chìm trong ánh mặt trời kia, lại càng phát ra tôn quý bức người.

Nàng nhỏ nhẹ trả lời nhóm tiểu bằng hữu đề xuất một cái lại một cái vấn đề nhằm chán, mà đám tiểu quỷ kia lú lú, hoàn toàn đem nàng trở thành đại tỷ tỷ hiền lành dễ thân, không hề kiêng kị kéo ống tay áo của nàng, luôn sờ sờ nàng lão sư.

Không biết là tiểu quỷ nào mất sắc, phát hiện sự tồn tại của hắn. “Đại nhân....” Nhất thời, bảy, tám đôi mắt đen lúng liếng hoàn toàn nhìn về phía hắn, đương nhiên cũng bao gồm trong mắt mang ý cười của Đoàn Ninh Thiện.

Đám nhỏ kia nhìn thấy hắn, đều đứng dậy quỳ, ngập ngừng thỉnh an, khuôn mặt tươi cười vừa nãy nhất thời biến mất không thấy. Xem ra hắn ngày thường làm người hoàn toàn thất bại, nếu không mấy đứa nhỏ như thế nào lại sợ hắn như vậy.

Nhìn thế tử chuyên chú ngênh thị hắn, hắn cố gắng bảo trì biểu tình lạnh lùng, đem động dung cùng thưởng thức vừa nãy, toàn bộ che dấu.

“Hôm nay như thế nào lại có thời gian hồi phủ?” Triệu Tinh Nhung rõ ràng ngăn người, ba ngày trước hắn bị Hoàng Thượng triệu tiến cung, nói là vài thị trấn ở đông bắc gặp tai họa, các đại thần đều bị tuyên tiến cung nghị sự.

Suốt ba ngày không thấy, trong lòng thật ra dị thường tưởng niệm.

Nhàn đến vô sự, nàng phát hiện mấy tiểu hài tử trong phủ ngày thường không có người trông nom, cũng không có biết chữ, liền quật khởi nổi lên dục vọng làm lão sư của bọn chúng.

Có lẽ là nàng trời sinh thích cùng tiểu hài tử tiếp xúc, lại thập phần hưởng thụ lạc thú dạy học, cho nên rất nhanh mấy đứa nhỏ liền không hề sợ hãi nàng.

Vài ngày ở chung, bọn nó đã có thói quen gọi nàng là lão sư.

Dù sao cũng đã bị phát hiện, Lận Viễn Ngạn đơn giản đi đến trước mặt bọn chúng, giơ tay nói: “Đều đứng lên đi, về sau ở trong phủ không cần có nhiều quy củ như vậy.”

Bọn nhỏ đứng dậy, nhưng sợ hãi hắn là chủ tử, tất cả đều không dám lên tiếng, không dám nói lời nào.

Triệu Tinh Nhung thấy thế, không khỏi nhú mày. Xem ra băng dày ba thước, Lận Viễn Ngạn khẳng định là ngày thường quá mức nghiêm túc, mới có thể đem tiểu hài tử dọa thành như vậy.

Cười hì hì nàng hơi cúi xuống, cười trấn an bọn nhỏ, “Tiểu Phúc, tiểu Lượng, hiện tại là thời gian nghỉ ngơi, hai đứa đại ca ca các ngươi, liền mang theo đệ đệ muội muội đi chơi được không?” Trải qua dạy dỗ của Triệu Tinh Nhung, chứng tự kỷ của Trác Tiểu Phúc đã có chuyển biến tốt. Thấy lão sư coi trọng mình như vậy, nó tự nhiên vui vẻ lĩnh mệnh.

Nhìn cao thấp một đám tiểu quỷ rời đi, Lận Viễn Ngạn mới hoàn hồn nhìn phía nàng. “Không nghĩ tới nàng có thể vẽ tranh.”

Này thật sự là ngoài dự kiến của hắn, tuy rằng đường cong đơn giản, lại dị thường sinh động.

Triệu Tinh Nhung cười ôn nhu. “Tranh vẽ rất nhiều thời điểm có thể nung đúc tâm linh, hơn nữa không phải bức tranh nào cũng có sắc thái giống nhau, tùy từng họa sĩ mà ý tưởng cùng tâm tình sẽ khác nhau.”

Vài năm học mỹ thuật tạo hình cùng tâm lý học cũng không phải là phí công, hơn nữa trải qua mấy ngày cùng tiểu bằng hữu tiếp xúc, nàng phát hiện tiểu hài tử cổ đại càng thêm tinh thuần đáng yêu, làm cho nàng thực muốn làm giáo sư của bọn chúng.

Thấy nàng nói đến mặt mày hớn hở, vẽ mặt tự tin, hắn nhịn không được muốn công kích nàng.

“Chẳng qua là một bức tranh mà thôi, làm sao có thể biểu đạt ý nghĩ nội tâm?” “Giống như hình ảnh, nếu từ những người khác nhau vẽ ra, biểu đạt ra ý niệm cũng sẽ không giống nhau. Nếu chàng không tin, có thể tùy tiện vẽ, có lẽ ta có thể đoán được ý nghĩ nội tâm của chàng.” Thấy hắn cười có lẽ, Triệu Tinh Nhung không khỏi chu môi đỏ mọng. “Như thế nào? Hay là chàng sợ?” Lận Viễn Ngạn hừ một tiếng, cầm lấy bút vẽ của nàng, ở trên giấy, tùy tiện vẽ mấy nét, hiện ra một con chim yến nhỏ nhỏ đang ăn sâu.

Chỉ là vài nét bút, hơn nữa vẽ cũng không rất thật, hắn nghĩ nhìn một cái, xem nàng có thể nhìn ra được cái manh mối gì.

Triệu Tinh Nhung đối với bức vẽ kia nghiên cứu một lát, mày liễu dài nhỏ hơi hơi nhíu lại, lập tức dùng một loại ánh mắt không thể tin được đánh giá hắn, làm hắn cả người không được tự nhiên.

“Nàng làm chi dùng loại ánh mắt này nhìn ta?”

“Chàng muốn quyền có quyền, muốn thế có thế, rõ ràng thiên hạ đều có thể nắm trong tay, mà vì sao chàng vẫn như cũ không vui?”

Lời nói của nàng làm hắn giật mình. “Có ý tứ gì?”

“Người khác nhau cho dù vẽ những bức tranh giống nhau, cũng sẽ hiểu hiện ám chỉ trong lòng ra ngoài khác nhau. Tựa như bức tranh chim yến ăn sâu này của chàng, sâu để ở trước mặt nó, mà nó lại chỉ nhìn chứ không ăn, này vẽ ám chỉ nội tâm chàng cô độc, chàng khát vọng được yêu, khát vọng tự do, khát vọng trên đời này có thể có người nhiệt tình chân ý đi che chở chàng, yêu thương chàng – ”

“Nói hươu nói vượn! Ta làm sao có thể có ý nghĩ ngây thơ như vậy?” Lận Viễn Ngạn đánh gãy lời của nàng, mà trong lòng lại vì giải thích của nàng mà ngạc nhiên.

Nàng sao lại lợi hại như thế, có thể vào thế giới nội tâm của hắn nhìn rõ ràng thấu triệt như vậy?

Triệu Tinh Nhung cũng không tức giận, tựa như đối đãi với một cái tiểu hài tử vô lễ bình thường, đối với hắn cười cười.

“Cổ lẽ là ta nói sai rồi, dù sao mặc kệ như thế nào, người muốn sống vui vẻ là quan trọng nhất.” Nàng cười cười vỗ vỗ vai hắn, “Hôm nay nếu trở về sớm như vậy, không bằng ném thử tay nghề của ta như thế nào, cây ngô dẫn hoa canh, chàng có vừa lòng không?”

Giờ phút này Lận Viễn Ngạn tâm tình càng phức tạp.

Ninh Thiện, nàng càng lương thiện am hiểu ý người, ta.....ngược lại càng sợ hãi.

27. Chương 6-1

Sau khi ăn bữa cơm chiều, Lận Viễn Ngạn không có trực tiếp đi thư phòng, mà là theo Đoàn Ninh Thiện về chủ phòng ngủ. Tiến cung ba ngày, không biết vì sao, nhưng lại rất tưởng niệm nàng.

Tuy rằng hắn cực lực khắc chế dục vọng trên thân thể, nhưng mỗi khi hồi tưởng lại đêm đó hai người điên cuồng triền miên, chỗ nào đó trên thân thể lại lập tức sinh ra biến hóa.

Từ trước hắn nhẫn được, mà hiện tại loại nhẫn nại này lại biến thành một loại tra tấn.

Vừa mới ăn bữa tối nàng tự tay làm, mặc dù so ra kém đầu bếp làm rất nhiều, nhưng mỹ vị ngon miệng, làm cho đáy lòng hắn cảm thụ tràn đầy hạnh phúc.

Có lẽ thật sự là ăn no ấm áp tâm tư sinh ra dâm dục, tuy rằng nàng một thân trang phục chất phác, nhưng trong ánh mắt lại biểu lộ mềm mại quyến rũ, nhìn hắn làm tâm ngứa ngáy, quả muốn đem nàng ôm tới trong lòng che chở yêu thương.

Nếu tâm không thể khống chế, hắn quyết định thuận theo khát vọng của chính mình.

Suy nghĩ trong lòng Lận Viễn Ngạn, Triệu Tinh Nhung tự nhiên không hiểu được, chỉ cảm thấy đêm nay thái độ của hắn thực khác lạ, thời điểm hai mắt đang nhìn nàng lại có loại thần thái si mê.

Liên Nhi việc trong việc ngoài hầu hạ chu đáo, khó khăn lắm mới đem hai vị chủ tử thu xếp thỏa đáng, lại nhìn thấy trong mắt Phò mã có dự vọng, nàng tự nhiên hiểu được kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì.

Âm thầm cười trộm, tiểu nha đầu hiểu chuyện theo cửa đi ra.

Trong phòng ánh nến sáng trưng, nhìn Đoàn Ninh Thiện thả tung mái tóc, cởi ngoại bào, trong ánh nến chiếu rọi, có vẻ long lanh rung động lòng người, Lận Viễn Ngạn nhin không được từ phía sau ôm lấy nàng, khuôn mặt tuấn tú nhẹ nhàng khoát lên đầu vai của nàng.

“Ninh Thiện, nàng và ta từ sau khi thành thân tới này, còn chưa chính thức viên phòng phải không?” Thấy nàng xoay người, ngón trỏ của hắn đặt nhẹ lên cánh môi nàng, đáy mắt mang theo vài phần ý cười bướng bỉnh, “Lần trước không tính, đó là nàng kê đơn hại ta.” Triệu Tinh Nhung không nghĩ tới hắn sẽ ôm mình, trong lúc nhất thời đáy lòng tựa như có con nai con đang nhảy loạn.

“Cái kia...Kỳ thật ta.....”

Lời còn chưa dứt, đã bị hắn hôn áp chế, hai người song song ngã xuống giường, rì rào âu yếm lẫn nhau, rõ ràng là một đôi vợ chồng lâu không gặp mặt, tận tình dùng ngôn ngữ tứ chi đến nói hết tường niệm.

Triệu Tinh Nhung bị hắn mềm nhẹ hôn khiến cả người run run, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhắm nháp nhu tình của đối phương, nghiêm khắc lại nói, lần trước trong trí nhớ thật sự không thể nói là tốt, vừa thô bạo vừa đau, nhưng là lần đầu tiên, lại làm cho nàng cảm nhận được cái gì mới là lưỡng tình tương duyệt.

Nếu nói chuyện hoan ái lần trước là vì hoàn thành nhiệm vụ Nguyệt lão giao, như vậy lúc này đây, nàng cũng là cam tâm tình nguyện.....

“Viễn Ngạn.....”

Thanh âm nhỏ bé yếu ớt của nàng, tựa như xuân được, Lận Viễn Ngạn động tác càng thêm nhiệt tình nóng bỏng.

“Có chuyện, kỳ thật ta vẫn muốn cùng chàng nói rõ ràng....”

Triệu Tinh Nhung biết rõ loại sự tình linh hồn trao đổi này nói ra miệng hắn khẳng định sẽ không tin, mà nàng không nghĩ lừa gạt hắn, nếu đúng như lời Nguyệt lão nói, sau 10 tháng mang thai, hai người phải mỗi người một ngã, từ nay về sau không thể gặp lại, như vậy đối với Lận Viễn Ngạn mà nói rất không công bằng.

“Chuyện gì chờ ngày mai nói sau, ngày mai ta đã hướng Hoàng Thượng xin phép rồi, không cần vào triều sớm....”

“Nhưng là.....”

Lúc này sắc dục đang nồng, Lận Viễn Ngạn thế nào còn có tâm tư nghe lời của nàng, ngay tại khi sắp cởi sạch quần áo lẫn nhau, một cái vật gì đó cứng rắn chạm vào thắt lưng hắn.

Hắn tùy tay đem vật đáng ghét đó ném ra sau, đó là một quyển tranh cuốn, theo động tác tung đi của hắn, tự động mở ra trên mặt đất, Lận Viễn Ngạn vốn cũng không có quá để ý, đến khi nhìn thấy nữ tử trên bức họa, lại làm cho hắn bỗng nhiên đình chỉ động tác.

Hắn tựa nửa người trên giường, hai con mắt nhìn chăm chăm cuốn tranh mỹ nhân rất sống động kia, mỹ nhân trong bức tranh, cười trên một con ngựa trắng, tay cầm roi ngựa, mắt sáng như đuốc, tựa như quân lâm thiên hạ.

“Làm sao vậy?” Triệu Tinh Nhung vẻ mặt khó hiểu, theo ánh mắt hắn nhìn lại, “Người trong tranh này, chàng nhận ra là ai sao?”

Nếu nói một khắc trước Lận Viễn Ngạn là bộ dáng thiên sứ, như vậy lúc này chỉ có thể dùng âm ngoan ác ma để hình dung hắn, rất giống như muốn đem nàng xé ra làm nhiều mảnh.

Hắn đột nhiên hung hăng nắm chặt vạt áo của nàng, “Bức họa này nàng là từ nơi nào lấy ra?” Nàng bị bộ dáng của hắn dọa sợ tới mức nuốt nuốt nước miếng, “Chính là lần trước ta cùng với chàng tiến cung gặp phụ hoàng, trong lúc vô ý lạc đường đi nhầm địa phương, ở Chiêu điện nhìn thấy bức họa này, lúc ấy.....lúc ấy ta phát hiện người trong bức tranh này ánh mắt cùng với chàng rất giống, cho nên đặc biệt lưu ý một chút, ta.....ta lúc trước bởi vì từng học vẽ, dựa vào trí nhớ, liền đem tranh này vẽ ra.”

Nguyên bản tràn ngập nhiệt tình Lận Viễn Ngạn hoàn toàn biến mất, trở thành vẻ mặt lạnh cắt như băng.

Hắn chậm rãi đứng dậy, buông tay nàng ra, đi đến bên bức tranh, chậm rãi nhặt lên, sau đó đem bức họa kia xé nát.

Giơ tay lên, từng mảnh nhỏ phân tán bay trong gian phòng, lại quay đầu, vẻ mặt của hắn khôi phục lại nét xa cách.

“Từ nay về sau, không được để bức họa này lại xuất hiện trước mặt ta, nếu không, ta sẽ không tha cho nàng.” Hạ xuống một câu nói tàn nhẫn, cũng không để ý tới vẻ mặt khó hiểu của Triệu Tinh Nhung, hắn tùy ý chụp kiện áo khoác, xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Ngoài cửa, truyền đến tiếng gọi khẽ của Liên Nhi, “Phò mã gia, người....người hôm nay không qua đêm ở đây sao?” Trong phòng, Triệu Tinh Nhung chỉ cảm thấy ngực từng trận đau đớn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao nàng cảm thấy sự tình trở nên càng ngày càng phức tạp?

Từ sau ngày đó, Lận Viễn Ngạn mỗi ngày đều sớm ra trễ về, thậm chí rất nhiều lúc căn bản không ở trong phủ qua đêm.

Triệu Tinh Nhung rất ít khi nhìn thấy bóng dáng của hắn, quan hệ giữa hai người bởi vì bức họa kia, lâm vào một loại chiến tranh lạnh trước nay chưa từng có.

Cho dù ngẫu nhiên có thể ở bên trong phủ chạm mặt, mỗi khi nàng có ý đồ cùng hắn nói chuyện, hắn cũng là căn bản sẽ đem nàng trở thành không khí, trực tiếp xoay người tránh đi.

Nhẫn nại gần mười ngày, nàng rốt cuộc chịu không nổi, quyết định chủ động tìm hắn nói chuyện.

Mà khi nàng đi vào thư phòng của Lận Viễn Ngạn, lại bị Trác Thành ngăn trở.

Trải qua một thời gian ở chung, Trác Thành cũng biết công chúa là nữ nhân tốt hiếm có, mà chủ tử chân chính trong nhà là Tế tướng đại nhân, thân là nô tài, hắn chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh.

Thấy công chúa kiên trì muốn gặp đại nhân, hắn không khỏi đổ mồ hôi lạnh, vẻ mặt ngập ngừng, “Đại nhân phân phó, chưa có lệnh của người, bất luận kẻ nào cũng không được vào, thỉnh công chúa không cần làm khó lão nô.” Triệu Tinh Nhung nhăn mày trợn lớn mắt, lòng tràn đầy không phục. Nhìn trong phòng lúc này đèn đuốc sáng trưng, nàng biết Lận Viễn Ngạn tất ở bên trong làm việc, rõ ràng gần trong gang tấc, nàng lại không gặp được hắn.

Nhiều ngày bất mãn sắp bức điên nàng, “Trác quản gia, phiền toái người đi vào nói cho hắn, ta chỉ chậm trễ hắn trong chốc lát, nói xong lập tức ta sẽ đi.”

“Công chúa, này.....này thật sự là làm khó lão nô.”

Triệu Tinh Nhung cũng biết hắn khó xử, nhưng có những chuyện nếu không nói rõ ràng, vấn đề vĩnh viễn không thể giải quyết.

Nhìn vẻ mặt ngưng ngệ của Trác Thành, nàng hít một hơi thật sâu, nhưng lại một tay đẩy hắn ra, cũng không để ý đối phương quát to, trực tiếp đẩy cửa phòng xông vào, cùng Lận Viễn Ngạn bốn mắt nhìn nhau.

Lận Viễn Ngạn sớm biết nàng đã đến, chính là không nghĩ tới nàng lại sẽ lấy phương thức này xông vào.

“Lận đại nhân....” Trác Thành theo đuôi vào cửa vừa kinh vừa sợ, vẻ mặt không biết làm sao.

Lận Viễn Ngạn không nghĩ làm khó hạ nhân, phát phát tay, âm thanh lạnh lùng nói : “Người trước đi xuống đi.” Triệu Tinh Nhung nhìn Trác Thành rời đi, mới quay đầu đối mặt hắn. “Ta nghĩ, chúng ta cần hảo hảo nói chuyện.” Nàng thừa nhận, từ khi linh hồn rơi vào thời không này, nàng đã giống như một nữ nhân ngu ngốc, đối với hắn sinh ra cảm tình không nên có.

Nàng chịu không nổi Lận Viễn Ngạn đối với nàng lời nói lạnh nhạt, cũng chịu không nổi hai người cứ mãi giằng co, mỗi ngày ban đêm trần trọc không ngủ, làm cho tâm tình của nàng trở nên càng ngày càng tệ hơn.

Cho nên muốn gặp hần, muốn hần chính mồm nói rõ cho nàng, quan hệ giữa bọn họ đã xảy ra vấn đề gì, ít nhất hơn mười ngày trước, khi hần ở trong phòng ngủ ôm nàng vào lòng, nàng cảm thấy chính mình ở trong lòng hần chiếm giữ một vị trí nhỏ nhoi nào đó.

Đối mặt với chất vấn của nàng, Lận Viễn Ngạn vẫn thờ ơ ngồi trên ghế, từ đầu tới đuôi xụ mặt, chặn người ở ngàn dặm bên ngoài. (ý như tỏ ra xa cách)

“Ta không hiểu quan hệ của chúng ta có gì cần phải bàn, ta bề bộn nhiều việc, mời nàng đi ra ngoài.” “À—”

Một đạo tiếng sấm từ phía chân trời đánh xuống, khiến cho ban đêm yên tĩnh mang vài tia không khí quỷ dị.

Triệu Tinh Nhung đi đến trước án thư, hai tay dùng sức chống trên mặt bàn. “Lận Viễn Ngạn, chàng làm người vì sao không thể dứt khoát một chút, có thể hay không trực tiếp nói cho ta biết, quan hệ giữa chúng ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lận Viễn Ngạn nhú mày, mặt không chút thay đổi nhìn nàng một cái. “Ta nói, ta hiện tại bề bộn nhiều việc, nếu nàng còn có một chút cảm thấy thẹn tâm, lập tức đi ra ngoài.”

“Cảm thấy thẹn tâm sao? Có lẽ ngay từ đầu chàng liền phán định ta là một nữ nhân không biết hổ thẹn phải không, ta hôm nay không muốn cùng chàng tranh luận chuyện này. Ta nghĩ đã biết chàng vì sao lại vô duyên vô cớ tức giận, là vì bức họa ngày đó sao?”

Nhắc tới chuyện này, quả nhiên khiến cho Lận Viễn Ngạn cảm giận ngút trời.

Hần gắt gao nắm tay, ánh mắt lạnh lẽo, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cút khỏi đây!” Thời điểm hần nói ra chữ “cút”, lòng của nàng đau buốt tựa như bị một đao hung hăng đục khoét.

Cánh tay chống trên bàn nhẹ nhẹ run, đồng tử trong mắt lóe ra lệ quang trong suốt.

28. Chương 6-2

Thấy phản ứng của nàng, Lận Viễn Ngạn trong nháy mắt cảm thấy không đành lòng cùng đau lòng, nhưng có nhiều chuyện, cũng không phải mềm lòng là có thể giải quyết được.

Kiên quyết quyết tâm, hần cố ý bỏ qua đau đớn trên mặt. “Ta nói cút, nàng nghe không hiểu sao?” Nước mắt nhịn xuống, nàng ngạo nghễ nhìn thẳng hần một hồi lâu, rốt cục tìm được thanh âm của chính mình. “Chàng.....thật sự cái gì cũng không chịu cùng ta nói sao?”

Hần hừ lạnh, “Giữa chúng ta không có gì để nói.”

“Chàng cũng không muốn lại nhìn thấy ta?”

“Đúng vậy!”

Nụ cười trên mặt nàng làm hô hấp hần cứng lại. “Tốt, ta sẽ rời đi như mong muốn của chàng, nhưng ta hy vọng chàng hiểu được một chuyện, nếu ta không có được đáp án, ta sẽ không bỏ qua.” Nàng rốt cục lý khai như mong muốn của hần, nhưng kỳ thật trong lòng hần cũng chẳng vui vẻ gì.

Bởi vì trong lòng hần có nhiều băn khoăn cùng ẩn tình, bí mật này đều là nhiều năm chôn giấu nơi đáy lòng hần, không thể nói, không dám nói, một khi nói, trả giá mấy năm nay cũng sẽ trở thành bọt nước.

Hần vốn tưởng rằng chính mình tâm ngoan vô tình, cả đời sẽ không khổ sở vì tình.

Ông trời lại mở một trò đùa lớn cho hần, tại lúc hần tự nhận có thể một mình đảm đương mọi việc, lại làm cho hần yêu thương Nam triều công chúa Đoàn Ninh Thiện.

Hắn rõ ràng chán ghét nàng, nhưng sau khi ở chung, tim hắn thế nhưng lại bất tri bất giác vì nàng trầm luân, khi hắn phát hiện ra sự thật đáng sợ ấy, muốn bứt ra cũng đã không có khả năng.

Vì thế hắn nghe theo con tim mình, thẳng đến khi bức họa kia xuất hiện trước mắt, hắn mới giật mình nhớ ra trách nhiệm cùng sứ mệnh đeo trên lưng mình.

“Oanh...” Lại một đạo tiếng sấm, bên ngoài gió lạnh xào xạc, tiếp theo một hồi mưa to tầm tã trút xuống.

Không khí lúc này, thế nhưng lại giống như tim hắn, hắc ám mà bất lực.

Trác Thành nghiêng ngả lão đảo từ bên ngoài xông vào, vội quỳ gối. “Đại nhân, người nhanh đi khuyên nhủ công chúa đi, nàng vẫn đứng ở bên ngoài không chịu trở về phòng, nói nếu không đợi được đại nhân một câu trả lời thuyết phục, nàng liền đứng đến chết, hiện tại bên ngoài mưa rất to, nhiệt độ không khí đột nhiên giảm, công chúa thân mình mảnh mai, vạn nhất nhiễm phong hàn, sợ sẽ kinh động đến Hoàng Thượng a.” Lận Viễn Ngạn nhíu mày. “Người nói cái gì? Công chúa đứng ở bên ngoài?” “Đúng vậy, đại nhân, chúng ta ai cũng đều khuyên, vốn nghĩ nàng chỉ là cáu kỉnh làm loạn, mà hiện tại bên ngoài mưa to lắm, nàng vẫn kiên trì không đi.”

Nghe vậy, Lận Viễn Ngạn cảm thấy ngực thất lại, nhắm mắt lại, bắt buộc chính mình không cần đi để ý nàng, lạnh hạ tuấn dung, phát phát tay, “Nếu nàng thích nháo, vậy để kệ nàng nháo đi.” “Đại nhân.”

“Đi ra ngoài!” Lạnh giọng hạ lệnh, Trác Thành sợ tới mức không dám nhiều lời nữa.

Bên ngoài mưa rơi xuống càng lúc càng lớn, Lận Viễn Ngạn không tin công chúa mảnh mai kia thật sự vì cùng hắn đấu chọi mà một đêm không trở về phòng.

Bên ngoài truyền đến càng ngày càng nhiều thanh âm rầm rĩ, hắn nhíu mày, đi đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, lại có mười mấy cái gia phó cầm ô che, giúp Đoàn Ninh Thiện che mưa, một đám người khuyên can, cầu xin nàng.

Mà nàng thân áo màu bạc, ngạo nghễ đứng thẳng, nhất định không chịu rời đi.

Hắn không tự giác nắm chặt hai đấm, cắn môi dưới. Nữ nhân chết tiệt! Không nghĩ tới tính tình của nàng lại bướng bỉnh như vậy.

Vốn định ngoan cố quyết tâm không để ý tới hết thảy bên ngoài, mà ngồi trước án thư, nhíu mày nghe bên ngoài càng ngày càng nhiều thanh âm ồn ào, hắn rốt cuộc chịu không nổi vô án mà đi, lệnh Trác Thành đem Đoàn Ninh Thiện kêu tiến vào.

Một lát sau, Triệu Tinh Nhung một thân bị mưa tẩm ướt, ướt cuộc từ bên ngoài đi đến, chẳng qua lúc này nàng chật vật đến cực điểm, tóc dài ướt nhẹp dán chặt tại hai bên người, quần áo trên người sớm đã ướt đầm.

Nàng như cũ thất lưng thẳng thẩn lộ ra nụ cười tự phụ, “Chàng rốt cuộc muốn cho ta một câu trả lời thuyết phục?” Lận Viễn Ngạn không biết chính mình là đau lòng hay tức giận, oán hận nắm bết trong tay.

“Nàng rốt cuộc muốn ta cho nàng cái đáp án gì?”

“Cho dù là bằng hữu, cũng cần tương đối thẳng thắn thành khẩn, Lận Viễn Ngạn, ta chỉ muốn hỏi giữa ta và chàng rốt cuộc tính là cái gì?”

Bên trong một trận im lặng, chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài.

Lận Viễn Ngạn đột nhiên tàn nhẫn cười. “Hóa ra.....Nàng muốn một đáp án, như vậy ta nói cho nàng, Đoàn Ninh Thiện, từ đầu tới đuôi, nàng, cũng không phải người mà ta muốn!”

Khi hắn phun ra một câu cuối cùng, nàng đột nhiên nghe được thanh âm chính mình cõi lòng tan nát.

Mặt nàng trắng xanh, đau đến không thể hô hấp.

Lận Viễn Ngạn trầm mặc nhìn nàng, hắn nghĩ nói với nàng, kỳ thật hắn để ý nàng, thích nàng, thậm chí muốn đem nàng trở thành bảo bối che chở.

Nhưng lời nói đến bên miệng liền hoàn toàn thay đổi hình dạng, trọng trách trên người không cho hắn được làm như vậy.

Ngay tại giờ khắc này, hắn thành công ở trên mặt nàng thấy được tuyệt vọng.

Toàn thân nàng run run, làm hắn lo lắng nàng sẽ đột nhiên té xỉu, càng sợ hãi nàng sẽ làm ra việc ngốc nghếch gì.

Mà hắn đoán toàn là sai lầm rồi, bởi vì nàng thể nhưng nở nụ cười, cho dù tươi cười kia so với khóc còn khó coi hơn.

“Ta thật sự đã quên, lúc trước ta một lần lại một lần quyến rũ chàng, ta nghĩ, nếu không phải hoàng mệnh khó cãi, chàng cũng sẽ không cưới ta vào cửa đi.”

Nước mắt đã muốn không chịu khống chế tràn đầy vành mắt, mà nàng quật cường không chịu làm cho nó rơi xuống.

“Cám ơn chàng đã cho ta đáp án, ít nhất ta không cần ngốc nghếch lãng phí thời gian, cầu xin bố thí của chàng. Thực có lỗi quấy rầy chàng, từ nay về sau sẽ không, sẽ không bao giờ nữa.”

Mang theo một chút ý cười làm cho người ta đau lòng, Triệu Tinh Nhung xoay người rời khỏi nơi làm tim nàng bị thương.

Cho nên nàng không nhìn thấy Lận Viễn Ngạn ở phía sau, khi nàng xoay người đã hết sức vươn tay ra, thầm nghĩ muốn đem nàng ôm vào trong lòng, hảo hảo xoa dịu nỗi đau.

“Dựa theo mạch tướng của phu nhân mà xem, chúc mừng phu nhân.”

“Có ý tứ gì?” Triệu Tinh Nhung không ngại học hỏi kẻ dưới.

Từ đêm Lận Viễn Ngạn trước mặt nàng nói ra những lời tuyệt tình đó, nàng biết chính mình thất tình.

Thương tâm khổ sở khẳng định là tránh không được, nhưng là thất tình không có nghĩa là sống không nổi.

Tâm hồn thương tổn không còn tốt, ngay cả thân thể của nàng cũng hướng nàng kháng nghị, gần đây khẩu vị của nàng rất kém, hơn nữa thường xuyên muốn nôn.

Vốn nàng cũng không quá để ý, nhưng là hôm nay xuất môn giải sầu, cổ khó chịu kia cảm giác càng ngày càng mãnh liệt, vì thế đuổi khéo gia phó đi theo, một mình đi vào y quán, tìm đại phu giúp nàng xem xem có phải hay không đã mắc cái bệnh nặng gì.

Hỉ mạch!

Đại phu vỗ về chòm râu cười cười. “Phu nhân có thai, trong người đã mang lục giáp (chỉ bà bầu).” “Người mang lục giáp, đó không phải là nói ta mang thai?!” Chợt nghe tin tức này, Triệu Tinh Nhung vừa vui vừa buồn.

Hỉ là, rốt cục có thể hoàn thành nhiệm vụ Nguyệt lão giao.

Bi là, một khi nàng hoàn thành nhiệm vụ, sẽ cùng Lận Viễn Ngạn chia xa.

Nàng không biết chính mình như thế nào rời khỏi y quán, trong đầu loạn thất bát tao, không nghĩ được gì rõ ràng.

Có lẽ trước thời gian rời khỏi nơi làm cho nàng thương tâm cũng tốt, giữ một phần tình yêu vĩnh viễn cũng không được đáp lại, là chuyện thống khổ nhất trong cuộc sống.

Tay phải nàng vỗ về bụng mình, bên môi lơ đãng hé ra một chút tươi cười thần nhiên.

Nơi đây đã có cốt nhục của hắn, một tiểu Lận Viễn Ngạn, không biết tương lai sau khi lớn lên sẽ biến thành cái bộ dáng gì nữa.

Chỉ sợ, nàng không nhìn được đứa nhỏ này trưởng thành.

Nghĩ vậy, trong lòng nổi lên một cỗ chua xót. Vì sao nàng muốn tới thời không này, còn muốn trải qua mấy chuyện thống khổ kia?

“Lưu ma ma, ta nói cho người, hôm nay người không đáp ứng ta cũng không được, bổn thiếu gia coi trọng Thôi Tử Yên chính là phúc phận của nàng, người còn nói nhiều lời vô nghĩa, đừng trách bổn thiếu gia vô tình.” “Nhưng là Vương thiếu gia, Tử Yên nhà ta đã được Lận đại nhân bao trọn rồi.” Triệu Tinh Nhung theo tiếng nhìn lại, mới phát hiện chính mình lại bất tri bất giác đi tới trước cửa Di Hương lâu.

Ngoài cửa đang phát sinh tranh chấp.

Nàng nhận ra tú bà này, phía sau ả còn có vài cô nương xinh đẹp, một trong số đó còn có Thôi Tử Yên, nàng ta giống như mới từ trên một chiếc xe ngựa đi xuống, mà cỗ xe ngựa kia....Nàng nhận được, là xe ngựa chuyên dụng của Lận Viễn Ngạn.

29. Chương 6-3

Nhưng vào lúc này, tuần mỹ nam tử từ trong xe ngựa chậm rãi đi ra, đúng là Tể tướng Lận Viễn Ngạn.

“Lận đại nhân, ngài mau tới thay Tử Yên làm chủ a, vị Vương thiếu gia này từ tháng trước gặp qua Tử Yên, liền dây dưa không dứt, nay hẳn lại buộc Tử Yên tiếp khách, ta thật sự không biết như thế nào cho phải.” Chỉ thấy Lận Viễn Ngạn trầm ổn trấn định như thường, lạnh lùng nhìn Vương thiếu gia kia, trong ánh mắt mang theo vài phần trào phúng cùng khinh thường.

Đại khái là quý khí trên người hẳn cùng với danh hào dọa đến Vương thiếu gia, nguyên bản hẳn còn khí diễm kiêu ngạo, lập tức giảm nửa thanh âm.

“Như thế nào? Nghe nói vị công tử này muốn cùng bản quan thưởng Tử Yên cô nương, chẳng lẽ công tử chưa từng nghe nói, Tử Yên cô nương ở Di Hương lâu, đã được bản quan bao sao?”

Tránh ở xa xa Triệu Tinh Nhung chính tai nghe được những lời này của Lận Viễn Ngạn, cho dù đã sớm biết Lận Viễn Ngạn không thích nàng, mà nhìn thấy hẳn vì một nữ tử khác cùng người tranh chấp, tim, vẫn là hung hăng đau một chút.

Cùng lúc đó, Lận Viễn Ngạn tựa hồ cũng cảm giác được cái nhìn chăm chú của nàng.

Khi hai người họ bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt, lung tung bên đường cùng đám người ồn ào, giống như tại một khắc lặng yên không tiếng động.

Hai người cách nhau cũng không quá xa, cho nên lời hẳn vừa mới nói kia, nàng nhất định nghe thấy được, cứ như vậy trong nháy mắt, hẳn giống như thấy trên mặt nàng một chút vẻ mặt tuyệt vọng.

Rồi đột nhiên nàng xoay người bước đi, cách đó không xa một chiếc xe ngựa hướng nàng tăng tốc chạy tới, mà nàng hồn nhiên chưa thấy.

“Ninh Thiện!”

Trong miệng hẳn không tự giác gầm nhẹ tên nàng, mà bóng dáng kia nghe thấy tiếng kêu của hẳn chẳng những không dừng lại, ngược lại đi càng nhanh.

Mắt thấy xe ngựa kia không khống chế được sẽ đem nàng đâm đến tan xương nát thịt, Lận Viễn Ngạn không hề nghĩ ngợi, lập tức thi triển khinh công, không để ý an nguy của mình, hướng nàng bay tới.

Thời điểm Triệu Tinh Nhung phát hiện nguy hiểm đã quá trễ, con ngựa chấn kinh giơ móng trước đá trúng vai nàng, may mắn Lận Viễn Ngạn đứng lúc quên mình đem nàng ôm vào trong lòng, nếu không nàng sẽ chết dưới vó ngựa.

Triệu Tinh Nhung đau đến choáng váng ở trong lòng hẳn, sắc mặt tái nhợt vô cùng, đầu vai chảy ra vết máu.

“Ninh Thiện! Ninh Thiện!” Hẳn dùng lực ôm nàng, cảm giác chính mình đang run rẩy kịch liệt.

Hắn sợ hãi, từ nhỏ đến lớn, hẳn lần đầu tiên cảm nhận rõ nét cảm giác sợ hãi.

“Lận đại nhân....” Đợi xe ngựa điên cuồng được giữ lại, Thôi Tử Yên vội vàng chạy tới, tinh tế đánh giá nữ tử bị Lận Viễn Ngạn ôm trong ngực.

Nàng nhận ra nàng ta, đúng là tiểu công tử ngày đó nữ phần nam trang.

Lận Viễn Ngạn kêu nàng Ninh Thiện, như vậy, nàng chính là Nam triều Ninh Thiện công chúa?

“Ninh Thiện, nàng sao vậy? Ninh Thiện, nàng mau tỉnh lại đi!”

Lận Viễn Ngạn cảm giác trái tim mình như sắp đình chỉ, hắn thậm chí không dám nhớ lại một màn mạo hiểm vừa rồi.

Nhìn gương mặt nhắm chặt hai tròng mắt, tái nhợt không có sinh khí, tay phải hắn run run khe gạt sợi tóc hỗn độn trên trán nàng, giống như nghe thấy thanh âm cõi lòng mình tan nát.

“Lận đại nhân, đừng bi thương, ta (Sal k biết kỹ nữ nên xưng hô thế nào nên để nguyên! T___T) xem nàng chỉ là tạm thời bị dọa ngất đi mà thôi.” Lận Viễn Ngạn đột nhiên ngẩng đầu, nàng bị thần thái khát máu trong mắt hắn làm cho hoảng sợ.

“Tránh ra, ta hiện tại không muốn nhìn thấy người!”

Thôi Tử Yên sợ hãi co rụt lại, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Lận Viễn Ngạn vì một nữ nhân phần nộ đến loại tình trạng này.

Không dám nhiều lời, nàng cung kính thối lui.

Chỉ thấy Lận Viễn Ngạn ngồi một chỗ đem nữ tử ôm vào trong ngực, thật cẩn thận, cẩn thận che chở, giống như nàng mới là trân bảo của hắn, là nữ nhân cần dụng tâm che chở cả đời.

Thôi Tử Yên đáy lòng phỉếm lạnh. Hóa ra, nàng vẫn là mất đi.... (ở đây muốn nói Viễn Ngạn k còn là của Tử Yên nữa! cơ mà đã bao giờ là của nàng ta đâu mà k còn cơ chứ! =..=)

30. Chương 7-1

Chìm đắm trong bóng tối vô biên vô hạn làm Triệu Tinh Nhung rơi vào một loại cảm giác bất lực vô tiền khoáng hậu (trước nay chưa từng có).

Nhưng nàng giống như nghe thấy một thanh âm quen thuộc, không ngừng gọi tên của nàng.

“Ninh Thiện....Ninh Thiện.....tỉnh lại đi Ninh Thiện.....”

Không, người nọ không phải đang gọi nàng, người nọ gọi là Ninh Thiện, Nam triều công chúa Đoàn Ninh Thiện, mà nàng chỉ là một linh hồn không biết nên đi về nơi đâu Triệu Tinh Nhung.

Hỗn loạn, nàng không biết chính mình đã ở trong bóng đêm bồi hồi bao lâu, chỉ cảm thấy thanh âm đang gọi tên nàng kia cách mình càng ngày càng gần, mà trên lòng bàn tay nàng lại truyền đến một cỗ lực lượng ấm áp, thúc giục nàng mau chóng tỉnh lại.

“Ninh Thiện, nàng rốt cục đã tỉnh!”

Đỉnh đầu truyền đến một tiếng nói hưng phấn, bàn tay to ấm áp vẫn tiếp tục hướng về phía hai má của nàng, lòng bàn tay truyền đến độ ấm làm cho nàng cảm thấy quen thuộc.

Lận Viễn Ngạn?

Nhìn nam tử trên mặt mang kinh hỉ trước mắt, nàng không khỏi ngẩn ra, trong đầu cũng hiện ra một màn đã phát sinh trước khi hôn mê.

Ở cửa Dã Hương lâu, nàng tận mắt thấy hắn trước mặt Vương thiếu gia, công bố hắn đã bao trọn Thôi Tử Yên.

Ngay tại lúc nàng thương tâm muốn chết muốn rời đi, đột nhiên một cổ đau đớn đánh úp tới, nàng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ý thức cuối cùng trước khi hôn mê, là có người lớn tiếng hét to tên của nàng.

Đầu vai ần ần truyền đến cảm giác đau đớn, nàng nhú mày khẽ nhếch môi, muốn nói cái gì, mới phát hiện yết hầu lại không phát ra được âm thanh.

Lận Viễn Ngạn lập tức hiểu ý, xoay người rót chén nước ấm, lại ngồi trở lại đầu giường, ôn nhu nâng nửa người trên của nàng dậy, đem chén nước đưa tới bên môi nàng.

“Ninh Thiện, nàng hôn mê suốt hai ngày, không uống giọt nước nào, ta đoán nàng nhất định là khát, nào, uống nước cho nhuận hầu (edit thô là thông họng), ta đã phân phó Liên Nhi kêu phòng bếp nấu chút đồ ăn nhẹ mang đến cho nàng ăn.” Nàng thật sự thực khát, khi cái chén đến bên miệng, rất nhanh uống một hơi cạn sạch.

Trong mắt nàng tràn đầy khó hiểu, vì sao thái độ của hắn lại chuyển biến lớn một trăm tám mươi độ, đối với nàng lại che chở quan tâm như vậy? Chẳng lẽ là sợ nàng đánh mất mạng nhỏ, không thể hưởng Hoàng Thượng đòi công đạo?

“Nàng bị một con ngựa không khống chế được đá vào vai, bị thương, ta đã thỉnh đại phu xem qua, miệng vết thương không đáng ngại, chính là thân mình không tốt, cần điều dưỡng nhiều hơn.”

Lận Viễn Ngạn đợi nàng uống hết nước, lại lấy khăn mềm nhẹ giúp nàng lau lau khóe môi, trong động tác khó nén yêu thương, hắn ôn nhu săn sóc như vậy, ngược lại lại làm Triệu Tinh Nhung không biết phải làm sao.

Nàng thử giẫy khỏi ôm ấp của hắn, mà hắn lại ngồi vững vàng bên giường, kiên trì làm cho nàng tựa vào trong lòng hắn.

“Cám ơn chàng đã chiếu cố ta trong mấy ngày ta mê man, chuyện kể tiếp, Liên Nhi đến giúp ta là được rồi.” Nàng vừa nói vừa muốn tránh khỏi ôm ấp của hắn, mà nàng càng giẫy dụa, hắn ngược lại ôm càng chặt.

Cuối cùng, nàng nhịn không được ngắt đầu tròng hắn, “Lận Viễn Ngạn, chàng rốt cuộc muốn làm gì? Mọi chuyện lúc trước đều đã đem nói rõ, một khi đã như vậy, không cần tiếp tục dây dưa lẫn nhau, hành vi hiện tại của chàng là cái gì?” Triệu Tinh Nhung cúi đầu thăm dò, không phải là lãnh khốc tuyệt tình, vẫn là tức giận chính mình không đủ kiên định.

Rõ ràng khi nghe câu nói kia của hắn “Nàng không phải nữ nhân mà ta muốn”, lòng của nàng đã bị thương.

Mà vừa mới nháy mắt được hắn che chở xót thương, một lòng như cũ không chịu thua kém lâm vào cảm động, thậm chí khờ dại nghĩ muốn lưu lại ôn nhu trong phút chốc này.

Không để ý tới Lận Viễn Ngạn kinh hoàng, nàng đem hết toàn lực đứng dậy. Đẩy hắn sang một bên. “Nếu chàng là bởi vì áy náy mà cảm thông ta, như vậy ta nói cho chàng biết, ta mới không cần, lúc trước là ta buộc phụ hoàng muốn chàng lấy ta, cho tới nay đều là ta tự cho là đúng, ý vào thân phận công chúa đi ép buộc, mới có thể làm hại chàng cùng Thôi cô nương...” Thấy hắn há mồm muốn nói gì, Triệu Tinh Nhung phát hiện chính mình lại sợ hãi đối mặt với sự thật, nàng vội vàng đưa tay che môi hắn lại, đau xót lắc lắc đầu. “Không cần nói cho ta biết đáp án, bởi vì ta sợ ta sẽ không chống đỡ nổi...” Xả ra một cái tươi cười thâm đậm, trong ánh sáng ban đêm chiếu rọi, vẫn nhìn ra được sắc mặt trắng bệch của nàng.

“Ta.....thừa nhận ta thích chàng, bất tri bất giác yêu thương chàng, biết rõ giữa chúng ta không có khả năng, vẫn cứ ngây ngốc.....” ngây ngốc phạm vào lỗi như vậy.

Hồi tưởng lại đủ loại kỷ niệm giữa mình cùng Lận Viễn Ngạn, tuy rằng ngắn ngủi, cũng không ít ngọt ngào.

Nhưng chính là ngắn ngủi ngọt ngào, lại làm cho nàng không cẩn thận mất tâm, đến mức không thể tự kiềm chế.

Mà nàng không nghĩ làm cho chính mình biến thành oán phụ, cả ngày sống trong hối hận, nếu tâm hắn không do nàng sở hữu, lưu lại người của hắn thì có ý nghĩa gì?

“Ta biết chàng thích Thôi cô nương, tuy rằng Thôi cô nương là thanh lâu nữ tử, mà tài hoa cùng dung mạo đều là tốt nhất, từ xưa người tài hoa đều xứng với nhau, ta sao có thể chia rẽ một đoạn nhân duyên tốt.” Nàng bắt buộc chính mình gọi lên chút ý cười, kìm nén nội tâm khổ sở, lạnh nhạt nói “Nếu chàng thật sự thích Thôi cô nương, hãy đem nàng thú vào cửa, nạp làm thiếp thất đi, nếu phụ hoàng có hỏi, cứ nói là quyết định của ta, dù sao.....” nhớ tới mục đích đi vào thời đại này, nội tâm càng thêm chua xót. “Dù sao sớm muộn gì cũng có một ngày, chúng ta cũng sẽ tách ra.....”

31. Chương 7-2

Nói còn chưa xong, toàn bộ thân mình của nàng đã bị Lận Viễn Ngạn hung hăng bế lại, ôm vào trong ngực hắn, xông vào mũi đều là hơi thở trên người hắn.

“Không có một ngày như vậy.”

Bên tai truyền đến thanh âm hùng hậu trầm thấp của hắn, vô luận là lực đạo chạm vào vai nàng, hay là lực đạo gắt gao ôm nàng, đều thực thần kỳ.

Nàng đầu tiên là bị hành vi của hắn làm cho sửng sốt, nhưng rất nhanh liền khôi phục vẻ mặt trấn định.

“Đủ rồi Lận Viễn Ngạn.....” Triệu Tinh Nhung dùng sức đẩy ra, ánh mắt cũng lạnh vài phần. “Nơi này không có Hoàng Thượng cũng không có thái tử, không cần phải làm bộ làm tịch. Ta đã nói rõ, nếu chàng cảm thấy Thôi Tử Yên tốt, cứ đem nàng nạp làm thiếp thất, ta.....sẽ không để ý.”

“Sẽ không nạp thiếp, hết kiếp này, ta cũng sẽ không nạp nữ nhân nào làm thiếp!” Thấy nàng cắn cánh môi, thân mình mảnh mai hơi hơi run. Đoàn Ninh Thiện như vậy làm cho hắn cảm thấy đau lòng.

Hắn cầm tay nàng, gắt gao nắm trong tay mình. “Ninh Thiện, rất nhiều chuyện.....Đều không phải như nàng tưởng tượng, tuy rằng hiện tại ta không thể giải thích cho nàng, nhưng.....sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ cho nàng một cái công đạo.”

Áp lực tình cảm nhiều ngày, rốt cục đến khi nàng thiếu chút nữa bị xe ngựa đá bay, trong nháy mắt toàn bộ bộc phát ra. Hơn nữa trong nháy mắt thân mình suy nhược kia té xỉu trong lòng hắn, hắn giống như mấy đi hô hấp.

Hai ngày nay hắn cực nhọc cả ngày cả đêm đứng trước cửa sổ, nhìn nàng khi thì nhíu mày, khi thì thống khổ, trong lúc ngủ mơ vẫn thương tâm khổ sở rơi nước mắt, làm cho hắn oán hận chính mình lúc trước vì sao nhất định phải nhẫn tâm cắt đứt quan hệ như vậy.

Nếu tại đêm mưa gió kia, hắn hướng nàng nói rõ cõi lòng mình, nàng sẽ không phải chịu loại tra tấn này, chịu loại khổ sở này, tất cả đều là lỗi của hắn.

Giờ phút này nhìn nàng luôn luôn không sợ trời không sợ đất khước mắt thắm ướt, trên mặt kinh hoàng toát ra biểu tình không thể tin, hắn đột nhiên phát hiện chính mình thật sự thương nàng quá sâu.

Hắn đau lòng lại ôm nàng vào lòng, từ nay về sau, hắn sẽ dùng hết thủy cốt gắng bồi thường từng sai lầm. “Ninh Thiện, vết thương của nàng còn chưa đỡ, hơn nữa đại phu nói.....Nàng đã có thai, mặc kệ giữa hai ta lúc trước phát sinh cái gì không thoải mái, chăm sóc thân mình thật tốt mới là quan trọng nhất.”

Cúi đầu, thấy nàng hé mở cánh môi, giống như muốn nói cái gì đó, hắn vội vàng dùng ngón trỏ đặt trên miệng nàng, trong mắt mang theo lo lắng cùng áy náy. “Nàng không được nghĩ ngợi lung tung, ta không phải vì nàng có hài tử mà thay đổi lời nói. Lời ta nói đêm đó, không phải sự thật, nàng vừa mới nói thích ta, kỳ thật.....kỳ thật ta làm sao lại không biết?” Thông minh như hắn, duy chỉ có chuyện tình cảm là không vượt qua được.

Giờ này khắc này, hắn muốn nói hết suy nghĩ của hắn với nàng. “Ninh Thiện, mỗi khi nhìn thấy bộ dáng đáng yêu thiện lương của nàng, ta đều nhịn không được muốn hôn nàng ôm nàng, thời điểm ta nhìn thấy xe ngựa kia không khống chế được chạy về hướng nàng, ta đã nghĩ ta sẽ mất nàng.....”

Triệu Tinh Nhung bị hấn gắt gao ôm lấy, lời nói yêu thương mang vài phần chua xót, thân mình hấn còn nhè nhẹ run, cổ lo được lo mất kia, làm cho nàng cũng đau lòng theo.

Bên tai nghe thấy nam nhân cao ngạo tự phụ, giống như một đứa nhỏ bị kinh hách liễu mạng hướng chính mình biểu đạt yêu thương, hại nàng nhịn không được dùng sức ôm lại hấn.

Lận Viễn Ngạn thân mình nhẹ run lên, tựa hồ đã hiểu ngôn ngữ tứ chi. “Ninh Thiện.....Đáp ứng ta, mặc kệ về sau phát sinh chuyện gì, nàng đều phải tin tưởng ta, rất nhiều chuyện, ta đều là bất đắc dĩ, nhưng chỉ có tâm ý của ta đối với nàng, vĩnh viễn không thay đổi.”

Triệu Tinh Nhung trong lòng run lên, Lận Viễn Ngạn sau lưng nhất định là có nỗi khổ gì, mà nỗi khổ này, lại làm cho nàng cảm thấy bất an.

Từ sau khi tin công chúa có bầu được truyền ra, tướng phủ cao thấp đều thực hưng phấn.

Từ sau ngày đó, Lận Viễn Ngạn ngoài trừ vào triều, cơ hồ một lát không rời bên người thê tử, vô cùng che chở nàng.

Bọn hạ nhân đều thập phần kính ngạc, Tể tướng đại nhân lãnh ngạo tự phụ của bọn họ, hóa ra cũng có một mặt như vậy.

Dù sao lúc trước quan hệ giữa hai người cứng rắn như vậy, cả kinh cùng cao thấp trong phủ đều nghĩ đại nhân cực chán ghét công chúa, còn có lời đồn đại nhân là vì không dám cãi lời hoàng mệnh mới đưa công chúa cưới vào cửa.

Giờ phút này, trên mặt đại nhân còn có nửa điểm biểu tình ủy khuất, rõ ràng đã đem công chúa trở thành bảo bối, giữ trong lòng bàn tay sợ rơi, ngâm trong miệng sợ tan thành đất.

Nay công chúa lại mang đứa nhỏ, đại nhân lúc nào cũng khư khư theo giữ cẩn thận hầu hạ, còn đem ngự y mời đến tướng phủ, cũng thập phần nhiệt tâm cùng ngự y bàn luận đạo giữ thai.

Công chúa có tin vui rất nhanh liền truyền đến trong cung, Hoàng Thượng sau khi biết tin, vui vẻ đưa tới rất nhiều quà tặng, sủng ái không lời nào tả hết.

Triệu Tinh Nhung lần đầu tiên cảm nhận được thân tình cha và con gái, Lận Viễn Ngạn không đành lòng nhìn nàng nhớ cha đến nóng ruột, tướng phủ cách hoàng cung lại không xa, liền sai người chuẩn bị kiệu, tự mình mang theo nàng tiến cung kiến giá.

Sau khi tiến cung, tránh không được lại gặp thái tử, Triệu Tinh Nhung tuy rằng không muốn gặp hấn, nhưng tốt xấu gì thái tử cũng là ca ca của Đoàn Ninh Thiện, hơn nữa Lận Viễn Ngạn đã giải thích rõ ràng hấn cùng thái tử không có quan hệ gì, cho nên khúc mắc trước kia nàng cũng không để ý.

Làm nàng ngoài ý muốn là, vừa mới tiến cung gặp thái tử, đối phương chẳng những không có dùng ánh mắt ác độc nhìn nàng chằm chằm, ngược lại giống như ca ca tốt quan tâm thân thể nàng.

Lận Viễn Ngạn càng khoa trương, rõ ràng đem nàng trở thành bảo bối, che chở từ đầu đến đuôi, khiến cho bọn cung nữ thái giám trong điện thái tử đều phải dùng ánh mắt ngạc nhiên cẩn thận đánh giá hấn, nghĩ xem hấn là thật hay giả.

“Ninh Thiện, nay ngươi đã mang cốt nhục của Lận đại nhân, rất nhanh sẽ làm mẹ, về sau không thể giống đứa nhỏ tùy hứng nghịch ngợm.”

Đoàn Ninh Khang đem muối muối cùng muối phu triệu tiến vào đông cung của mình, lại sai người dâng lên nước trà ngon, cực lực chiêu cố nàng, giống như ca ca tốt yêu thương muối muối.

Triệu Tinh Nhung tuy rằng đối với đột nhiên chuyển biến của hấn không thích ứng được, mà nghĩ đến cốt nhục thân tình khó có thể thay đổi, có lẽ trước kia thật sự là nàng hiểu lầm, cho nên cố gắng xóa bỏ thành kiến.

Nàng cười cực ngọt. “Thái Tử ca ca khẳng định là nghe Viễn Ngạn nói bấy mới cho là ta nghịch ngợm tùy hứng đi.” Hai nam tử đồng dạng anh tuấn vĩ đại trước mắt, một chính là trưởng phu của mình, một chính là ca ca của mình, hai người ngồi cạnh nhau, bộ dáng tao nhã phẩm trà, không biết sẽ làm mê chết bao nhiêu cô nương đây.

Thấy Lận Viễn Ngạn không nói gì, chỉ cười, nàng không khỏi giận dữ nhú nhú mày, lại ở dưới bàn dùng mũi chân đẩy đẩy hắn.

“Này, rốt cuộc có phải chàng tự ái sau lưng chữ bới hình tượng của ta, nay chẳng những phụ hoàng nói ta tùy hứng nghịch ngợm, liền ngay cả thái tử ca ca cũng xem ta như vậy, Viễn Ngạn, đừng nói cho ta biết chuyện này không có công lao của chàng?” Lận Viễn Ngạn trong mắt mang sùng ái nhìn nàng cười nói. “Nếu nói nghịch ngợm tùy hứng làm bẩn thanh danh Ninh Thiện công chúa, thế một cước vừa này ở dưới bàn kia gọi là gì?” Không để ý tới mặt nàng ửng đỏ, hắn giả bộ thống khổ, “Lại nói tiếp công chúa cước lực cũng thật không nhỏ, chân vi phụ thiếu chút nữa là bị tam tắc kim liên của nàng đá chặt đứt.” “Ê, nào có nghiêm trọng như vậy, chàng đừng có nói hươu nói vượn.”

Triệu Tinh Nhung đang muốn đứng dậy chuẩn bị trị hấn, liền nhìn thấy trái phải cung nữ thái giám một bộ xem kịch vui, mà đương sự Lận Viễn Ngạn lại vẻ mặt khiêu khích.

Không thể tự mình xả giận, hại nàng lại nhú mày, miệng lại chu ra, bộ dáng rất là đáng yêu.

“Được rồi được rồi, đừng quên nàng hiện tại trong người có thai.” Lận Viễn Ngạn lấy lòng đem bánh sữa trên bàn đưa tới bên miệng nàng, “Còn hơn một canh giờ nữa mới tới giờ dùng cơm trưa, ăn chút điểm tâm lót bụng, hiện tại nàng là hê miệng nuôi sống hai người nha.”

Hắn tràn đầy che chở yêu thương, lại trước mặt nhiều người như vậy tự mình hầu hạ nàng, nhìn trong mắt người ngoài, lại là hâm mộ cùng ghen tị.

Đoàn Ninh Khang bất động thanh sắc uống trà, đứng bên cạnh hầu hạ là Lục Hà cung nữ bên người hắn.

Tể tướng vốn là khách quen của đông cung, nhưng nàng chưa bao giờ thấy qua vị Lận đại nhân lạnh lùng kia vì một nữ nhân mà săn sóc tỉ mỉ như vậy.

Nhìn công chúa phò mã ân ái như vậy, trong lòng nàng không khỏi dâng lên vài phần hâm mộ. “Ninh Thiện công chúa, bánh sữa này là do phòng ăn chuyên chuẩn bị điểm tâm cho thái tử làm, nghe nói cách làm rất kỳ lạ, hương vị ngon, cho dù hậu cung phi tần muốn ăn cũng không được ăn.”

Triệu Tinh Nhung ngày thường thực thích ăn mỹ vị điểm tâm, nghe Lục Hà nói như vậy, rất muốn nếm thử.

Tay Lận Viễn Ngạn đưa tới, nàng vừa muốn nếm thử một ngụm, lại đột nhiên buồn nôn, loại nôn ọe này làm cho nàng thường cảm thấy vì mang thai mà khổ sở.

Lận Viễn Ngạn thấy thế, vội vàng đứng dậy, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, cũng sai người lấy khăn mặt cùng chậu rửa mặt mang đến.

Mà Triệu Tinh Nhung chính là nôn khan vài tiếng, cho dù không có việc gì, nàng cũng không còn thèm ăn.

Sau đó nàng tựa vào trong lòng Lận Viễn Ngạn, hưởng thụ hắn chiếu cố cùng trấn an, nàng nhin không được nói “Xem ra Lục Hà cô nương đối với bánh sữa đặc biệt chú ý, đáng tiếc ta hôm nay thân mình không khỏe, không thể nhắm nháp, không bằng ở trong này mượn hoa hiến phật, đem bàn bánh sữa này đưa cho Lục Hà cô nương ăn.”

Đoàn Ninh Khang lâu chưa mở miệng, nhú mày. “Nàng chỉ là một cái nô tài, như thế nào xứng ăn loại xa xỉ này?” Lục Hà vừa nghe, vội vàng quỳ xuống, “bánh sữa là do ngự phòng chuyên làm đồ ăn cho thái tử chuẩn bị, nô tỳ làm sao dám một mình hưởng thụ.”

Lận Viễn Ngạn lại cười cười. “Không cần giữ lễ tiết, này chẳng qua là Ninh Thiện công chúa một phen tâm ý, ngươi cứ nhận lấy đi, ta tin thái tử sẽ không để ý việc nhỏ này đâu.”

Đoàn Ninh Khang sắc mặt thay đổi, lập tức giống như chuyện gì cũng không có phát sinh, nhẹ nhàng cười, “Nếu là Lận Viễn Ngạn đại nhân cùng công chúa ban cho, như vậy ngươi mau đi hưởng dụng đi.”

Lục Hà thấy chủ tử đã mở miệng, mau chóng tạ ơn, lúc này mới đứng dậy đi đến bên bàn điểm tâm kia.

Mà chuyển biến chợt lóe lướt qua sắc mặt của Đoàn Ninh Khang kia, lại bị người có tâm Lận Viễn Ngạn đả cá bắt được.

32. Chương 7-3

Dùng ngọc thiện xong, Hoàng Thượng triệu kiến công chúa đến ngự thư phòng, cha và con gái gặp mặt, lại là một phen dăn dò quan tâm.

Lúc trước bên ngoài đồn đãi thái tử cùng Tế tướng có quan hệ ái muội, hẳn mới vội vã đem nữ nhi cứng rắn đưa cho con rể Lận ái khanh làm vợ.

Hiện tại nghĩ đến, hẳn làm phụ thân rất để ý con trai, ngược lại xem nhẹ hạnh phúc của con gái.

Sau khi thành thân nữ nhi may mắn cùng Lận ái khanh ở chung cũng không tệ lắm, tuy rằng vợ chồng son thường có chút khắc khẩu, mà hiện tại nữ nhi mang cốt nhục Lận gia, hẳn lại tận mắt thấy Lận ái khanh cẩn thận che chở sủng ái nữ nhi, rốt cục có thể an tâm.

“Ninh Thiện, mẫu hậu con chết sớm, hơn nữa con từ nhỏ tính tình liền nghịch ngợm, trăm ngày thường bận nhiều việc chính sự lại không có thời gian quản giáo con, tự giác đối với con có điều thua thiệt.”

“Phụ hoàng, nữ nhi chưa bao giờ trách phụ hoàng, hơn nữa, nữ nhi hiện tại thực hạnh phúc mỹ mãn, nhưng phụ hoàng mỗi ngày bận việc chính sự, nên bảo trọng long thể nhiều hơn.”

Tuy rằng bọn họ không có quan hệ huyết thống, nhưng Hoàng Thượng đối với nàng cũng coi như hậu đãi, hơn nữa mỗi lần tiến cung, người luôn từ ái quan tâm nàng, cho nên bất tri bất giác, nàng đã muốn đem hẳn trở thành phụ thân của mình mà hiếu kính.

Hoàng Thượng nhìn nữ nhi đã hiểu chuyện như vậy, so với cái nữ nhi điêu ngoa trước kia không biết săn sóc bao nhiêu lần, trong lòng rất cảm động.

Hắn nhìn không được trù mền vuốt ve đầu nữ nhi, trong miệng cảm thán, “Ninh Thiện a, con càng lớn càng giống mẫu hậu đã mất của con, nhớ năm xưa khi nàng tiếng cung, cũng là bằng tuổi con....” Đề cập đến mẫu hậu, Triệu Tinh Nhung không khỏi đau lòng. “Nữ nhi từ sau khi rơi xuống sông liền mất trí nhớ, cho nên ấn tượng đối với mẫu hậu, thật sự rất mơ hồ, không biết phụ hoàng có bức họa mẫu hậu, nhìn xem có thể hay không gợi lại trí nhớ của nữ nhi?”

Hoàng Thượng nghe nàng nói như vậy, nhìn không được cười nói. “Người nha đầu kia thật vô tình, nếu mẫu hậu con mà biết ngay cả bộ dáng của nàng con cũng đã quên, xem nàng như thế nào phạt con.”

Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, ánh mắt cử chỉ lại tất cả đều là tình cảm sủng ái.

Nhìn nữ nhi bảo bồi chu miệng làm nũng, Hoàng Thượng liền thuận tâm ý của nàng. “Được rồi, trăm hôm nay liền mang con đi gặp mẫu thân.”

Triệu Tinh Nhung không biết lời này của Hoàng Thượng là có ý gì. Đi gặp mẫu thân? Chẳng lẽ mẫu hậu không chết, mà là bị hắn giam lỏng ở một cái cung điện?

Khi ba chữ cái to “Chiêu Nhân điện” xuất hiện ở trước mắt, nàng mới đột nhiên hoàn hồn, nhớ rõ lần trước nàng lạc đường từng tới nơi này, biết nơi này là nơi tế tổ của hoàng cung.

Đoàn Chiêu Khánh phái thị vệ hai bên cùng thái giám lui ra, sau đó mang theo ái nữ bước vào chính điện.

Lượn lờ bên trong, trước chính điện đặt đầy linh vị của các triều đại đế, mà còn lại hai bên đại điện là một vài bức họa nữ tử.

“Ninh Thiện, mấy bức họa kia đều là họa hoàng hậu các triều đại, bên phải là đệ tam phúc, được truy phong làm từ hiếu hoàng hậu, chính là mẫu thân của con.”

Triệu Tinh Nhung cẩn thận đánh giá nữ tử trong tranh, trên dưới ba mươi tuổi, một thân ung dung đẹp đẽ quý giá, nhìn các bức tranh xung quanh, đều có một cỗ khí độ uy nghiêm, không hổ là quốc gia chi mẫu.

Hóa ra mẫu hậu đúng là Giang nam thứ nhất tài nữ, cũng là thiên kim tiểu thư của Trần phủ Giang Nam, sau khi tiến cung, vì đức hạnh xuất chúng, đáng vẻ hào phóng, cho nên được truy phong làm hoàng hậu.

Chỉ tiếc nàng hồng nhan bạc mệnh, khi Đoàn Ninh Thiện được mười tuổi liền buông tay nhân gian.

Lặng lặng nghe Hoàng Thượng ngồi trên long ỷ nhớ lại hồi ức, trên mặt không khỏi nổi lên một chút tươi cười hạnh phúc. Người xưa nói đế vương vô tình, hóa ra ở trong trí nhớ của Hoàng Thượng, năm đó lại có một đoạn tình yêu khó quên.

Thấy Hoàng Thượng một mình đắm chìm trong tưởng niệm, Triệu Tinh Nhung cũng không nhẫn tâm đánh gãy ý niệm của người, tự mình trong điện, đông đi một chút, tây dạo một ít, rất nhanh, ánh mắt lại bị bức họa giống Lận Viễn Ngạn kia hấp dẫn.

Nàng chậm rãi đi đến trước bức họa, tinh tế đánh giá nữ tử trong tranh. Đối phương rõ ràng là nữ tử, mà trên người nàng lại phát ra khí phách, lại làm cho người ta không khỏi đối với nàng sinh ra tâm kính sợ.

Nhìn thời gian trên bức tranh, là ba mươi năm trước!

Có thể có bài vị cùng bức họa trong chiêu nhân điện, hẳn là thành viên hoàng thất quý tộc của Nam triều, vậy nữ tử này là ai?

Nhìn không được đưa tay nhẹ nhàng sờ soạng vài cái, tuy rằng đã qua ba mươi năm, nhưng tranh này bảo tồn hoàn hảo, không có nửa điểm dấu hiệu ố vàng.

“Rầm—”

Ngay tại thời điểm tay nàng gần chạm vào trên giấy, không biết từ nơi nào truyền đến một đạo tiếng vang, tiếp theo, bức họa trước mắt đột nhiên tự động cuộn lên, trên vách tường xuất hiện một cái Tiểu Hắc động, trong hắc động chậm rãi chuyển ra ngoài một cái hộp nhỏ tinh xảo, nàng theo bản năng chạm vào hộp, mới phát hiện trên mặt hôm là găm vóc minh hoàng, mặt trên còn thêm hai con Phi vũ Thanh long.

“Phụ hoàng....” Đối với biến cố đột nhiên xuất hiện này, Triệu Tinh Nhung vẻ mặt mờ mịt.

Nguyên bản đắm chìm trong nỗi nhớ về vợ, Hoàng Thượng thấy thế, vội vàng đi tới, một tay lấy hộp găm, trong mắt mang theo vài phần trách cứ.

“Ninh Thiện, con như thế nào lại tùy tiện khởi động cơ quan này!” Hắn thật cẩn thận mở hộp găm, bên trong là một cái đại ấn chạm ngọc.

“Phụ hoàng, đây là?”

Chỉ thấy Hoàng Thượng cầm đại ấn khẽ vuốt vài cái, thần sắc phức tạp. “Này.....Đó là hỏ phù suất ấn thống lĩnh thiên quân vạn mã của Nam triều.”

“Nhưng là....Phụ hoàng, suất ấn không phải là trong tay đại nguyên soái sao? Làm sao có thể giấu ở điện Chiêu nhân này?”

“Hải tử ngốc, Nam triều ta nhiều năm qua không phát sinh chiến sự mạo hiểm, Nam triều quốc thái dân an, dân chúng an cư lạc nghiệp, chính quyền quốc gia nằm trong tay hoàng thất, mà suất ấn có thể thống lĩnh quân đội này, đã được tiên hoàng hạ lệnh đặt ở trong Chiêu Nhân điện không thể tiết lộ ra ngoài, bởi vì tiên hoàng lo lắng người ngoài đoạt quyền, sẽ làm cho hoàng tộc xuống dốc....” Triệu Tinh Nhung nghe chưa hiểu rõ hết, đại khái ý tứ hình như là hóa ra lão hoàng đế không muốn đem quá nhiều binh quyền giao cho bên ngoài, đề phòng có người tạo phản. Mà để ấn soái đặt trong chiêu nhân điện, cũng là không muốn đại võ tướng có tâm cơ đi tranh đoạt.

Nói đến nói đi, chỉ có thể nói tiên hoàng quá mức bá quyền, mới có thể nghĩ ra hạ sách này.

“Phụ hoàng, nữ tử trong tranh kia là người phương nào?”

Cẩn thận đặt lại suất ấn, đem tranh vừa mới tự động cuộn lên mở ra, thần sắc không khỏi bắt đầu ngưng trọng.

Triệu Tinh Nhung thấy thế, không khỏi nhíu mày. Vì sao mỗi người khi nhìn nữ tử trong tranh kia, đều bày ra loại vẻ mặt này?

Chẳng lẽ nữ nhân này cũng là phi tần của phụ hoàng?

“Nàng.....Nàng là đường muội của trẫm, cửu công chúa – – Đoàn Phi Vân.” Cửu công chúa? Đường muội của Hoàng Thượng? Nàng đầy lòng cân nhắc, nếu là cửu công chúa, theo lý thuyết hẳn là Hoàng Thượng thân sinh muội muội a, mà vì sao lại là đường muội?

“Ninh Thiện, có nhiều chuyện con không hiểu, vị cửu công chúa này, ở Nam triều ta chính là một kỳ tích, đáng tiếc.....” Hoàng Thượng muốn nói lại thôi, cuối cùng chung quy cái gì cũng chưa nói.

Triệu Tinh Nhung nhìn biểu tình của người có chút không thích hợp, như là giấu diếm cái gì, hoặc như là sợ hãi cái gì.

Nữ tử trong tranh này vì sao lại làm cho mọi người nghe thấy đều biến sắc?

Lận Viễn Ngạn như thế, đương kim hoàng thượng cũng là như thế.

Trong đó rốt cuộc cất giấu bí mật gì?

33. Chương 8-1

Một màn phát sinh ở Chiêu Nhân điện kia, rất nhanh đã bị Triệu Tinh Nhung ném ra sau đầu, dù sao quốc gia đại sự nàng không có hứng thú tham dự, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất, là mấy ngày nay, nàng mỗi ngày đều thật sự quá hạnh phúc.

“Ninh Thiện, Ninh Thiện, ta vừa rồi hình như nghe được cục cưng động đây nha.” Lận Viễn Ngạn đang dán tại trên bụng nàng nghe động tĩnh của thai nhi, thế nào còn có nửa điểm giống Tể tướng, nhìn hẩn nửa quỳ trên giường mềm, khom người, chống hông, (=))) một tay vén cái yếm hồng của lão bà, một bên đem hai má tuần mỹ dán trên cái bụng cần bản không tính là lớn, uy nghi vốn có đã không thấy bóng dáng.

Triệu Tinh Nhung tức giận vỗ vỗ đầu hẩn. “Phu quân, ta mang thai mới không đến ba tháng, làm sao có thể có thai đập.”

Lận Viễn Ngạn lại như trước ghé vào trên người nàng, giống đứa nhỏ, không chịu đứng lên. “Ai nói? Trong bụng nàng là hậu duệ của Lận gia ta, tinh tú trên bầu trời nghe đại danh Lận Viễn Ngạn ta, tranh nhau hướng bụng nàng mà chui, có thể làm con trai của Lận Viễn Ngạn ta, cũng là phúc của bọn chúng.” (ồ,ca đang tự sướng! =))) Hẩn đánh rắm thối thật không đỡ được, nói như vậy tính trẻ con của Lận Viễn Ngạn, cũng chỉ có nàng nhìn thấy đi.

“Chàng làm sao mà biết trong bụng ta nhất định là con trai?”

“Con gái cũng tốt, chỉ cần là nàng sinh, ta đều thích.” Từ khi biết thê tử mang thai, hẩn liền mỗi ngày đều chờ đợi tiểu sinh mệnh này được sinh ra.

Nghĩ đến tương lai có cái tiểu tử mềm mềm nũng nịu kêu hẩn là cha, liền nhịn không được tâm nở hoa, cũng bởi vì như thế, hẩn càng thêm để ý tình trạng thân thể của thê tử.

Tuy rằng ngự y nói vô số phương thức giữ thai, hẩn cũng mỗi ngày đều đưa nước canh thuốc bổ, vẫn sợ không cẩn thận làm bị thương thân thể của nương tử.

Lận Viễn Ngạn bướng bỉnh nằm trên đùi thê tử, bàn tay to vuốt ve qua lại cái bụng mềm mại trắng nõn kia, ở bên dưới cái yếm hồng, càng thêm mềm mại, làm cho người ta nhịn không được muốn gần thêm một chút.

Đầu óc nghĩ, miệng lại lập tức hành động, cũng không để ý tới tiếng hô nhỏ của kiều thê, hẩn liền hôn nàng, tại nơi mềm mại kia để lại một vết nhọt nhọt đỏ sẫm.

Giương mắt nhìn thê tử, thấy hai má nàng hồng, bộ dáng rất là đáng yêu, hẩn nhịn không được, đem nàng thuận thế kéo vào trong ôm ấp của mình, ở bên tai nàng thấp giọng nửa làm nũng nửa lấy lòng, “Mấy ngày trước ta có hỏi qua ngự y, bọn họ nói nàng mặc dù mang thai, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến chuyện phòng the vợ chồng, Ninh Thiện, tối nay cho ta được không.”

Nàng bị hắn coi như đứa nhỏ ôm vào trong ngực, bên tai nghe tiếng nói trầm thấp, tràn ngập dụ hoặc của hắn, chọc nàng một trận run rẩy, thấy hắn hai mắt ái muội nhìn chăm chăm vào mình, bên tai nàng đỏ lên, hai tay ôm lại hắn, không tiếng động đáp lại thỉnh cầu của hắn.

Lận Viễn Ngạn thấy thế, không hề chần chừ cúi đầu khẽ cắn cánh môi hồng nhuận của nàng, môi lưỡi quần quýt, đôi bên ôm chặt lẫn nhau.

Đợi từng kiện quần áo rút đi, thân thể trắng nõn không tỳ vết làm huyết mạch Lận Viễn Ngạn căng lên, hắn tràn ngập tình yêu một đường hôn lên những nơi mẫn cảm trên thân thể nàng, khi đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt đến nơi mềm mại giữa hai chân nàng, chọc nàng một trận yêu kiều. (Sal tự thú là những cảnh bồng mĩ này Sal làm lướt thôi! đổ mặt-ing~)

Nàng thân mình không nhịn được mà run rẩy, hai mắt bất lực nhìn hắn, lại thấy Lận Viễn Ngạn hung hăng muốn đem nàng ăn sạch sẽ, nhưng nghĩ đến tiểu bảo bối trong bụng nàng, động tác của hắn vì thế từ đầu tới đuôi đều mềm nhẹ đến kỳ cục.

Triệu Tinh Nhung ở trong tâm chiếm ôn nhu của hắn một lần lại một lần đạt tới cao trào, cuối cùng, nàng té xỉu trong lòng hắn, cả người buồn rầu vô lực, liền ngay cả khi hắn tự mình giúp nàng lau thân mình, nàng mệt mỏi đến mức không nghĩ muốn động dậy một chút.

Đêm dài nhân tĩnh, bên trong ánh nến đã tắt.

Triệu Tinh Nhung vì thể lực cạn kiệt mà nặng nề ngủ, Lận Viễn Ngạn lại nương theo ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, yêu thương đánh giá đáng vẻ khi ngủ của nàng.

Giờ phút này nàng giống con mèo nhỏ chui vào trong lòng hắn, đem hắn trở thành phụ quân có thể dựa vào cả đời.

Nhưng lại nghĩ đến kế hoạch mà mình âm thầm tạo dựng nhiều năm, một khi ngày đó đến, quan hệ giữa hắn cùng Đoàn Ninh Thiện, sẽ đi đến nơi nào?

Trong phòng một mảnh im lặng, xoay mình, từ bên ngoài truyền đến một trận nhỏ vun tiếng bước chân.

Lận Viễn Ngạn căng thẳng, một lát sau, ngoài cửa vang lên âm thanh đập cửa rất nhỏ.

Hắn thật cẩn thận buông thê tử trong lòng ra, lại giúp nàng đắp chăn thật cẩn thận, đứng dậy mặc quần áo, vội vàng rời khỏi phòng ngủ.

Ngoài cửa, một nam tử mặc một thân dạ hành thấy hắn, đầu tiên là quỳ xuống hành lễ, rồi sau đó nhẹ giọng nói: “Chủ nhân, ngoài đoán quả nhiên đúng, Lục Hà kia sau khi ăn điểm tâm, thượng thổ hạ tả (trên nôn dưới đi ngoài! :”>), nghe nói suýt nữa ép buộc đến mất mạng, tuy rằng giữ được mạng nhỏ, nhưng lại hôn mê bất tỉnh.”

Lận Viễn Ngạn sắc mặt trầm xuống, siết chặt hai nắm đấm phát ra tiếng vang khanh khách. “Lập tức sai người kêu Thái tử rời cung, nói với hắn gặp ở chỗ cũ.”

“Vâng!” Hắc y nhân nhận mệnh, đứng dậy rời đi

34. Chương 8-2

Khi Lận Viễn Ngạn một mình đến bãi tha ma tại ngoại ô hoàng thành, Đoàn Ninh Khang đã đợi ở nơi đó một lúc lâu.

Hắn cũng mặc một thân dạ hành, dưới sự bảo vệ của bóng đêm, biến mất trong cây cối, bốn phía là tiếng quạ đen kêu khóc làm cho địa phương âm trầm khủng bố này lại tăng thêm mấy phần hàn khí.

Lận Viễn Ngạn rất nhanh chạy tới trước mặt hắn, không chờ đối phương mở miệng, hai cái tát nhanh chóng đánh lên khuôn mặt tuần tú trắng nõn của Đoàn Ninh Khang.

“Người biết rồi phải không?” Đoàn Ninh Khang vẫn duy trì dáng điệu bị tát, ngạo nghễ đứng tại chỗ, cũng không nhúc nhích, chẳng qua bên môi lại dâng ra vài phần lãnh ý.

Lận Viễn Ngạn hung tợn kéo lấy vạt áo hắn, buộc hắn nhìn chính mình. “Người không phủ nhận?” “Làm chính là làm, vì sao phải phủ nhận? Huống chi, cơ sở ngầm người xếp vào ở Đông cung không phải một năm một mười đem chân tướng sự tình đều tố cáo với người?” Đoàn Ninh Khang cười lạnh một tiếng, không sợ cùng hắn bốn mắt nhìn nhau. “Đúng vậy, ta hạ nọ thai được trên điểm tâm, không nghĩ tới tiện nhân kia phúc thiên mệnh đại, cứ nhiên đem điểm tâm thưởng cho Lục Hà xui xẻo.”

Ba! Lại là một cái tát mạnh khiến Đoàn Ninh Khang lão đảo quỳ rạp xuống đất.

Hắn chặt vật ôm hai má sưng đau, trừng mắt Lận Viễn Ngạn. “Chủ nhân, cái tiện nhân kia ở trong lòng người quan trọng như vậy sao? Đừng quên trên lưng người đeo sứ mệnh gì, còn có phó thác của Hoàng Thượng đối với người.” “Ta sẽ đem hết khả năng có thể để hoàn thành sứ mệnh, về phần hoàng huynh bên kia, ta cũng sẽ cho hắn một cái công đạo hoàn mỹ. Nhưng ta cảnh cáo người, không cần lại ở dưới mí mắt ta làm một ít động tác nhỏ khiến ta tức giận, nếu có chuyện gì không hay xảy ra với Ninh Thiện, người ngay tại trước mặt ta lấy cái chết mà tạ tội.”

Lận Viễn Ngạn đổi bộ dáng trong treo nhưng lạnh lùng lúc trước, giờ này khắc này, tựa như Tu La lấy mạng.

Trên cao nhìn xuống Đoàn Ninh Khang đang quỳ gối bên chân mình, ở trong mắt lộ một mảnh tàn nhẫn sát khí.

Đối phương cả kinh, vừa không phục vừa sợ hãi e ngại, thở mạnh cũng không dám, vẫn hèn mọn quỳ trước mặt hắn, cắn chặt hàm răng, đáy lòng có phản kháng, nhưng vẫn không tình nguyện gật đầu. “Thuộc hạ hiểu được, nhưng chủ nhân, người không sợ sẽ có một ngày, vì đoạn tình cảm này mà khó có thể thoát thân sao?” “.....” Lận Viễn Ngạn làm sao không mâu thuẫn, yêu thương Đoàn Ninh Thiện tuyệt đối nằm ngoài kế hoạch của hắn, chính là yêu đều đã yêu, hắn cũng không hối hận.

Mắt lạnh nhìn thoáng qua Đoàn Ninh Khang đang quỳ gối bên chân mình. “Chuyện của ta, ta đều có cách giải quyết, chuyện ta muốn người điều tra, người tra như thế nào?”

“Ta đã tăng số người dò xét, chung quanh tra xét thứ kia đang ở đâu, cho người lục soát khắp tầm cung của lão hoàng đế kia, ngự thư phòng, còn có một số nơi hắn thường xuyên ghé qua, cũng chưa phát hiện ra dấu vết gì.” Lận Viễn Ngạn hừ lạnh một tiếng, đứng khoanh tay. “E là người cả ngày chỉ đem tâm tư đặt ở trên người ta, đã quên chuyện thực sự cần làm.”

“Thuộc hạ không dám. Thuộc hạ đã dựa theo phân phó của chủ nhân, đem đại bộ phận gian tế bắc quốc lấy thân phận thương nhân tiếng vào các châu huyện của Nam triều, còn có một số trọng thần trong triều đình cũng đều bị thuộc hạ thu mua, nay mọi sự đã được chuẩn bị, chỉ thiếu gió đông.”

“Như vậy thời gian còn lại, hy vọng người có thể đem tinh lực đặt trên “gió Đông” này, đừng lại lãng phí tâm tư dư thừa trên người ta.”

“Vâng, thuộc hạ hiểu được.”

Nhìn Lận Viễn Ngạn thi triển khinh công, xoay người rời đi, Đoàn Ninh Khang đang quỳ trên mặt đất mới chậm rãi đứng dậy, trong mắt dâng lên một cỗ tàn nhẫn không dễ phát hiện.

Đoàn Chiêu Khánh, hận tới mức muốn chính tay cướp đi tính mạng của hắn!

Nếu không phải do tên hôn quân đáng chết ấy, cha mẹ hắn làm sao có thể chết thảm dưới đao, làm hại hắn trôi dạt khắp nơi, biến thành cô nhi.

Phụ thân từng là tướng quân Nam triều, vì Nam triều lập không ít công lao hân mã, không nghĩ tới ở trong triều bị người khác ghen tị, một quyển tấu chương của nịnh thần đưa tới trước mặt Đoàn Chiêu Khánh, kết quả cái tên hôn quân kia không rõ thị phi kia hạ thánh chỉ, ba trăm mạng người nhà hắn chỉ vì một lời mà trong một đêm cả nhà bị trảm.

Mà hắn được lão quần gia vụng trộm cứu sống, trên đường chạy trốn, lão quần gia lại bị sơn tặc giết chết, năm ấy hắn mười tuổi, sau khi chính mắt nhìn thân nhân qua đời, lại bị sơn tặc mang đi, bắt đày đi biến

thành sơn khấu (=trở thành cướp).

Dưới cơ duyên xảo hợp, hấn kết bạn với nhị hoàng tử của Bắc quốc, cũng chính là Nam triều đương triều Tể tướng Lận Viễn Ngạn.

Đối phương phát hiện hấn thân thủ không kém, thông minh lanh lợi, cho nên liền thu nhận hấn bên người, dốc lòng dạy dỗ, biết người mà mình phải đối phó là Nam triều hoàng đế, hấn hưng phấn dị thường.

Vốn tưởng rằng lần này rốt cục có thể vì cha mẹ đã mất mà báo thù, lại không nghĩ rằng Phó Lăng Việt cư nhiên đối với Nam triều công chúa sinh ra cảm tình, trở nên lòng dạ đàn bà.

Hấn không thể cho phép loại chuyện này phát sinh, hấn muốn báo thù, hấn muốn rửa hận, hấn không thể để cho con gái kẻ thù hưởng thụ yêu thương của chủ nhân, hấn phải chính mình ra tay, hết thảy tất cả đều là do Đoàn Ninh Thiện, cho nên, Đoàn Ninh Thiện phải chết!

Chính là một lần lại một lần thiết kế hãm hại, chung quy không qua được mắt chủ nhân.

Vỗ về hai má bị đau, đáy lòng hấn không khỏi buồn bã.

Lận Viễn Ngạn thừa dịp bóng đêm trở lại tướng phủ, trong tình huống không kinh động bất luận kẻ nào, lặng lẽ trở lại phòng ngủ.

Nhìn người vợ yêu quý đang ngủ say, hấn lặng yên cởi quần áo, nhẹ nhàng trở lại giường, đem thân thể mềm mại kia chậm rãi ôm vào trong lòng.

Nàng đang ngủ yên vài tiếng, thảng đến khi tìm được vị trí thoải mái trong lòng hấn, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào vào trong ngực hấn, lại tiếp tục ngủ say.

Chỉ thiếu một chút nữa, chỉ thiếu một chút, hấn liền mất đi nàng....

Hấn phát hiện chính mình cư nhiên lại sợ hãi. Ngày đó nếu không phải hấn có tâm nhãn, phát hiện Đoàn Ninh Khang ngôn hành cử chỉ cùng mọi khi có điểm bất đồng, mới phái người âm thầm điều tra.

Quả nhiên như hấn sở liệu, Đoàn Ninh Khang cư nhiên cả gan làm loạn, trong điểm tâm cho thêm nạo thai được, hơn nữa được hiệu rất mạnh.

Ngày ấy nếu không phải Ninh Thiện khẩu vị không tốt, chỉ sợ....

Nghĩ đến đây, hấn chỉ cảm thấy lưng dâng lên cảm giác lạnh cả người, da đầu run lên một trận.

Nếu mất đi Ninh Thiện, hấn rốt cuộc có thể hay không thừa nhận đả kích như vậy?

Ninh Thiện....Hấn dưới đáy lòng gọi tên của nàng, trong mắt tràn ngập đau đớn.

Trong lòng hấn có nhiều điều âm u, sau lưng cất giấu âm mưa chính trị to lớn, mỗi lần nhìn nàng ngây thơ vô tà đối với mình cười, thời điểm liễu lĩnh đem nàng giao cho mình, tâm hấn sinh áy náy.

Nhìn nàng ngủ an tường như vậy, bên môi thậm chí còn hiện ra ý cười, hấn nhịn không được đem nàng gắt gao giữ trong ngực, nhẹ giọng ở bên tai nàng thì thầm, “Ninh Thiện, không biết nàng giờ phút này an tường tươi cười, có thể hay không ở lại bên ta?” Thiên hạ trong lòng ưm vài tiếng, cánh tay mềm mại bò lên thắt lưng hấn, giống cái đứa nhỏ gắt gao chui trong lòng hấn. Mà điều duy nhất hấn có thể làm, đó là ôm chặt nàng.

35. Chương 8-3

Một đêm an tường vô sự, sáng sớm hôm sau, Lận Viễn Ngạn bởi vì không cần vào triều sớm, cho nên cùng thê tử ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao.

Gần tới trưa, Trác Thành thấy hai vị chủ tử tỉnh, vội vàng lệnh phòng bếp chuẩn bị ngọc thiện, người một nhà ngồi vây quanh ở trước sảnh bắt đầu dùng bữa.

Từ sau khi Triệu Tinh Nhung đảm nhiệm làm lão sư của vài cái tiểu mao đầu trong phủ, nàng liền phá vỡ quy tắc ăn không nói, ngủ không nói, đem một đám thiên chân vô tà tiểu hài tử gọi vào tiền sảnh cùng mình ăn cơm.

Lý do của nàng là, nhiều người náo nhiệt, nhưng lại có thể gia tăng cảm giác thèm ăn.

Lận Viễn Ngạn vốn là không đồng ý, nhưng thấy thê tử lại nhiều lần vì chuyện này mà cùng mình tranh luận không ngớt, sau lại thấy đám tiểu quỷ kia quả nhiên thực ỷ lại nàng, vì không muốn làm cho thê tử hờn giận, hắn cũng liền ngầm đồng ý.

Hồi mới đầu bọn nhỏ bị gọi vào tiền sảnh dùng bữa thực không quen, đại khái hắn rất có uy nghiêm, mới làm cho bọn chúng sợ hãi.

Mà trải qua một khoảng thời gian tiếp xúc, bọn nhỏ phát hiện Lận Viễn Ngạn đại nhân nghiêm khắc kỳ thật cũng là một con hổ giấy –

Ở trước mặt công chúa, hắn thật sự là một con hổ giấy.

Trên bàn cơm như mọi khi phi thường náo nhiệt, vài cái tiểu mao đầu mỗi lần thấy Triệu Tinh Nhung đều thích hỏi đông hỏi tây, nàng lại tính tình tốt, cứ có câu hỏi tất sẽ trả lời, tuyệt không qua loa.

Lận Viễn Ngạn ở một bên thỉnh thoảng lại lấy thêm đồ ăn cho nàng, dưới đáy lòng âm thầm thề, sớm muộn cũng có một ngày, hắn sẽ đem đám tiểu quỷ này đuổi đi thật xa, miễn cho mỗi ngày đều cùng hắn tranh giành kiêu thê.

Triệu Tinh Nhung nhìn một đám tiểu hài tử hai bên đều có ngôn ngữ rất đáng yêu, nhịn không được lại nghĩ tới ngày xưa khi mình làm lão sư.

“Giờ mấy đứa đều nhận biết được rất nhiều chữ, hơn nữa lại hiểu được một ít đạo lý nhân sinh, tương lai sau này lớn lên, muốn làm cái gì?”

“Con sau này lớn lên cũng muốn làm tiên sinh dạy học!” Một tiểu nam hài nhấc tay lên tiếng, “Hơn nữa con còn muốn đem những gì lão sư dạy cho con hết thảy dạy cho người khác.”

Triệu Tinh Nhung nở nụ cười, nhìn đứa nhỏ cử chỉ đáng yêu, không uống phí một phen khổ tâm dạy dỗ của nàng.

“Con muốn học thêu, tương lai thêu dệt nên thiết nhiều quần áo xinh đẹp cho lão sư mặc.” Một tiểu nữ sinh cũng theo đó đáp lời.

“Con muốn làm đầu bếp...”

“Con muốn là mã phu...”

“Con muốn làm tướng quân kiêu ngạo!”

Mọi người không ngờ được là, đứa con có chút tự kỷ của Trác Thành, Trác Tiểu Phúc, cứ nhiên ngữ kinh tứ tóa. (lời nói làm bốn phía kinh ngạc?!)

Chẳng những Triệu Tinh Nhung nhìn nó với cặp mắt khác xưa, liền ngay cả luôn luôn không đem mấy tiểu da hầu để vào mắt Lận Viễn Ngạn cũng nhìn nó vài lần.

“Nga? Tiểu Phúc vì sao muốn làm đại tướng quân?”

“Bởi vì đại tướng quân thực uy phong, có thể thống lĩnh thiên quân vạn mã, còn có thể đền đáp triều đình, quang huy cạnh cửa.....” Đứng nhìn Trác Tiểu Phúc ngày thường hướng nội nhát gan, không hề rằng không lên tiếng, nhưng ở sâu trong nội tâm đã có lý tưởng cùng khát vọng rộng lớn.

Nhất là mấy ngày gần đây, nghe đương gia chủ mẫu nói với bọn nó rất nhiều tri thức văn hóa, biết con người chỉ có không ngừng quyết chí tự cường mới có thể trở nên nổi bật.

Hơn nữa các đời lịch đại, duy nhất làm cho người ta ca ngợi chính là đại tướng quân ở chiến trường giết địch, cho nên bất tri bất giác, trong lòng nó liền tạo ra ý nghĩ như vậy.

Triệu Tinh Nhung thuận tay nhéo nhéo cái mũi nhỏ của nó. “Không nghĩ tới cái tiểu mao đầu người lý tưởng lại thật không nhỏ, chẳng qua hiện tại Nam triều ta quốc thái dân an, cũng cùng nước láng giềng ở chung hòa thuận, cho dù người lên làm đại tướng quân, cũng vô pháp mang binh đánh giặc a.” Trác Tiểu Phúc vừa nghe, nhú nhú mày, dù sao tuổi nó còn nhỏ, sao hiểu được đạo lý thâm ảo này.

Tâm nhân của Lận Viễn Ngạn lại sâu hơn. “Không nghĩ tới nàng trong giới nữ lưu, thế nhưng cũng hiểu được chuyện quốc sự?” Nàng hì hì cười. “Đừng tưởng rằng chỉ có các quan đại thần mấy người mới hiểu chuyện, ta tuy rằng là nữ nhân, nhưng đối với chuyện quốc sự cũng có chút hiểu biết. Lần trước khi vào cung, phụ hoàng từng nói cho ta một ít lịch sử về quốc gia. Hơn nữa từ sau khi phụ hoàng đăng cơ đến nay, Nam triều được người thống trị đầu vào đây, dân chúng an khang, sao có thể có chiến tranh chứ? Ta nói nha, suất ẩn giấu ở trong điện Chiêu Nhân kia căn bản không phải sử dụng đến, cứ để nó ngoan ngoãn nằm hôn mê trong Chiêu Nhân điện đi.”

Người nói vô tình, người nghe có tâm, khi Triệu Tinh Nhung trong lúc vô tình nhắc tới suất ẩn, Lận Viễn Ngạn thân mình khẽ rung, “Ninh Thiện, nàng vừa mới nói tới suất ẩn, là chuyện gì xảy ra?” Hắn giống như không chút để ý hỏi.

Triệu Tinh Nhung lại không có nghe ra hẩn ý tại ngôn ngoại, một bên gấp miếng thịt gà cho Trác Tiểu Phúc ở bên cạnh, một bên lại gấp thịt móng giò cho tiểu nha đầu ở đối diện.

“Không phải là suất ẩn bị phụ hoàng đặt ở trong điện Chiêu Nhân sao. Nơi đó có một chỗ ám các, ngay tại mặt sau bức vẽ giống bức vẽ lần trước ta vẽ, phụ hoàng nói hiện tại Nam triều không có chiến sự, hơn nữa hoàng gia lại chú trọng binh quyền, cho nên suất ẩn kia liền bị giấu ở nơi đó...” Nàng đột nhiên dừng lại, “Viễn Ngạn, chàng hỏi cái này làm gì?” Sắc mặt hắn khẽ ngưng, đối mặt với chất vấn của nàng, hắn lại bình tĩnh bảo trì tươi cười, “Đương nhiên là thực bất mãn a.”

Khi nói chuyện, hắn lại đem nàng kéo đến ngồi xuống trên đùi mình, yêu thương gõ gõ lên cái mũi nhỏ của nàng. “Đừng quên nàng hiện tại đang mang hài tử của ta, chuyện quốc gia đại sự này không cần nàng quan tâm. Còn có a, từ hôm nay trở đi, nàng tốt nhất theo ngự y phân phó ăn thêm nhiều cơm một chút, cũng không thể mỗi ngày chỉ ăn một ít, nàng đói gầy ta sẽ không đau lòng, nếu là làm con ta đói, ta cũng sẽ không tha cho nàng nha!”

“Nha, hóa ra chàng đối với ta tốt như vậy, là vì đau lòng con mà không phải đau lòng ta nha! Lận Viễn Ngạn, tên vô tình vô nghĩa này, ta muốn lưu phu....”

Hai người bắt đầu nói giỡn đùa giỡn, nhìn trong đáy mắt hạ nhân, đã sớm thấy nhưng không thể trách.

Mà lúc này trên mặt Lận Viễn Ngạn mặc dù mang theo ý cười mê người, nhưng con người âm trầm đã dần dần che dấu không được....Lúc Triệu Tinh Nhung bụng càng ngày càng rõ ràng, dáng người càng ngày càng mập mạp, đã là bốn tháng sau.

Nàng mang thai nhi trong bụng đã được bảy tháng, trải qua ngự y bắt mạch chẩn đoán, xác định thai nhi bình thường, cơ thể mẹ khỏe mạnh.

Lận Viễn Ngạn mỗi ngày đem nàng bảo hộ trong phủ không cho phép ra ngoài, cho dù xuất môn, cũng phải mười mấy gia phó làm bạn tả hữu.

Đông đi xuân đến, tháng tư hàng năm là thời điểm dâng hương bái Phật.

Triệu Tinh Nhung nghe hạ nhân trong phủ nói, ngoài hoàng thành tám mươi dặm có một nơi tên là Thanh Sơn, hàng năm hương khói cường thịnh, hơn nữa có cầu tất ứng, cho nên liền cùng trượng phu đề nghị muốn đến Thanh Sơn cấp Bồ Tát mấy nén hương, tiện thể quyền chút tiền dầu vừng, ăn nửa tháng trai, cầu cho thai nhi trong bụng khỏe mạnh xinh đẹp.

Lận Viễn Ngạn nghe xong, cũng rất đồng ý, vội vàng chuẩn bị gia đình, lại phái hai mươi bảo tiêu võ công cao cường làm bạn bên người nàng.

Nếu không phải trong triều có việc không thể đi, lần này hắn tất sẽ cùng đi với nàng. Nhưng Triệu Tinh Nhung lại muốn hắn trước lấy quốc sự làm trọng, dù sao nàng bắt quá là xuất môn nửa tháng, hơn nữa lại có nhiều gia phó như vậy đi theo bảo tiêu, muốn trượng phu yên tâm.

Trước khi đi, vợ chồng hai người lưu luyến không rời nói lời từ biệt, Lận Viễn Ngạn cẩn thận đem nàng lên kiệu, lại dặn hạ nhân nhất định phải hầu hạ cẩn thận, nếu có chút nửa điểm sai lầm sẽ hỏi tội bọn họ.

Triệu Tinh Nhung lôi kéo tay hắn, vừa buồn cười vừa tức giận hướng về phía hắn lắc đầu. “Chàng đừng hơi một tí liền dọa người khác, ta có thể có chuyện gì, nhiều người như vậy che chở, chẳng lẽ sẽ bị nhân kiếp bắt thành?” Hắn cũng không phản bác, chỉ lôi kéo tay của nàng, biểu tình còn thật sự nghiêm túc, “Ninh Thiện, đợi ta làm xong việc trước mắt, chắc chắn sẽ tự mình đi Thanh Sơn đón nàng trở về, nàng.....Nàng nhất định phải chờ ta biết không?” “Biết, chàng thật đúng là giống cái lão thái bà, nói nhiều lời như vậy, lại không phải sinh lý tử biệt, làm chi phải khẩn trương như vậy?”

“Không cho phép nói bậy, cái gì sinh lý tử biệt!”

Hắn trừng phạt tính nhéo nhéo hai má của nàng, rước lấy nàng một trận duyên dáng gọi to, lại sợ bị gia phó nhìn thấy hai người liếc mắt đưa tình, nhin không được trừng hắn liếc mắt một cái, “Đừng náo loạn, bị Trác quản gia bọn họ nhìn thấy, sẽ nói ta là đương gia chủ mẫu mà không uy nghiêm.”

Viễn Ngạn cũng thật ghê gớm lớn mật, rất nhiều hành vi cử chỉ cư nhiên so với thời hiện đại của nàng còn không cởi mở bằng.

Lận Viễn Ngạn lại một phen dặn dò, thẳng đến khi kiệu phu hô khởi kiệu, hắn lại đuổi theo thân kiệu, xóc rèm kiệu lên, cùng vừa nãy bất đồng là, vẻ mặt hắn lúc này thần sắc phức tạp.

“Ninh Thiện....Hôm nay từ biệt, chúng ta sợ là sẽ chia lìa một đoạn thời gian ngắn, mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì, ta hy vọng nàng biết, ta yêu nàng.”

Triệu Tinh Nhung cách rèm kiệu nhìn vẻ mặt thân thiết của hắn, trong lòng trào ra vài phần ngọt ngào cùng cảm động. Nghĩ đến hắn lo lắng, nàng nắm chặt tay hắn, sử dụng lực gật đầu. “Yên tâm, ta sẽ ngoan ngoãn chờ chàng tới đón ta...”

Cuối cùng, hai người trong lưu luyến không rời nói lời từ biệt lẫn nhau.

Một đường tường an vô sự, bảo tiêu do Lận Viễn Ngạn phái tới cũng thập phần tận trách bảo hộ an toàn của nàng.

Hai ngày sau nàng tới chùa Thanh Sơn, khách hành hương đến dâng hương quả nhiên không ít.

Phương trượng chủ trì tại chùa tựa hồ sớm biết bọn họ sẽ tới, sớm phái tiểu sa di đem phòng khách thu thập sạch sẽ, lại sai người chuẩn bị cơm bố thí rất ngon miệng chiêu đãi một phen.

Triệu Tinh Nhung cúng cho Thanh Sơn tự một khoản tiền lớn, lại ở trước mặt Bồ Tát cầu phúc cho đứa nhỏ của mình. Kế tiếp, mỗi ngày ở trong chùa vui chơi giải trí, ngẫu nhiên cùng phương trượng nghe chút Phật hiệu tâm kinh, ngày vì thế cũng trôi qua mau vô cùng.

Chẳng qua, Triệu Tinh Nhung ẩn ẩn cảm giác tựa hồ có chuyện gì phát sinh, chuyện đó giống như ẩn chứa âm mưu gì đó, bởi vì nàng phát hiện người bên mình càng ngày càng nhiều, trước kia còn có thể cho nàng một ít không gian tự do, nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, nàng ngay cả trước nhà vệ sinh cũng có người muốn đi theo. Theo như cách nói của họ, là tướng gia lo lắng nàng, cho nên mới mọi thời điểm đều phải ở bên nàng.

Trong nháy mắt nửa tháng đã qua đi, chẳng những đợi không được bóng dáng của Lận Viễn Ngạn, nàng còn bị vây trong chùa Thanh Sơn.

Thẳng đến một tháng đi qua, nàng mới ý thức được một chuyện thật đáng sợ, thì phải là -- nàng tựa hồ bị người ta giam lỏng.

Mà gia phó trả lời nàng cũng là, nay nàng mang thai, hành động không tiện, tướng gia hy vọng nàng có thể ở trong chùa dưỡng thai, hơn nữa còn phái người tặng ba cái bà mụ đến chùa Thanh Sơn.

Đối với quyết định đột ngột này, Triệu Tinh Nhung chỉ cảm thấy bất an, giống như có chuyện đại sự gì đã phát sinh, nhưng giờ phút này nàng không được nghĩ nhiều, bởi vì đã gần tới ngày dự tính sinh, thai nhi rục rịch trong bụng.

Vài ngày sau vào một đêm, nước ối vỡ, mấy bà mẹ cùng thị nữ thành một đoàn, trải qua một đêm dài vô, một tiểu sinh mệnh đáng yêu rốt cục đáp xuống nhân thế.

Triệu Tinh Nhung mệt mỏi nhìn tiểu bảo bối ôm trong lòng bà mẹ, tiểu tử kia mặt mày còn rối rắm cùng một chỗ, nhưng trong mơ hồ lại có thể thấy được bộ dáng của Lận Viễn Ngạn.

Ngay tại lúc nàng còn đắm chìm trong hưng phấn vì sản tử thuận lợi, lại nghe thấy quản lý của thủ vệ, bọn bảo tiêu truyền tin – – Hoàng Thượng bệnh nặng, thái tử đột nhiên mất tích, Tể tướng làm quan trong triều nhiều năm Lận Viễn Ngạn, đoạt được suất ấn của Nam triều.

Nghe được tin tức này, nàng cả người đều sợ ngây người.

Nhớ tới Nam triều suất ấn, nàng đột nhiên ý thức được một chuyện thật đáng sợ – – nàng rất có khả năng trong vô tình, sấm hạ di thiên đại họa. (vì 1 lời nói mà gây ra đại họa)

36. Chương 9-1

Lúc này, ở chỗ sâu trong hoàng cung, Hoàng Thượng Đoàn Chiêu Khánh vẻ mặt suy sút ngồi trên long ỷ, hôm nay lâm triều, trên triều đình lại không có đại thần.

Duy nhất đứng ở trung gian đại điện, chỉ có một thân cẩm bào màu đen, đầu đội châu quan (mũ/nón ngọc) Lận Viễn Ngạn.

Quân thần lúc này như cũ bốn mắt nhìn nhau, chẳng qua giữa hai bên đã không còn là thánh quân hiền thần.

Đoàn Chiêu Khánh ánh mắt tan rã, dung nhan tiều tụy. “Lận ái khanh, nay gọi người Lận ái khanh, tựa hồ đã không còn thích hợp. Người có thể hay không nói cho trẫm, người rốt cuộc là ai? Vì sao phải bức trẫm tới loại cục diện như ngày hôm nay? Chẳng lẽ trẫm đối với người còn chưa đủ sủng ái sao?”

Hắn năm nay bất quá hơn năm mươi, trải qua trận cung biến này, người lập tức già đi rất nhiều.

Mấy ngày trước, đông cung Thái tử Đoàn Ninh Khang đột nhiên mất tích, mà người hắn vẫn tin tưởng không nghi ngờ Lận Viễn Ngạn cư nhiên giữ suất ấn, trước mặt văn võ bá quan ra mặt tạo phản.

Làm cho hắn không thể tin được là, lão thần tử đi theo mình nhiều năm cư nhiên đồng loạt trở mặt (gốc là phản chiến, quay súng lại bắn quân mình,Sal để trở mặt cho rõ nghĩa!) toàn thể dâng tấu yêu cầu hắn thoái vị, lập Lận Viễn Ngạn làm đương kim thiên tử.

Đoàn Chiêu Khánh tự thấy tại vị vài thập niên, chưa bao giờ làm chuyện gì thực có lỗi làm hại dân chúng, mà vì sao đến lúc tuổi già, lại tạo kiếp nạn này, chẳng lẽ.... Thật sự là sự kiện năm đó báo ứng sao?

Lận Viễn Ngạn đứng ngạo nghễ chính giữa đại điện, hé ra khuôn mặt tuấn tú không giận mà uy, so với đương kim thiên tử, cũng có tư thế của đế vương.

Hắn mặt không chút thay đổi, hai tròng mắt lạnh như băng, sớm tìm không được nét cung kính khiêm tốn ngày xưa, bên môi cười lạnh khiến người ta lạnh tim.

“Hoàng Thượng, không, ta hẳn là kêu người một tiếng cậu mới đúng, chẳng qua đến tận hôm nay ta vẫn đều thực hoài nghi, người rốt cuộc có hay không có tư cách làm cậu của ta.”

Đoàn Chiêu Khánh bị hắn gọi một tiếng sủng nịnh mà cả kinh, “Người....Người đến tột cùng là người phương nào?!” Lận Viễn Ngạn hướng tới gần hắn, gương mặt tuấn mỹ âm nhu trong dĩ vãng, lúc này lại như là địa ngục ác sát. “Muốn biết ta là ai sao?”

Hắn lạnh lùng hừ cười một tiếng, “Không biết bệ hạ có hay không nhớ rõ Phi Vân công chúa tiếng tăm lừng lẫy năm đó, cũng chính là vị được tiên hoàng lập làm hoàng trư (người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua) , sắp sửa tiếp nhận chức vụ Nam triều đế vương Đoàn Phi Vân?” “Phi Vân công chúa? Đường muội của

trẫm? Người....Người là của nàng....” “Đúng vậy, ta là con của Đoàn Phi Vân, cũng là Bắc quốc nhị hoàng tử, Phó Lăng Việt!” Đoàn Chiêu Khánh hoàn toàn bị chuyện này đánh tới, cuộc đời hắn có duy nhất một khúc mắc, đó là đường muội Đoàn Phi Vân của mình, mà đời này chuyện làm sai duy nhất của hắn, cũng chính là đứa em tốt bụng này, vụng trộm bóp méo di chúc của tiên hoàng, đem nguyên bản nên là chỗ của Đoàn Phi Vân, kiên quyết từ vị trí Thái tử kéo xuống.

Vì để ngừa hậu họa, hắn còn liên tiếp gây ra những chuyện sai cực kỳ bi thảm.

Lúc này Đoàn Chiêu Khánh sắc mặt tái nhợt, trong đầu tất cả đều là những chuyện quá khứ giọt giọt trào về, hắn tự cho rằng việc kia đã xử lý thỏa đáng, lại vụn vụn không nghĩ tới, năm đó người kia mà hắn cho rằng đã chết Đoàn Phi Vân, cứ nhiên còn lưu lại con nối dòng.

Phó Lăng Việt đối với mỗi một cái biểu tình biến hóa của hắn đều thu hết vào đáy mắt, đọng lại trong ngực tất cả đều là hận ý cùng tràn đầy sát khí nói không nên lời.

“Đoàn Chiêu Khánh, ngươi có thể tưởng tượng ra năm đó vị đường muội kia bị người giết hại? Người cho là giả bộ nhân quân, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, là có thể lấy được tâm của người dân trong thiên hạ, an an ổn ổn ngồi ở trên ngôi vị hoàng đế hưởng thụ niềm vui sướng của bậc đế vương sao? Người cũng biết, việc làm của ngươi là vi phạm Thiên Lý, thiên địa không tha? Người cho là, mẫu thân ta trên trời có linh thiêng, có thể dung hạ ngươi cái tên ngụy quân tử tiếp tục sống trên đời sao?”

“Không....Không phải như thế, ngươi hãy nghe ta nói, sự tình căn bản không phải như ngươi tưởng tượng....” Đoàn Chiêu Khánh vẻ mặt đau đớn, lảo đảo từ trên long ý chạy đến trước mặt hắn. “Trẫm biết năm đó dùng kế đoạt ngôi vị hoàng đế là trẫm không đúng, mà trẫm cũng là bị bắt buộc dĩ, tuy rằng lịch sử Nam triều cũng có nữ hoàng kế vị, nhưng là đến phiên mẫu thân ngươi, dân gian lại truyền lưu một tin đồn, nói nữ hoàng kế vị Nam triều, hai mươi năm sau đem đến nạn diệt quốc....” Phó Lăng Việt lạnh lùng nhìn hắn đang khóc kể lại chuyện cũ, trên mặt cũng không bởi vì những lời giải thích này mà động dung nửa phần.

Trên thực tế chuyện liên quan đến cái lời đồn kia hắn cũng có biết một hai, chẳng qua, cứ nghĩ đến mẫu thân mình năm đó gặp chuyện thống khổ, đáy lòng hận ý lại sao có thể ở nháy mắt tan biến.

“Cho dù dân gian có lưu truyền tin đồn này, mà ngươi vì sao nhất định phải làm ra hành vi tàn nhẫn như vậy? Người có biết hay không người năm đó phái người ở trên người mẫu thân ta hạ cổ, làm hại nàng có bao nhiêu thảm?” Đoàn Chiêu Khánh hốt mắt đỏ lên. Hắn có thể nào quên đoạn quá khứ đã qua kia?

Năm đó, Tiên Hoàng vì chỉ yêu Hoàng Hậu, không nạp tần phi, dưới gối chỉ có một con gái là Đoàn Phi Vân, Đoàn Phi Vân tuy là thân nữ nhi, lại hào khí ngàn vạn, khí phách như hồng (theo QT hồng=cầu vồng), tuổi còn nhỏ mà đã hiện ra tư thái của bậc đế vương.

Tiên Hoàng đối với nữ nhi lại là yêu thương cùng sủng ái, còn lập hạ di chúc quyết định sau khi mình qua trăm tuổi, đem nữ nhi lên vị trí nữ hoàng.

Đáng tiếc qua không bao lâu, dân gian liền truyền ra tin đồn nữ hoàng kế vị Nam triều diệt vong, Đoàn Chiêu Khánh sợ hãi cơ nghiệp Nam triều sẽ hủy trong tay đường muội, cho nên mới phái người thừa dịp Tiên Hoàng hấp hối hết sức trộm sửa lại di chúc, lập chính mình làm vương.

Chính là Đoàn Phi Vân là chân tâm mềm (?!), chuyện hắn bóp méo di chúc không cần thận bị nàng biết được, vì để ngừa vạn nhất, hắn liền tìm đến thầy mo ở Miêu Cương trên thân thể nàng hạ cổ.

Kết quả, ngôi vị hoàng đế Nam triều như hắn mong muốn đắc thủ, mà nguyên bản nên kế thừa đại thống Đoàn Phi Vân bởi vì trúng cổ, chẳng những mỗi ngày đều chịu đau đớn từ bên trong, còn bị hắn nhốt ở sâu trong lãnh cung.

Thẳng đến một ngày nàng thừa dịp cổ độc chưa phát tác sử dụng kế thoát khỏi hoàng cung, mà hắn sau khi biết tin tức đó, lập tức phái người truy bắt, kết quả nàng vì né tránh truy binh, nhưng lại nhảy xuống vách núi.

Vốn tưởng rằng nàng đã hương tiêu ngọc vẫn, lại không nghĩ rằng, con nối dòng của nàng hôm nay lại tìm tới cửa.

Phó Lăng Việt ép gần, một phen kéo lấy áo của Đoàn Chiêu Khánh. “Ta đoán ngươi nhất định rất ngạc nhiên năm đó nữ nhân kia nhảy xuống vách núi vì sao không chết? Đúng vậy, nàng sau đó được người cứu, mà người cứu nàng kia chính là quân chủ Bắc quốc, cũng là phụ hoàng của ta. Đáng tiếc là, phụ hoàng mặc dù cứu được mệnh của nàng, nhưng không cách nào chữa khỏi cổ độc trên người nàng, ngươi có biết hay không mẫu thân ta mỗi lần khi cổ độc phát tác, đều giống như chết qua một lần, Đoàn Chiêu Khánh, cho dù ngươi vì bảo trụ giang sơn Nam triều, có thể tất yếu đối với một nữ tử làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy sao?” “Đúng vậy! Năm đó đều là ta khư khư cố chấp, Phi Vân đường muội bị hủy, cả đời này ta thẹn duy nhất cũng là nàng, ta....ta biết ta đáng chết, ta thực xin lỗi nàng, ta thực là hồ đồ....” Đoàn Chiêu Khánh làm sao lại không hối hận, nhưng việc đã đến nước này, nói lại nhiều điều đã quá muộn.

Đỉnh đầu lại truyền đến thanh âm cười lạnh của Phó Lăng Việt, “Đoàn Chiêu Khánh, ngươi có biết mẫu thân ta khi lâm trung di ngôn là cái gì không?”

Thấy đối phương ngắc đầu bối rối nhìn mình, hắn cười lạnh nói: “Nàng nói, một ngày kia, nhất định huynh đệ hai người chúng ta phải đoạt lại giang sơn Nam triều, vì nàng báo thù rửa hận, mà ta cùng bào huynh của ta, cũng chính là Bắc quốc quân chủ những năm gần đây nội ứng ngoại hợp, hôm nay, rốt cục thực hiện được nguyện vọng của mẫu thân khi lâm chung.

“Ngươi trước kia từng lo lắng qua, thương nhân Bắc quốc vận chuyển buôn bán ở Nam triều, có thể hay không tạo thành ảnh hưởng đối với Nam triều, ta hiện tại có thể nói cho ngươi, thương nhân này tất cả đều là gian tế ở Bắc quốc ta phái tới, chính là chờ một ngày kia, thật tốt đẹp đoạt được thiên hạ Nam triều, ngươi nhất định cảm thấy rất kỳ quái, vì sao ngay cả Thái tử Nam triều cũng sẽ cùng ta có chung một thù đi?” Phó Lăng Việt ngắc đầu cho hắn một cái tươi cười tàn nhẫn, “Đó là bởi vì, Thái tử Nam triều từ lúc tám năm trước cũng đã chết trên tay sơn tặc.”

“Ngươi.....Ngươi nói cái gì?!” Tin tức này, so với tin thứ nhất hôm nay hắn nghe được đều làm hắn khiếp sợ hơn.

“Cái người thủy chung gọi ngươi là phụ hoàng kia, chẳng qua là thủ hạ của ta dịch dung mà thành, mà Thái tử chân chính, năm đó khi ngươi phái hắn đi sứ ở Lang quốc, gặp sơn tặc đã bị sát hại, xác định người chết chính là Thái tử Nam triều, ta mới nghĩ ra phương pháp tương kế tựu kế, cứ như vậy, ngày ta vì mẫu thân báo thù liền tới gần.

“Những năm gần đây ta trăm phương ngàn kế, nội ứng ngoại hợp, thậm chí nghĩ hết mọi phương pháp đến lấy quyền lực hoàng quyền của ngươi, chính là nghĩ một ngày kia có thể tự tay đem ngươi kéo khỏi ngôi vị hoàng đế, chỉ tiếc suất ẩn có thể thống lĩnh thiên quân vạn mã vẫn luôn uy hiếp ta....”

“Cho nên những năm gần đây, ngươi mới ẩn nhẫn bất động, cũng để cho tên thái tử giả dạng kia âm thầm điều tra chỗ của suất ẩn?” Đoàn Chiêu Khánh đột nhiên bắt đầu hỏi ngược, Thái tử mỗi lần đều cố ý vô tình hướng hắn tìm hiểu nơi để suất ẩn, hơn nữa thật nhiều lần hắn đều ở trong tầm cung cùng ngự thư phòng phát hiện có dấu hiệu bị động qua, lúc ấy còn cho rằng là tiểu thái giám trong cung tay chân không sạch sẽ nghĩ trộm đồ chứ.

Phó Lăng Việt cười. “Đúng vậy, suất ẩn kia thật là khúc mắc của ta, dù sao quân quyền trong tay, mới có thể hiệu lệnh thiên hạ. Ngươi tuy rằng ngu ngốc vô dụng, nhưng ít ra còn biết nắm chặt binh quyền, đáng tiếc là, ngươi cẩn thận mấy cũng có sai sót, rốt cuộc còn bị ta tra được chỗ để suất ẩn, mà ngày suất ẩn tới tay, chính là thời điểm ngươi xuống đài thoái vị!” Giờ này khắc này Đoàn Chiêu Khánh làm sao còn có nửa điểm để vương uy nghiêm, khi biết được đứa con mình thương yêu đã chết từ tám năm trước, hắn cả người không gượng dậy nổi.

Nay lại nghe Phó Lăng Việt nói đến xuống đài, nhin không được lão lệ (nước mắt) tung hoành, thể xác và tinh thần mỗi một.

“Lận Viễn Ngạn....Không, hắn là phải gọi ngươi Phó Lăng Việt mới đúng, cái người gọi là trăm phương ngàn kế, cơ quan tính toán, có phải hay không cũng bao gồm lợi dụng của ngươi đối với ta?”

Ngay tại thời điểm Phó Lăng Việt cùng Đoàn Chiêu Khánh giằng co, phía sau lại truyền đến một đạo tiếng nói quen thuộc, đẩy lòng hắn đột nhiên cả kinh, chậm rãi quay đầu, phía sau là một nữ tử sắc mặt tái nhợt, chính là Đoàn Ninh Thiện.

37. Chương 9-2

Nhìn nàng vẻ mặt bộ dáng phong trần mệt mỏi, nguyên bản bụng phệ lúc này cũng khôi phục nguyên dạng, hẩn trong lòng bỗng dưng cả kinh, lại có chút chột dạ.

“Ninh Thiện, nàng như thế nào đột nhiên hồi cung?”

Triệu Tinh Nhung híp mắt, trên mặt biểu lộ sự tuyệt vọng. “ ‘Lận đại nhân’ chẳng lẽ sợ ta hồi cung?” Nàng lộ vẻ sâu thâm cười, “Người luôn mồm muốn ta tin tưởng người, kết cục chính là người lợi dụng ta tìm được suất ẩn, sau đó lại bức phụ hoàng ta thoái vị, cuối cùng đem giang sơn Nam triều chiếm làm của mình sao?”

“Ta thật không nghĩ tới, người vì đạt được mục đích báo thù, ngay cả cảm tình đều có thể hy sinh lợi dụng, như vậy ta ở trong lòng người là cái gì? Có phải hay không từ đầu tới cuối, ta chỉ là một quân cờ được người thưởng thức ở trong tay?” Mới vừa tới bên ngoài đại điện, nghe được chuyện khiến nàng thật khiếp sợ đau lòng, từng câu từng chữ của hẩn vô tình đâm sâu vào lòng nàng, mặc dù chính mình cũng không phải là đại nhân vật, nhưng nghĩ đến tình yêu say đắm thiết tình lại bị lợi dụng, làm nàng cả người phiếm lạnh, đau lòng không chịu nổi.

Phó Lăng Việt bị nàng chất vấn không nói gì chống đỡ được, thấy nàng hai mắt ướt át, thanh âm nghẹn ngào, tuy rằng đã sớm đoán được hôm nay sớm hay muộn cũng sẽ tới, mà vụn vặt lần không nghĩ tới thời điểm hẩn đối mặt với tình thế này, thế nhưng sẽ sợ hãi đến mức vô thức.

Hẩn nhắm hai mắt trầm ngâm hồi lâu, nhưng không cách nào nói được một lời ứng đối nào.

Hẩn nghĩ nói cho nàng biết, mưu lược kế hoạch nhiều năm này suýt nữa bởi vì nàng xuất hiện mà một lần ngưng hẩn, hẩn cũng muốn nói với nàng, lực ảnh hưởng của nàng ở trong lòng hẩn đã không thể nào ước lượng được.

Mà hiện tại nói những lời đó lại có ý nghĩa gì? Sự tình đã phát sinh, thương tổn đã tạo thành, cá cùng chân gấu không thể cùng ở một chỗ.

Hẩn muốn báo thù, nhất định sẽ hy sinh tình yêu, nếu đây là tương lai hẩn chọn, lại có cái lập trường cùng tư cách gì nói sau này yêu nàng sống nàng?

Hẩn trầm mặc, trực tiếp nói cho Triệu Tinh Nhung đáp án.

Hóa ra, cho tới nay mình chính là quân cờ hẩn lợi dụng, khiến nước mắt tràn mi, nàng đau lòng đến ngừng hô hấp.

Đoàn Chiêu Khánh ở một bên nhìn tình hình như vậy, không khỏi từ trong bi thương tỉnh lại. Chợt nghe thấy tin con đã chết, hẩn cả người nhất thời già đi vài tuổi, nay trên đời này, hẩn cũng chỉ còn lại nữ nhi duy nhất này.

“Phó...Nhị vương gia, chuyện tới nay, ta....Ta có thể hay không cùng nữ nhi ta một mình nói chuyện?” Triệu Tinh Nhung không nghĩ tới chính mình cư nhiên phải đối mặt với cục diện như vậy, từng là Thiên tử cao cao tại thượng, hôm nay lại thành kẻ bại.

Mà càng làm cho nàng đau lòng là, lão nhân đáng thương này chẳng những đau lòng vì mất đi đứa con trai, liền ngay cả con gái.....cũng đều không phải là con gái thật sự.

Bởi vì linh hồn trong thân thể này vốn sớm đã không còn là Đoàn Ninh Thiện, mà là nàng Triệu Tinh Nhung.

Nghĩ đến đây, nàng càng trở nên bi thương, thống khổ không nói thành lời.

Không nghĩ tới từng tốt đẹp hết thảy tất cả đều là hoa trong sương mù, sau khi sương mù tan, mới nhìn rõ chân tướng sự tình thì ra là tàn khốc như thế.

Lận Viễn Ngạn hóa ra lại phái người đem mình giam lỏng ở chùa Thanh Sơn suốt hai tháng, biến hóa thật lớn đến trong hai tháng này quả thực làm cho nàng không thể tin được.

Nước không có, nhà không có, liền ngay cả cảm tình cũng không có.

Hết thấy đều là biểu hiện giả dối, hết thấy đều là mưu kế của Lân Viễn Ngạn, mà nàng lại buồn cười trở thành quân cờ trong mưu kế này, bị người ta đùa giỡn xoay quanh, chính mình còn ngây ngô cao hứng, ngây ngốc trả giá tình yêu chân thành.

“Ninh Thiện, chớ để bị thương, nàng vừa sinh hạ Lân Nhi, thân mình bạc nhược, còn phải bảo trọng thân thể nhiều hơn mới đúng.” Tuy rằng nàng bị giam lỏng ở chùa Thanh Sơn, cũng phát hiện trong triều có biết.

Cho nên thừa dịp thủ vệ thả lỏng coi sóc, vụng trộm chạy khỏi chùa Thanh Sơn, mà cái đứa nhỏ vừa sinh ra không lâu kia, bởi vì có Liên Nhין cùng người hầu chiều cổ, nàng tin tưởng không có việc gì.

Qua mấy ngày nàng suốt đêm chạy đi, sau khi trở lại hoàng cung, chỉ thấy thay đổi thật lớn đến nghiêng trời lệch đất, lại chính tai nghe được Phó Lăng Việt vừa mới nói rõ chân tướng, lại không khỏi khổ sở vạn phần.

Sau khi cha và con gái hai người gặp mặt, nhịn không được ôm đầu khóc rống một phen, Đoàn Chiêu Khánh dù sao đã vài thập niên làm hoàng đế, đối với loại thay đổi này rất nhanh biến hóa, hiểu được so với nữ nhi phải kiên cường hơn rất nhiều.

Mà Triệu Tinh Nhung lại dưới đáy lòng tự trách. “Phụ hoàng, nếu lúc trước không phải ta không cẩn thận lỡ miệng, để lộ ra chỗ đặt suất ấn, Lân Viễn Ngạn cũng sẽ không.....”

“Hài tử ngốc, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ lộ, có lẽ hết thấy đều là ông trời an bài, người và ta đều là phạm nhân, không thể cùng trời tranh mệnh, vì phụ chính là đau lòng, năm đó cho dù làm sai chuyện gì, báo ứng đến trên người một mình ta là tốt rồi, tội gì làm khó hai đứa con của ta?”

Năm đó hấn mặc dù cứu nguy cho Nam triều, mà vì quyền cùng thế, không biết hy sinh bao nhiêu tánh mạng vô tội.

Đường muội Đoàn Phi Vân bị hấn làm cho rơi lạc vách núi, sau, hấn lại sợ hãi hành vi của mình sẽ bại lộ, âm thầm phái ra cao thủ đại nội vụng trộm đem những người năm đó tham dự án này mỗi người đều diệt trừ.

Cho nên những năm gần đây, hấn bức chính mình trở nên từ bi vì hoài, cũng bắt buộc chính mình phải dùng nhân trị quốc, mà vào triều làm đế mới phát hiện, Đoàn Chiêu Khánh hấn căn bản không phải là một cái minh quân trị quốc.

Nếu không phải có Phó Lăng Việt theo giữ phụ trợ, Nam triều liệu có thể phòng vinh giống như hôm nay?

“Phụ hoàng....” Nghe đến đó, Triệu Tinh Nhung lại đau lòng. Không nghĩ tới Hoàng Thượng chẳng những không trách cứ nàng, ngược lại liên thanh an ủi nàng.

Hoàng Thượng a Hoàng Thượng, người có biết nữ nhi của người đã sớm không ở nhân thế, mà hiện tại Đoàn Ninh Thiện có thể ôm người khóc, ôm người cười, chẳng qua là một khối thể xác có linh hồn người khác mà thôi.

Tồn tại của nàng, có phải hay không sẽ cải biến lại lịch sử triều đại này? Ngay lúc vô tâm đó, có phải hay không đã xúc phạm thiên luật?

Triệu Tinh Nhung như một đứa nhỏ khóc ngã vào trong lòng Đoàn Chiêu Khánh, cuối cùng, khóc mệt, lại bởi vì ngày đêm chạy đi mà thể xác và tinh thần mỗi một nặng nề ngủ.

Khi nàng tỉnh lại, phát hiện chính mình lại đang nằm ở trên giường, trên người còn cái áo ngủ mềm mại bằng gấm.

Trong lòng thất kinh, nàng cuống quýt đứng dậy, mới phát hiện trên chăn lại rơi ra hai phong thư.

Nàng vội vàng mở phong thư ra, phong thư thứ nhất là một lá thư biệt tín, là Đoàn Chiêu Khánh lưu lại, người ở trong thư viết chính mình đã chán ghét cuộc sống trong cung đình, nếu hiện tại thiên hạ đã muốn đổi chủ, người cũng không nghĩ tiếp tục ở lại trong thâm cung này phí phạm thời gian năm tháng, còn ngàn dặn vạn dặn, muốn nàng nhất định phải bảo trọng thân thể, chớ tưởng niệm những chuyện linh tinh.

Nàng càng xem càng thương tâm, càng xem càng khổ sở, trong thư còn nhắc tới, Lận Viễn Ngạn thân phận thật sự là Bắc quốc nhị hoàng tử Phó Lăng Việt, nàng nếu đã là thê tử Phó Lăng Việt cưới hỏi đàng hoàng, hiện lại sinh hạ con, tin tưởng hẳn sẽ không làm khó nàng, cho nên muốn nàng ở lại bên người Phó Lăng Việt, tiếp tục làm hiền thê lương mẫu.

Đoàn Chiêu Khánh không biết là, khi đó ở ngoài đại điện, nàng kỳ thật đã nghe được sự thật này.

Phong thư thứ hai cư nhiên là lưu cho Phó Lăng Việt, trong thư viết hẳn là một người có tài trị quốc hiếm có, hy vọng hẳn có thể, sau khi mình rời khỏi hoàng cung, lên làm quân vương Nam triều.

Hơn nữa người đã hạ thánh chỉ, tuyên bố Thái tử đã chết, chính mình chủ động thoái vị, đem ngôi vị hoàng đế lưu cho Phò mã đương triều Lận Viễn Ngạn.....

Triệu Tinh Nhung đọc mỗi một câu, lại đau lòng một phần.

Không nghĩ tới người ôm nàng khóc, cho nàng ấm áp thân tình Đoàn Chiêu Khánh kia, thế nhưng lại không nói một tiếng liên lý khai như vậy.

“Ninh Thiện, nàng tỉnh?” Rèm cửa bị nhắc lên, từ bên ngoài đi vào là Phó Lăng Việt.

Nàng mặt không chút thay đổi nhìn nam nhân làm mình thương tâm tuyệt vọng này, đáy lòng phân không rõ đối với hắn là yêu hay là hận.

38. Chương 9-3

Phó Lăng Việt thấy nàng ánh mắt sừng đỏ, vẻ mặt thần sắc tiêu tụy, trong lòng đau lòng vạn phần.

Đi đến trước giường, hắn đem thân mình đơn bạc của nàng ôm trong lòng, ôn nhu an ủi nói: “Mặc kệ giữa chúng ta có ân oán oán gì, từ giờ trở đi đều không cần lại đi so đo được không? Phụ thân nàng lúc gần đi có nói muốn ta hảo hảo chiếu cố nàng, tuy rằng bi kịch số phận này không thể né tránh, mà sự tình đã phát sinh, chúng ta.....sao không một lần nữa bắt đầu?” Hắn vốn lên kế hoạch chờ đại cục ổn định, sẽ lấy thân phận hoàng đế tiếp nàng hồi cung, không nghĩ tới sự tình lại diễn biến đến loại tình trạng này.

Triệu Tinh Nhung thờ ơ, từ trong lòng hắn, trên mặt xả ra một chút cười lạnh. “Người cho là.....sự tình phát triển cho tới loại tình trạng hôm nay, ta còn sẽ lại tin tưởng người sao?”

Phó Lăng Việt sắc mặt rùng mình, hai tay dùng sức cố giữ đầu vai nàng, lực đạo càng mạnh, suýt nữa bóp nát xương cốt của nàng.

Nàng giận, hắn lại càng giận!

“Nàng đã không thể lựa chọn, hiện tại phụ thân nàng tự tay đem nàng giao phó cho ta, nàng lại là mẫu thân sinh ra con ta, giữa chúng ta đã gắt gao dây dưa cùng một chỗ, tuy rằng ta biết lợi dụng nàng khiến nàng rất tức giận, nhưng là Ninh Thiện, đừng quên lúc trước là nàng đến trêu chọc ta trước.”

Phó Lăng Việt đương nhiên tức giận, vì nàng, hắn do dự quá nhiều điều, thậm chí ngay cả đại kế báo thù cũng một lần lại một lần buông tha, chính mình dùng hết tâm tư, đến cuối cùng, lại đổi lấy một câu không hề tín nhiệm của nàng?!

“Phó Lăng Việt, ta cũng nhớ rõ, khi đó ngươi rõ ràng thực chán ghét ta, mà sau lại đột nhiên thay đổi chủ ý, đem ta thú vào cửa, có phải hay không từ thời điểm bắt đầu, ta cũng đã là một quân cờ trong tay ngươi?” Phó Lăng Việt bị nàng hỏi giật mình sửng sốt một đoạn thời gian thật dài.

Triệu Tinh Nhung chậm rãi tránh khỏi ôm ấp của hắn. “Người không cần trả lời, dù sao sự tình phát triển cho tới loại tình trạng hôm nay, cho dù ngươi tiếp tục nói những lời thương tổn ta, ta cũng sẽ không đi tìm cái chết.” Tâm đã chết, giờ phút này nàng chính là một cái xác không hồn, nàng cũng không để ý làm gì.

Hắn đau khổ từ chối một hồi lâu, mới mở miệng nói: “Đúng vậy, lúc trước quyết định nghe theo mệnh lệnh của Hoàng Thượng thú nàng tiến gia môn, đại bộ phận nguyên nhân thật là vì lợi dụng nàng, nhưng là.....” Thấy nàng chu môi khẽ nhúc nhích, hắn vội vàng che cái miệng nhỏ bé của nàng lại, hướng về phía nàng lắc lắc đầu. “Nhưng là lợi dụng của ta, cũng không phải cái loại lợi dụng như nàng tưởng tượng, đó là người ngoài đều nói ta cùng thái tử có quan hệ ái muội, trên thực tế...” Hắn nói tiếp, “Cái thái tử giả kia xác thực đối với ta ở phương diện kia có ý tứ, nhưng bởi vì hắn là cấp dưới của ta, ta không nghĩ bởi vì cảm tình tư nhân của hắn mà ảnh hưởng toàn bộ đại kế của ta, cho nên mới nhận hoàng mệnh, thú nàng vào cửa. Vốn tưởng rằng sau khi thú tiến gia môn chỉ cần đối với nàng bỏ mặc, dù sao nàng chỉ là nữ lưu, hơn nữa....hơn nữa thực ngốc thực đần....”

Khi đó Đoàn Ninh Thiện xác thực cho hắn loại ấn tượng này. “Làm cho ta ngoài ý muốn là, cùng nàng ở chung một thời gian, ta cứ nhiên....không chịu không chế mà yêu thương nàng.”

Đây là hắn nói thiệt tình.

Hắn từng vô số lần tại cảm giác lốc xoáy này giãy dụa bồi hồi, biết rõ yêu thương nàng hậu quả tất yếu sẽ ngăn cản cước bộ báo thù của hắn, nhưng vẫn là không có biện pháp không chế tâm mình.

Cho nên khi hắn đánh mất lý trí vốn có, đột nhiên nhìn thấy bức họa nàng vẽ mẫu thân, mới có thể giống như vị sét đánh đến thất kinh.

Ngay lúc đó hình ảnh mẫu thân lại ập về, chỉ có thể dùng rùng mình để đối mặt nàng, tra tấn lẫn nhau một đoạn thời gian dài, hắn mới rốt cục nhận rõ tâm ý của mình

Hắn yêu nàng, căn bản không chịu nổi hậu quả mất đi nàng.

Cho nên sau khi nhận định được chuyện này, hắn thay đổi sách lược, phạm là mỗi một sự kiện đều cấp cho mình có đường lui, chính là không hy vọng tương lai có một ngày, Đoàn Ninh Thiện sẽ hận mình đến tận xương, bởi vì mất đi nàng liền mất đi hết cả.

Mà hắn nói đến thâm tâm đào phế, chỉ đối lấy trầm mặc của Triệu Tinh Nhung.

Phó Lăng Việt hoảng loạn, vốn nghĩ rằng chỉ cần giải thích rõ ràng, nàng sẽ giống như trước tha thứ cho hắn, không nghĩ tới nàng chính là lẳng lặng ngồi, không có chút phản ứng.

Hắn sợ hãi ôm chặt lấy nàng, tựa như đứa nhỏ sợ hãi bị vứt bỏ bất lực. “Ninh Thiện, nàng là của ta, kiếp này hay kiếp khác đều là của ta, ta không cho phép nàng nghĩ nhiều, ta đã phái người đến chùa Thanh Sơn đón con, chỉ cần nàng ngoan ngoãn ở lại bên người ta, ta cam đoan từ nay về sau sẽ đối xử tốt với mẹ con nàng, đáp ứng ta....Xin nàng.....” Triệu Tinh Nhung nghe hắn một hơi nghẹn ngào cầu xin, ở sâu trong nội tâm không khỏi dao động.

Thay đổi triều đại tuy là bi kịch các đời hoàng thất không thể tránh khỏi, mà....một khi loại chuyện này rơi xuống trên đầu mình, hơn nữa nàng vẫn là bị người kia lợi dụng, trong lòng oán hận rồi rấm rịt có thể nào dễ dàng xóa bỏ....

Tháng chín năm Thiên Khải, Nam triều rốt cục thay đổi triều đại, Tể tướng Lận Viễn Ngạn được chúng thần ủng hộ đăng cơ làm hoàng đế.

Trong thiên hạ đều nói, Nam triều có thể có phồn vinh phú cường như hôm nay, đều là kết quả Tể tướng nhiều năm qua kinh doanh, hơn nữa Nam triều đối với đế vương thể chế không giống quốc gia khác, không có nhất định phải là hoàng gia truyền con nối dòng mới có thể nhậm chức.

Nam triều dân chúng tin tưởng, vị Tể Tướng ngày xưa, hôm nay là Phò mã gia đăng cơ, trở thành vua một nước, chắc chắn dẫn dắt Nam triều đi đúng hướng, tương lai phồn vinh.

Mà Ninh Thiện công chúa do hắn cưới hỏi đàng hoàng, khi hắn đăng cơ, đồng thời được sắc phong làm Ninh Thiện hoàng hậu.

Chính là làm cho mọi người cảm thấy ngoài ý muốn là, ngay tại ngày hắn chính thức đăng cơ, hoàng hậu Đoàn Ninh Thiện lại lý kỳ mất tích.

Cái chuyện đại sự này, đồng thời trở thành chuyện lạ lưu lại trong lịch sử Nam triều

39. Chương 10-1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Rời cung trốn đi là nhiệm vụ thứ nhất, sau đó, tự nhiên là đem Nguyệt lão biến mất đã lâu kia tìm lại, cho nên nơi đầu tiên Triệu Tinh Nhung muốn đi chính là miếu Nguyệt lão.

Vì nhớ rõ một màn Đế hậu đăng cơ trên đại điện kia ba ngày trước – –

Phó Lăng Việt rốt cục được đền bù mong muốn, ở trước đông đảo chúng thần Nam triều đăng cơ làm vương, căn cứ vào đức hạnh cùng tình cảm sâu đậm với hân trước kia, lê dân bá tánh đối với triều đình đột nhiên đổi chủ chẳng những không có lớn tiếng thảo phạt, ngược lại còn cực lực ủng hộ.

Chẳng lẽ Đoàn Chiêu Khánh làm đế hai mươi năm có dư, lại không được ưa chuộng như thế?

Cuối cùng, không biết là ai đem chuyện Lận Viễn Ngạn chính là Phó Lăng Việt, con trai do Nam triều Đoàn Phi Vân công chúa thân sinh vạch trần, còn nghĩ năm đó Đoàn Chiêu Khánh mưu hại đường muội gièm pha lưu truyền hậu thế.

Cứ như vậy, nguyên bản chính là dòng họ hoàng thất Phó Lăng ngược lại lại trở thành người bị hại, nay đoạt lại thiên hạ của mình, hợp tình hợp lý, ngược lại hoàng đế tiền triều Đoàn Chiêu Khánh, trở thành ác nhân mỗi người đều căm ghét.

Sau khi đăng cơ, Phó Lăng Việt chẳng những hướng dân gian quảng thi ân huệ, còn đại xá thiên hạ, càng làm cho bách quan Nam triều không thể tin được là, hân lại không suy nghĩ hạ chỉ, phong Nam triều tiền công chúa Đoàn Ninh Thiện làm hoàng hậu, phong con mới sinh không bao lâu làm thái tử.

Cứ như vậy lưu truyền khắp dân gian, mọi người lại đem đức hạnh của tân hoàng đế bốn phía ca tụng một phen, Triệu Tinh Nhung vừa tức vừa hận, rõ ràng là người này trăm phương ngàn kế, mưu đồ bí mật lâu ngày, chẳng những đoạt thiên hạ của người khác, ngược lại còn dùng chính mình thắng được một thân thanh danh tốt.

Tuy nói hân mỗi ngày đối mặt với sự xấu tính của mình luôn nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ, lời nói cũng tương đối hay, mà hân càng cố tình đối tốt với nàng, đẩy lòng nàng lại oán càng thêm sâu.

Nghĩ đến Đoàn Chiêu Khánh đáng thương giờ nơi đâu không rõ, lại nghĩ đến chuyện hân từng lợi dụng mình, trong cung viện này, nàng một chút cũng không lưu luyến.

Cho nên thừa dịp sự kiện Đế hậu kế vị, nàng vụng trộm thay thường phục thái giám, thừa dịp loạn thoát khỏi người làm cho nàng vừa yêu vừa hận Phó Lăng Việt.

Triệu Tinh Nhung không phủ nhận, lần chạy ra khỏi cung này có chút ý trả thù, dù sao trở mắt nhìn hân như cá gặp nước, được dân chúng đại thần xưng là một thể hệ minh quân, lại đem hoàng đế trước kia bốn cột không đáng một đồng, chuyện này làm cho nàng trong lòng thật sự không vui.

Cho dù Đoàn Chiêu Khánh từng có gì không đúng, nhưng hân cho nàng thân tình làm nàng không thể quên.

Huống chi người đã muốn đem giang sơn đều trả lại cho hân, cho dù có ân oán gì, cũng là hai người không còn thiếu nợ nhau.

Những ngày ở trong hoàng cung, Phó Lăng Việt đối với nàng thật sự che chở đầy đủ, cũng đối với bảo bối bọn họ vừa mới sinh ra không lâu càng thêm sủng nịch, mà trong mơ hồ, nàng thực cảm thấy có chuyện gì không đúng, cho tới khi nàng nhớ tới mình từng cùng Nguyệt lão ước định, lúc trước có lời hứa 10 tháng, đợi sau khi nàng sinh hạ đứa nhỏ, linh hồn sẽ rời khỏi thời đại này.

Mà kỳ quái là, đứa nhỏ cũng sắp trăng tròn (đầy tháng?!), Nguyệt lão lại vẫn không xuất hiện?

Cho nên lần này rời cung trốn đi, cùng lúc là muốn cho Phó Lăng Việt một cái giáo huấn nho nhỏ, về phương diện khác cũng là nghĩ mau chóng tìm được Nguyệt lão, giải quyết nghi vấn trong lòng, cho nên mỗi ngày canh giữ ở trong miếu Nguyệt lão.

Nàng ở trong miếu đợi vài ngày, không đợi được Nguyệt lão, chính mình lại đói chết khiếp, bởi vì nàng trốn đi quá mức vội vàng, trên người không mang bao nhiêu bạc.

Chuyện Nguyệt lão còn chưa có kết quả, từ trong cung lại truyền đến một tin tức đáng sợ, tân nhậm Hoàng Thượng đột nhiên bạo bệnh, nằm trên giường không dậy nổi, mà tiểu thái tử mỗi ngày khóc nháo không ngừng, làm trong hoàng cung viện gà chó không yên.

Hoàng Thượng một mạch truyền xuống, cư nhiên đem tiểu thái tử quăng sang một bên, từ nay về sau đối với tiểu thái tử chẳng quan tâm, rất tuyệt tình.

Cả triều văn võ vì tân đăng cơ Hoàng Thượng có thể sớm ngày khôi phục long thể, được Hoàng Thượng ngầm đồng ý, ở trong dân gian bắt đầu quảng triệu mỹ nữ, vào cung làm phi xung hỉ.

(=..=)

Một bản thông báo của Hoàng đế được niêm yết, dân chúng hoàng thành tự nhiên tất nhiên là cao hứng vạn phần, nhưng đối với người vẫn tìm không thấy Nguyệt lão Triệu Tinh Nhung mà nói, nhìn thấy Hoàng bằng này chính là giận tím mặt.

Phó Lăng Việt chết tiệt, cư nhiên khi nàng rời cung không đến một tháng đã nghĩ đến nạp thiếp thú phi, ngay cả đứa con thân sinh của mình cũng ném ở một bên không quan tâm.

Mỗi lần nhớ tới đứa con bảo bối mới sinh không lâu, Triệu Tinh Nhung liền đau lòng khổ sở, nàng thực nhớ thương nó, lại sợ chính mình cùng đứa nhỏ kia càng nhiều thân tình, về sau rời khỏi nơi này sẽ càng thêm luyến tiếc.

Mỗi ngày sống trong mâu thuẫn cùng thống khổ nàng đã muốn đủ đáng thương, nay lại nghe tin tân hoàng muốn thú phi.

Việc nàng vừa được phong làm Ninh Thiện hoàng hậu kia chính là cái loại lão bà gì?

Triệu Tinh Nhung vừa tức vừa giận, hận không thể chính tay đâm cái tên phụ lòng Phó Lăng Việt kia, tuy nói.....Lúc trước là nàng chủ động đem hán quăng đi trước, nhưng thật là nam nhân đáng chết, cũng không thể tại lúc nàng quăng hán đi thời gian không đến một tháng, sẽ thấy tịch mịch chứ.

Cho nên sau khi nghe tin Hoàng Thượng chuẩn bị thú phi xung hỉ, một ngày sau vào ban đêm, Triệu Tinh Nhung thay y phục dạ hành, thừa dịp thủ vệ trong hoàng cung thay ca, vụng trộm xông vào hoàng cung.

Tuy rằng trong lòng tức giận khó bình tĩnh, nhưng cứ nghĩ đến Phó Lăng Việt bạo bệnh trên giường, nàng lại cảm thấy sợ hãi lo lắng, không biết tên kia bị bệnh gì? Có nghiêm trọng không? Có thể hay không uy hiếp đến sinh mệnh hán?

Còn có chính là đứa con của mình, thật sự bị hán quăng sang một bên chẳng quan tâm sao?

May mắn nàng lúc trước thường xuyên đi lại ở trong hoàng cung, quen thuộc địa hình nơi này, chính là nàng cảm thấy kỳ quái, vì sao hôm nay thủ vệ ít như vậy, hơn nữa vài thủ vệ tựa hồ đã phát hiện ra nàng, lại làm như không thấy.

Chẳng lẽ bộ y phục dạ hành này trên người nàng thật sự có hiệu quả có thể ẩn hình tránh tai mắt của người khác? (==))) vâng! chị cứ ngây thơ thế đi!)

Mặc kệ, nếu bọn thị vệ ngu ngốc này không có phát hiện ra nàng, nàng vừa lúc có thể thuận lợi chuồn đến trong cung của tên hôn đản kia để hỏi cho ra lẽ.

Nàng phi thường thuận lợi đến tẩm cung của Hoàng thượng, làm nàng giật mình là, ngày thường nơi này thủ vệ nghiêm ngặt, mà hôm nay trước cửa lại không có đến một nửa nhân ảnh.

Triệu Tinh Nhung trong lòng giật mình, chẳng lẽ trong cung thật sự đã xảy ra chuyện gì?

Mang theo vài phần sợ hãi, nàng thật cẩn thận đẩy cửa mà vào, tẩm cung của đế vương to như vậy, tuy là vẫn xa hoa như trước, mà không khí bên trong lại âm hàn khủng bố.

Nàng đột nhiên run lên, chẳng lẽ.....Phó Lăng Việt đã xảy ra chuyện?

Bao bệnh? Hẳn rồi cuộc là bị cái bệnh gì? Trước kia chưa bao giờ nghe hẳn nhắc tới có cái bệnh gì không tiện nói ra, hay là gần đây vất vả lo lắng quốc sự làm thương thân thể, cũng không tự biết....

Aizz, dù sao hẳn cũng đã triệu cáo thiên hạ, muốn quảng nạp phi tần, nàng làm chi còn lo lắng tên hỗn đản kia.

Nàng xông vào nội thất, nhìn thấy Phó Lăng Việt vẻ mặt trắng bệch nằm trên giường, khép hờ hai tròng mắt, đôi môi run run, vừa vặn xung quanh không có nửa thái giám cung nhân ở lại chiếu cố.

Nàng cảm thấy sững sờ, vội vàng đi đến trước giường tinh tế đánh giá hẳn trong lúc ngủ mơ, hẳn gầy thật nhiều, không nghĩ tới mới một tháng không thấy, hẳn lại tiêu tụy đến loại tình trạng này.

“Như thế nào bệnh lại nghiêm trọng như vậy?”

Nhìn Phó Lăng Việt tựa hồ ngủ không an ổn, nhú mào, giống như đang gặp ác mộng, nàng nửa quỳ ở trước giường, đưa tay khẽ vuốt hai má gầy yếu của hẳn, nhìn hẳn như thế, nàng không khỏi ghen ngào.

“Như thế nào mới mấy ngày không gặp, liền bệnh thành cái dạng này? Người.....tên hỗn đản này, định làm cho ta vì người mà đau lòng sao?”

Mấy ngày trước có bao nhiêu oán hận, vậy mà nhìn hẳn thần sắc mang bệnh lại khiến nàng rung động.

Trước không nói dân chúng trong khoảng thời gian hẳn làm tướng được sống giàu có, cho dù ngôi vị hoàng đế thật sự đổi chủ, lại cùng nàng nữ tử đến từ thế kỷ hai mươi một này có quan hệ gì đâu?

Chuyện cũ rõ ràng trước mắt, Phó Lăng Việt mặc dù trước đây lừa gạt nàng, mà từ đầu tới đuôi tình nghĩa đối với nàng, tựa như lời hẳn nói, không có nửa phần giả dối.

Sự tình về sau phát sinh, hẳn vì muốn nàng vui, không biết bỏ đi bao nhiêu tôn nghiêm ngạo khí, chỉ vì muốn nàng cười, mà nàng lại nói đi thì đi, ngay cả đứa con mới sinh cũng tức giận không để ý.

Nghĩ đến đây, nước mắt trong hốc mắt Triệu Tinh Nhung không khỏi chảy xuống, nhỏ giọt trên gương mặt gầy của Phó Lăng Việt đang say ngủ.

Lông mi run rẩy, hai tròng mắt đục ngầu chậm rãi mở, bên giường xuất hiện người con gái, chính là thiên hạ mà ngày nhớ đêm mong.

“Ninh....Ninh Thiện....” Thanh âm khàn khàn, hẳn thử đưa tay muốn kéo cánh tay nàng, mà tay chỉ lơ lửng một nửa, liền vô lực rơi xuống.

Triệu Tinh Nhung thấy thế, vội vàng cầm bàn tay hẳn, nhìn trên tay hẳn chỗ xanh chỗ trắng, rất chặt vật, lại cảm thấy khổ sở.

“Người làm sao có thể bệnh nặng như vậy, đã gọi ngự y xem qua chưa? Nói như thế nào? Vì sao tẩm cung của người nữa nhân ảnh cũng không có? Hạ nhân hầu hạ người đâu? Bọn họ đều chạy trốn đi đâu? Người bệnh thành cái dạng này, đều không có người đến chiếu cố người sao? Còn có văn võ đại thần, như thế nào lại để người một người bệnh nặng nằm ở nơi này....”

Nàng hỏi như liên châu pháo, làm cho Phó Lăng Việt không biết trả lời từ đâu, một đôi mắt vô thần chỉ si ngốc nhìn thê tử đã nhiều ngày không gặp, hốc mắt chứa đầy lệ.

“Không nghĩ tới....Lúc sinh thời....Ta còn có thể lại gặp nàng một lần, như vậy....Cho dù ta chết, cũng không hối....”

“Đồ ngốc, nói cái gì có chết hay không, ta không cho phép chàng (lúc trước NT giận nên Sal để ngôi “ta/người”, giờ đã xuôi xuôi nên Sal trả lại “ta/chàng” nhé!) tùy tiện nói chết, không cho phép.” Nhìn hẳn bệnh tiêu tụy như thế, Triệu Tinh Nhung sớm đã quên mục đích chân chính của lần tiến cung này.

“Ninh Thiện....Đừng khóc, sống chết có số, phú quý tại trời, nếu trời xanh an bài mệnh ta sống đến đây là tận, cần gì phải cùng tranh với trời? Ta chỉ sợ mang theo hiểu lầm cùng hận ý của nàng với ta xuống mồ, như vậy dù có chết, ta cũng sẽ không nhắm mắt.”

Phó Lăng Việt đáng thương nói, Triệu Tinh Nhung vừa nghe, không dám lại đối với hẳn tức giận.

Nàng ghé vào đầu giường, dùng sức ôm thân mình hẩn liều mạng lắc đầu, “Không hận không hận, kỳ thực từ đầu tới đuôi cũng chưa từng hận, chính là giận chàng oán chàng vì sao đến cuối cùng mới nói cho ta biết chân tướng, nếu ngay từ đầu đối với ta thẳng thắn, nói ra chân tướng, ta làm sao có thể sẽ nhẫn tâm tức giận với chàng đến tận bây giờ?” Nàng một hơi nói ra lời nói trong lòng, cũng nói ra bản thân nhiều ngày chịu ủy khuất.

Phó Lăng Việt chống thân mình tựa vào đầu giường, đem thê tử khóc đến lê hoa mang vũ (chắc =khóc như mưa! Sal đoán thế!) trước mắt kéo vào trong lòng.

“Ta biết nàng nhận hết ủy khuất, ta hướng nàng giải thích, chỉ cần nàng chịu tha thứ cho ta, không hề tự giận mình, nàng muốn phạt ta như thế nào cũng được.”

Triệu Tinh Nhung trong lúc nhất thời không phát hiện nam nhân bệnh đến sắp chết, vì sao lập tức khí lực trở nên lớn như vậy, chẳng những tự mình đứng dậy, còn có thể đem nàng ôm qua

40. Chương 10-2

Triệu Tinh Nhung nhớ tới vài ngày ở ngoài cung chịu ủy khuất, ăn không ngon, mặc không tốt, còn lo lắng bị du côn lưu manh khi dễ, nay rốt cục tìm được nơi mình có thể dựa vào, nàng tựa như đứa nhỏ chịu đủ ủy khuất tí tách khóc.

Phó Lăng Việt vô cùng sung nịch vỗ lưng đang không ngừng run run của nàng, lại nghe nàng đồng một câu, tây một câu nói hết thấy những việc mình gặp phải ở bên ngoài, làm hẩn đau lòng không thôi.

“Ninh Thiện, sự tình đến tận đây, nàng....còn oán ta, trách ta?” Thủ phạm đang khóc Triệu Tinh Nhung nghẹn ngào lắc lắc đầu, thấy hẩn bệnh nghiêm trọng như thế, cho dù hẩn thật sự đã là chuyện có lỗi đại nghịch bất đạo, tất cả đều nhất bút câu tiêu (đại khái là 1 câu gạch bỏ, tức là tha thứ!).

“Ta thực để ý chàng vì sao nhất định phải dùng cái loại phương thức này đến lừa gạt ta, đáng thương nhất chính là phụ hoàng, tuy rằng người trước kia xác thực đã làm rất nhiều chuyện xấu, nhưng đối với ta mà nói, người là phụ hoàng của ta, ta không đành lòng...”

“Ta thực thật có lỗi về hết thấy tất cả những việc trước kia đối với nàng, thật có một số sự tình, ta cũng là thân bất do kỷ, vì hoàn thành nguyện vọng của mẫu hậu, ta không thể không làm như vậy, hơn nữa đây là phương pháp ít thương tổn nhất đối với dân chúng Nam triều. Những năm gần đây, ta mỗi ngày đều sống trong kế hoạch, lòng đã sớm mệt mỏi chịu không nổi, cho tới khi nàng xuất hiện trong cuộc sống của ta, ta mới phát hiện, nguyên lai trong cuộc sống còn có thiên hạ làm cho ta vương bận như thế...”

Triệu Tinh Nhung nghe vậy, trong lòng đau thương, kỳ thật đối một góc độ khác, mẹ hẩn chịu ủy khuất bị cổ độc phát tác thống khổ, thân là con, hẩn có trách nhiệm vì mẫu thân báo thù, mà hẩn chịu khổ sở, lại phải tự mình gánh vác, hồi tưởng lại từ lúc bắt đầu, hẩn vài lần có bộ dáng muốn nói lại thôi, có vẻ hẩn từng nghĩ đối với nàng thẳng thắn, chính là hẩn không dám.

“Nếu ta đoán không sai, trừ bỏ Đoàn Ninh Khang, vị Tử Yên cô nương kia, đồng dạng là người chàng an bài làm tâm phúc trong Nam triều?”

Hẩn vì tâm tư mẫn cảm của nàng cảm thấy ngoài ý muốn, do dự một lát, hẩn gạt đầu, “Nàng yên tâm, ta đã lệnh cho hai người bọn họ hồi Bắc quốc, về sau, nàng sẽ không bao giờ gặp lại bọn họ, cũng không lại vì Tử Yên mà ăn bận dấm chua.” Tuy rằng trước khi đi Đoàn Ninh Khang trăm ngàn lần không muốn, Thôi Tử Yên cũng là một bộ muốn nói lại thôi, không nghĩ rời đi, nhưng hẩn tuyệt không lưu khả năng phá hỏng cảm tình giữa hẩn cùng Ninh Thiện ở bên người.

“Ăn bận dấm chua?” Triệu Tinh Nhung vừa định phát hỏa, đột nhiên nghĩ thông suốt một sự kiện, cau mày đánh giá hẩn.

Nàng lấy tay chấm chấm vào nước mắt còn dính lại của mình, lau đi vết trắng xanh trên khuôn mặt hần, lập tức phát hiện ngón tay mình cứ nhiên dính một loại thuốc màu trắng.

Phó Lăng Việt nhíu mày, bản năng muốn né tránh, mà nàng ngồi ở trước mặt hần, lúc này vươn hai tay, dùng sức ôm hai gò má hần, rước lấy một trận tiếng kêu đau của hần.

Trải qua tàn phá thân thể “tàn nhẫn đến cực điểm”, mà Phó Lăng Việt trừ bỏ kêu “ai ai”, cũng không có suy yếu đến té xỉu, lúc này nàng thập phần xác định chính mình lại bị lừa.

Nàng gắt gao nắm bàn tay, đối với hần thấp giọng, “Chàng lại dám gạt ta lần thứ hai? Chàng thật giỏi, cứ nhiên sử dụng loại tuyệt chiêu này, hại ta vừa rồi còn tưởng chàng sắp chết, khóc thương tâm như vậy, hóa ra....”

Phó Lăng Việt thấy vậy, từ lúc nàng bắt đầu đưa nắm đấm muốn hướng mình đánh tới, mau chóng xuống tay trước, đem tiểu mẫu sư (sư tử mẹ! :D) trước mắt một phen kéo vào trong lòng mình, dùng hai tay gắt gao đem nàng vây khốn.

“Ninh Thiện tốt, Ninh Thiện ngoan, ta cũng là bất đắc dĩ mới đưa ra hạ sách này, nàng không chịu hồi cung, ta lại không dám đối với nàng sử dụng thủ đoạn cưỡng chế, cho nên mới nghĩ ra biện pháp này dẫn nàng tự động hồi cung, nếu nàng không trở về, ta..... Ta khả năng liên thật sự sẽ bởi vì quá độ nhớ thương nàng mà trở bệnh rồi chết.”

Biết mấy ngày nay nàng cũng chịu không thiếu dày vò, mỗi ngày phải nhiều người như vậy đi theo nàng, chỉ sợ nàng thực sự ở bên ngoài có cái vạn nhất gì.

Không thể bức bách, hần mới ra chiêu này, trước giả sinh bệnh, sau lại giả bộ mở tiệc quảng nạp phi tần.

Cũng xuất đòn sát thủ, tuyên bố tiểu thái tử không người chiếu cố, cũng không tin thân là người làm mẹ, nàng có thể không cần mình, cũng có thể không cần con.

Thám tử trong kinh hồi báo, hôm nay Đoàn Ninh Thiện có khả năng hồi cung tìm tòi, cho nên mới thả lỏng thủ vệ ngoài cửa, lại cố ý khiến chính mình trông chặt vật như vậy, chính là nghĩ muốn khiến cho nàng đồng tình, không tin nàng thực sự đối với hần vô tình.

Sau khi nghe hần một phen thông báo cùng giải thích phát ra từ tâm can, Triệu Tinh Nhung chỉ cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, không nghĩ tới Phó Lăng Việt không ai bì nổi, cũng sẽ vì một nữ tử mà làm ra chuyện không có phẩm chất như vậy.

Thấy vẻ mặt hần kinh hoàng, dùng sức ôm chính mình, chỉ sợ buông lỏng tay, nàng lập tức vô mông lại một lần nữa chạy lấy người, nàng thế nào ó thể còn có nửa phần tức giận với hần.

Chẳng qua....mày không khỏi hơi hơi nhăn lại, “Kỳ thật, có chuyện ta vẫn rất muốn nói với chàng.”

Nàng mới ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt hần lo lắng đề phòng, bộ dáng đáng thương chậm chạp đợi nàng phán quyết, trong lòng nàng không khỏi ảm áp.

“Kỳ thật....”

Đưa tay đem cái nam nhân lo được lo mất kia ôm vào trong ngực, “Kỳ thật, ta cũng không phải là chân chính Đoàn Ninh Thiện, cái vị công chúa Đoàn Ninh Thiện kia từ trước....từ lần đó rơi xuống nước cũng đã chết rồi....” Chỉ thấy Phó Lăng Việt ánh mắt trừng thật to, miệng khê nhếch, một bộ muốn nói cái gì, lại không biết nên từ đâu nói, nàng không khỏi cũng có chút đau lòng, thử đối với hần giải thích.

“Tuy rằng chuyện này quá mức ly kỳ cổ quái, nhưng là....ta sẽ đối với chàng thẳng thắn, ta chân chính tên gọi Triệu Tinh Nhung, linh hồn đến từ thế kỷ hai mươi mốt, về phần ta vì sao lại đến nơi này, nơi đó bởi vì ta trong một lần xuất ngoại bị tai nạn trên không, vốn là trở thành người chết, lại tại đây gặp được Nguyệt lão trong truyền thuyết, lão đem linh hồn của ta đưa đến nơi này, chính là hy vọng ta tài cán vì chàng sinh hạ một đứa con nối dòng....”

“Không – -” Hần lắc đầu, sắc mặt trắng xanh, “Này không phải sự thật, Ninh Thiện, đừng đùa, trò đùa này không vui chút nào...”

Tuy rằng từ lần đó sau khi rơi xuống nước, nàng xác thực trở nên cứng quá khứ bất đồng, hơn nữa Đoàn Ninh Thiện trước kia vừa dốt nát vừa ngu xuẩn, là một cái sắc nữ, sao có thể hiểu được cảm kỳ thư họa, cho nên lần đó ở Di Hương lâu khi nghe nàng đánh đàn ngâm thơ, trong lòng cũng từng hoài nghi.

Nhưng chuyện linh hồn chuyển hoá thái quá như vậy, hẳn là tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

“Người tin cũng thế, không tin cũng thế, những lời nàng vừa nói, đều là sự thật.” Nhưng vào lúc này, trong tầm cung đột nhiên có tiếng nói lớn, làm cho người ta không thể tin được sự tình tự nhiên xảy ra, Phó Lăng Việt trở mắt nhìn một lão nhân mặc áo bào trắng, râu bạc, không biết từ đâu xuất hiện, trên mặt còn lộ vẻ tươi cười tự phụ tới cực điểm.

Triệu Tinh Nhung giật mình, lập tức nhận ra thân phận của đối phương, “Nguyệt lão?”

“Tiểu cô nương, chúng ta đã lâu không gặp a.”

Nguyệt lão cười đánh giá hai người đang gắt gao ôm nhau ở trước mặt, không nghĩ tới hồi lâu không gặp, tiểu cô nương này đối với nam nhân vừa xấu, vừa có nhiều tật xấu hư hỏng này lại động tình (ở văn án, Nguyệt Lão đã úp mở nói nam nhân Tinh Nhung phải lấy là người xấu!). “Ha ha ha, xem ra ta hôm nay tới tựa hồ không đúng thời điểm.” Khuôn mặt Triệu Tinh Nhung đỏ lên, mà lại nghĩ tới, chẳng lẽ Nguyệt lão lần này tới, là muốn mang linh hồn của nàng đi?

Nghĩ đến chuyện này, thân mình nàng không khỏi khẽ run lên, càng thêm dùng sức ôm chặt Phó Lăng Việt, sợ bọn họ sẽ rất nhanh đối mặt với biệt ly.

Nguyệt lão cũng là nhìn thấu ý nghĩ của nàng, “Tiểu cô nương thật đúng là thông minh, biết ta hôm nay xuất hiện, là muốn đem linh hồn của ngươi đi – -”

“Không thể.”

Không chờ Triệu Tinh Nhung hé răng, Phó Lăng Việt đã muốn khẩn cấp mở miệng ngăn trở, hẳn liệu mạng đem kiều thê trong lòng để ở sau người, “Ta mặc kệ ngươi là thần trên trời hay là quỷ dưới đất, tóm lại Ninh Thiện là thê tử của ta, kiếp này kiếp khác nàng chỉ có thể ở lại bên người ta, ta không cho bất luận kẻ nào đem nàng từ bên người ta mang đi.”

“Lăng Việt....”

Triệu Tinh Nhung ôm chặt thân mình không ngừng run run, nghĩ đến hai người sắp vĩnh viễn biệt ly, trong lòng đau thương không thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Nàng đáng thương nhìn Nguyệt lão, hiện tại nàng không còn muốn đầu thai, muốn ở lại bên người hắn, khát vọng Nguyệt lão có thể thành toàn cho bọn họ.

Nguyệt lão cau mày, biết rõ còn cố hỏi, “Tiểu cô nương, ngươi có vẻ thực không muốn nhìn thấy bộ dáng của ta.”

Nàng đương nhiên không muốn nhìn thấy lão, nhìn thấy lão liền ý nghĩa nàng cũng người nàng yêu nhất và đứa con bảo bối phải sinh ly tử biệt.

“Nhưng là nếu ngươi không muốn nhìn thấy ta, mấy ngày trước vì sao lại nhiều lần chạy đến miếu Nguyệt lão kêu ta xuất hiện?”

“Cái gì? Lão có biết ta đi miếu Nguyệt lão?” Lại cố ý không gặp nàng?

“Đương nhiên rồi, chẳng qua lúc ấy ta đang cùng lão bạn cũ chơi cờ, tạm thời không đếm xỉa tới người.” Nguyệt lão thấy Triệu Tinh Nhung ánh mắt càng ngày càng hung ác, tự biết lời vừa mới nói khẳng định là nói sai, lão vội vàng giả ý khụ một tiếng, “Tiểu cô nương không nên tức giận, này thật ra, ta hôm nay tới là có việc bẩm báo, bởi vì ngươi thành công hoàn thành nhiệm vụ ta giao, cho nên đứa cháu gái nhỏ của ngươi ở Canada, hiện tại đã được một gia đình nhận nuôi, nhà kia điều kiện kinh tế thực không tệ nha, vợ chồng hai người tính tình cũng siêu tốt.”

“Nha, đúng rồi đúng rồi, vợ chồng kia còn có một đứa con so với cháu gái ngươi lớn không quá ba tuổi, bản Nguyệt lão đã tính toán gần chỉ, hai cái đứa nhỏ kia hai mươi một năm sau sẽ ở cùng một chỗ, cuộc sống mỹ mãn, này cũng là người vì bọn họ tích đức đổi lấy phúc khí a.”

Triệu Tinh Nhung một lòng lo lắng nửa ngày, đang nghe đến cháu gái rốt cục có nơi đặt chân, hơn nữa cuộc sống tương lai hạnh phúc mỹ mãn, rốt cục yên tâm.

Phó Lăng Việt nhìn hai người nói chuyện còn chính mình không mở miệng, đáy lòng đã hiểu rõ, nữ nhân này luôn miệng nói mình không phải Đoàn Ninh Thiện, thật là đến từ một thời đại khác.

Cũng mặc kệ nàng là ai, hẳn một lòng đã vì nàng luân hãm, nếu lão nhân trước mắt này muốn cướp người, hẳn liều mạng cũng muốn đem nàng lưu lại.

Cho nên, hẳn từ đầu đến cuối đều mắt lạnh trừng mắt Nguyệt lão, trừng Nguyệt lão cả người rét run không được tự nhiên, cuối cùng mới không thêm nhìn lão một cái.

“Người tên tiểu tử vô lễ này, ta hảo tâm tìm cho người một lão bà giúp người sinh đứa nhỏ, người chẳng những không cảm kích, cư nhiên còn đem ta trở thành kẻ thù.”

“Nguyệt lão, ta kính ngài là thần tiên trên trời, cũng biết thần tiên hướng đến là từ bi, mặc kệ ngài cùng thê tử ta lúc trước kí kết hiệp nghị gì, ta đều hy vọng ngài không cần chia rẽ vợ chồng chúng ta, nếu ngài lúc trước hảo tâm đem nàng đưa đến bên người ta, sẽ không nên nhẫn tâm đem chúng ta chia lìa, nhưng nếu ngài cố ý muốn dẫn linh hồn của nàng đi, ta đây.....cũng cam nguyện đi theo nàng.”

“Lăng Việt, chàng điên rồi sao?” Triệu Tinh Nhung kinh ngạc kêu lên, không nghĩ tới hẳn lại nguyện ý vì nàng, buông tha tất cả mọi thứ.

Phó Lăng Việt chân thành tha thiết nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, gất gao nắm trong tay, “Mặc kệ nàng là Đoàn Ninh Thiện, hay là Triệu Tinh Nhung, kiếp này kiếp khác, ta cũng sẽ buông nàng ra. Nếu Nguyệt lão nhất định phải đem nàng đi, kia đời kiếp kiếp, ta nhất định đi theo nàng.”

“Ha ha ha.....Hay cho một cái kiếp này kiếp khác không rời, đời đời kiếp kiếp nhất định đi theo nàng, người đối với tiểu cô nương có tâm như thế, ta đây liền làm người tốt, đem nàng lưu lại bên cạnh người.”

Thấy hai người đồng thời lộ ra vẻ mặt kinh hãi, hẳn tiếp tục nói: “Chẳng qua tiểu cô nương này là cô gái thời đại mới thế kỷ hai mươi mốt, xã hội người ta là chế độ một vợ một chồng, nếu người có thể đáp ứng ta trọn kiếp chỉ yêu một mình nàng, hơn nữa cam đoan vĩnh viễn không nạp phi nạp thiếp, ta sẽ cho người toại nguyện.”

Hắn vừa nghe, vội vàng quỳ xuống hướng Nguyệt lão dập đầu, “Ta Phó Lăng Việt hiện tại thề, trọn kiếp nhất định sẽ không bởi vì nguyên nhân gì mà nạp phi nạp thiếp, cũng cam đoan chỉ yêu một mình nàng, tuyệt không dám có nửa điểm hai tâm.”

Nguyệt lão vụng trộm cúi đầu nhìn nam tử quỳ trên mặt đất liếc mắt một cái, bên miệng hé ra một chút đắc ý cười yếu ớt.

Hắc hắc, thỉnh cầu này, chính là lão còn không được, phải biết rằng, lúc trước đều do lão nhất thời lỡ tay, không cẩn thận làm đổ mực nước, bắn sách nhân duyên, mới đưa đến vài đoạn nhân duyên bừa bãi.

Để kịp thời sửa chữa, bắt đắc dĩ đưa ra hạ sách này, mà lúc trước đáp ứng nha đầu ngốc Triệu Tinh Nhung kia thời gian 10 tháng, thuần túy là vì dẫn dụ nàng mắc câu, sợ nàng không chịu ngoan ngoãn đến thời đại này hoàn thành nhiệm vụ, mới cố ý đưa ra yêu cầu giả.

Trên thực tế không có cái gì là thời hạn 10 tháng, kia chẳng qua là lão nhất thời tâm huyết dâng trào giở trò đùa dai mà thôi. (=))))))

41. Chương 10-3

Nay nhìn đến cô dâu mới trải qua kiếp nạn, phi thường ân ái, lão rốt cục buông được khối đá lớn trong lòng, có thể trở về cùng lão bạn cũ Thái Bạch Tinh Quân chơi cờ phẩm trà nói chuyện phiếm cửa em gái....

Mà lão bên môi hé ra ý cười tính kế, lại bị Triệu Tinh Nhung bắt gặp, Nguyệt lão có chút chột dạ, “Ách.....nếu như vậy, ta cũng không quấy rầy vợ chồng nhỏ các ngươi tiếp tục ân ái, ta đột nhiên nhớ tới còn có việc, sau sẽ không gặp lại a.”

Vừa dứt lời, vốn dĩ bên trong sáng ngời chói mắt, lại khôi phục nguyên dạng, chỉ còn lại có Triệu Tinh Nhung cùng Phó Lăng Việt bốn mắt nhìn nhau.

Mắt thấy nữ nhân yêu thương của mình sẽ không ly khai, hấn kích động vạn phần, một phen hung hăng đem nàng ôm vào trong ngực, “Ninh Thiện.....Không, Tinh Nhung, ta hiện tại đột nhiên cảm thấy chính mình thực hạnh phúc, mặc kệ về sau phát sinh chuyện gì, nàng đều không cần lại rời khỏi ta, được không?”

Triệu Tinh Nhung đương nhiên nguyện ý, nhiều ngày buồn khổ đọng lại trong lòng rốt cục có thể giải thoát, nàng so với bất luận kẻ nào đều vui vẻ hơn.

Chẳng qua.....Nàng đột nhiên hung hăng trừng mắt hấn, “Phó Lăng Việt, vừa mới Nguyệt lão nói chàng đều nghe rõ rồi chứ, đã có ta, từ nay về sau không cho phép chàng nạp thiếp thú phi, câu tam đáp tứ, cái gì thanh lâu nữ tử, thêm kim danh viện hết thảy cũng không được chọc vào, nếu không.....”

Hấn vội vàng cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, mặt đầy ý cười.

“Bên người ta đã có nàng, ta nào còn có tâm tư muốn nữ nhân khác? Huống chi, kế hoạch tương lai của vi phu cũng không phải là vội vàng xem mỹ nữ, mà là vội vàng cùng nương tử nàng sinh nhiều tiểu hoàng tử, tiểu công chúa, làm cho hoàng cung chúng ta trở nên phi phàm náo nhiệt.”

Thấy hấn không đứng đắn như vậy, Triệu Tinh Nhung không biết là nên xấu hổ hay nên tức giận, cho tới khi nụ hôn của hấn đặt lên môi nàng, ưm vài tiếng, cả người xụi lơ ở trong lòng hấn.

Bên ngoài ánh trăng tròn đầy, mà bên trong cũng là một mảnh kiều diễm, xuân sắc vô hạn.....

Trải qua ba năm sau, Nam Triều Bắc quốc hợp tác vui vẻ, quân chủ hai quốc rốt cục quyết định ký kết hiệp nghị liên minh.

Hai nước giao hảo, dân chúng tự nhiên được lợi không phải là ít, cho nên dân chúng hai nước ước gì hai nước mau chóng kết minh, càng hy vọng hai nước lớn tài đức sáng suốt quân chủ thống trị, cùng nhau đi tới phồn vinh phú cường, cho nên, vào một ngày ánh mặt trời chiếu rọi, ánh nắng trải dài khắp nơi, quân chủ hai nước rốt cục gặp mặt.

Bọn họ vốn chính là huynh đệ cùng mẹ, Phó Lăng Việt sở dĩ có thể thuận lợi đi lên ngôi vị hoàng đế Nam triều, tự nhiên là có hỗ trợ từ quân vương Bắc quốc.

Hai huynh đệ mặc dù rất ít gặp mặt, nhưng cảm tình thủy chung như một.

Lần này bọn họ gặp nhau vì quốc sự, bên người tự nhiên không thể thiếu người bọn họ yêu.

Triệu Tinh Nhung sau khi được phong làm Nam triều hoàng hậu, đối với bên ngoài như trước dùng danh tự Đoàn Ninh Thiện, nhưng bên trong, Phó Lăng Việt sẽ thực vô cùng thân thiết kêu nàng tiểu Nhung Nhung.

Hắc, từ sau khi Lăng Việt biết linh hồn của nàng là đến từ nơi xa xôi thế kỷ hai mươi mốt, vốn tưởng rằng hấn sẽ bị mình dọa, không nghĩ tới năng lực thích ứng của hấn siêu cường.

Chẳng những không đem nàng trở thành quái vật, ngược lại còn khiêm tốn hướng nàng lãnh giáo tri thức cùng chân lý của thế giới tương lai, ngược lại dùng trong phương diện trị quốc.

Trải qua ba năm ngắn ngủi, Nam triều quốc lực nhờ hấn thống trị mà mở rộng vài lần.

Lần này cùng hấn đi sứ Bắc quốc, nghe nói là muốn cùng huynh trưởng nhiều năm không gặp của hấn, cũng chính là quân chủ Bắc quốc gặp mặt, Triệu Tinh Nhung phát hiện chính mình lại có mấy phần chờ mong.

Nghe đồn Bắc quốc quân chủ Phó Lăng Ngọc, cá tính thâm trầm lãnh khốc, phong cách hành sự bá đạo cường hấn, hơn nữa hậu cung mỹ nữ như mây, cuối cùng lại quỳ gối trước váy một vị công chúa không được sủng ái của Lang quốc, nàng thực muốn nhìn một chút, vị công chúa Lang quốc kia đến tột cùng là có cái sức quyến rũ gì, lại làm cho duy ngã độc tôn Bắc quốc quân chủ sủng duy nhất mình nàng.

Đế vương hai nước rốt cục gặp mặt, Triệu Tinh Nhung tinh tế đánh giá diện mạo tuấn mỹ bức người, khí chất cuồng quyền càng hơn Lăng Việt vài phần, nhưng ngũ quan lại cùng hắn có vài phần giống nhau, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Mà vị quần áo hoa lệ đứng bên cạnh hắn kia, một thân nữ tử quý khí, chỉ sợ cũng là vị công chúa không được sủng ái của Lang quốc Hồ Duyệt Nhi đi.

Hai vị hoàng hậu lần đầu gặp mặt, tránh không được một phen xã giao khách sáo.

Đế vương gia lễ nghi thật nhiều phiền phức, Triệu Tinh Nhung thật sự cảm thấy nhàm chán, may mắn Lăng Việt đối với nàng yêu cầu cũng không nhiều, nếu không nàng thật sự sẽ lại lần nữa có ý tưởng quật khởi trốn khỏi nhà.

Thừa dịp khi quân chủ hai quốc nghị sự, nàng lấy cớ chính mình có chút mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, kết quả một người trộm đi dạo chung quanh ngự hoa viên trong hoàng cung Bắc quốc.

Nhiệt độ ở Bắc quốc không thể so với Nam triều ẩm áp, mà hiện tại đúng là mùa xuân hết sức ấm, trong vườn nở rộ đủ loại kiểu dáng kỳ hoa dị thảo, nàng nhìn đến rất hưng phấn.

Buổi trưa, ánh mặt trời chói mắt, thực cảm thấy có chút nóng.

“Ninh Thiện hoàng hậu, đừng thấy Bắc quốc chúng ta khí hậu đối với người Nam triều ẩm áp, buổi trưa ánh mặt trời vẫn là thực độc, tia tử ngoại quá mạnh, cẩn thận đối với làn da của người tạo thành thương tổn nha.”

Triệu Tinh Nhung ngoảnh lại, đã thấy một nữ nhân chậm rãi hướng mình đi tới, trên mặt lộ vẻ mỉm cười khéo léo, chính là Hoàng hậu Bắc quốc Hồ Duyệt Nhi.

Đối phương không có vẻ khoan dung, cũng không có miệng trào phúng sắc bén, thực giống một vị đại tỷ tỷ hiền lành dễ thân, tính tình thật tốt đang khuyên bảo mình.

Nàng hì hì cười, “Không sao, ta da thô thịt dày không sợ phơi nắng, ánh mặt trời tổn thương không được ta.” Dứt lời, nàng đột nhiên cảm thấy đối thoại như vậy giống như nhiều năm trước từng phát sinh qua.

Mờ mịt nhớ ra chính mình khi ở thế kỷ hai mươi mốt, có một vị tiếp viên hàng không đáng yêu xinh đẹp, lúc ấy cũng cùng mình nói qua những lời như vậy.

Đợi chút, vị hoàng hậu Bắc quốc này, vừa mới lại còn nói đến tia tử ngoại?

Danh từ tia tử ngoại này không phải thế kỷ hai mươi mốt mới có sao?

Ngay tại lúc Triệu Tinh Nhung kinh ngạc vạn phần, đồng thời, đối phương cũng ngừng đại.

Nhìn lẫn nhau thật lâu, cho tới khi hai người đồng thời vươn tay, chỉ vào đối phương lớn tiếng nói –

“Cô là vị hành khách ngồi ở cửa sổ kia?”

“Cô là cái vị tiếp viên hàng không xinh đẹp kia?”

“Cô cũng đi vào thời không này?”

Một câu cuối cùng, hai người trăm miệng một lời hô.

Hiển nhiên, các nàng đều ở thời đại này tìm được hạnh phúc rồi.

[Toàn thư hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tha-lam-dang-phu>